

ZECI DE MII
DE FANI
ȘI MILIOANE
DE VIZUALIZĂRI!

CRISTINA CHIPERI

MY DILEMMA IS YOU₂

CONTINUAREA BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
MY DILEMMA IS YOU

CRISTINA CHIPERI

MY DILEMMA IS YOU₂

Traducere din limba italiană de
MARINA LOGHIN

A sosit ziua cea mare!
A trecut mai puțin de o săptămână de când s-a încheiat „fuga” mea la Los Angeles și astăzi, în sfârșit, voi ieși iar din casă!

În dimineața asta, țârâitul deșteptătorului îmi pare o muzică din ceruri și simt o neobișnuită dorință să mă ridic din pat. O fi pentru că abia aștept să îl îmbrățișez pe Cameron sau fiindcă de când m-am întors la Miami am stat tot timpul închisă între patru pereți. Nu credeam că părinții mei aveau să își pună în practică pedeapsa cu care mă amenințaseră, dar așa s-a întâmplat. Cinci zile baricadată în casă, singură, fără să fac nimic, au fost deprimante, chiar dacă, din fericire, Cam a intrat din când în când în camera mea, pe fereastră, ca să petreacă o vreme cu mine, dar a stat întotdeauna puțin, căci, dacă l-ar fi descoperit ai mei, situația s-ar fi înrăutățit.

Înțeleg că sunt dezamăgiți de purtarea mea, dar să-mi iau rămas-bun pentru totdeauna de la cea mai bună prietenă a mea a fost un motiv întemeiat ca să le încalc o interdicție și nu voi înceta niciodată să cred asta. Mai cu seamă mama încă nu m-a iertat pentru cele întâmplate, și nici nu cred că o va face curând...

Cobor din pat și mă duc la fereastră, să văd cum e vremea și să mă hotărâsc cu ce să mă îmbrac. E rece, chiar dacă e soare. Iau pe mine o pereche de colanți și un pulover subțire, ies

E
Cristina Cioba
din cameră și dau de Kate, care se plimbă pe hol cu mobilul în mână.

– Bună dimineața, surioară. Noutăți despre Hayes?
– Nu, răspunde ea pe un ton trist.

De când s-a întors din vacanța de iarnă petrecută la schi, Kate a intrat în panică fiindcă Hayes nu-i mai scrie și nu se uită la telefon tot atât de des ca înainte. Mă înduioșează, aș face orice să-i readuc zâmbetul pe buze.

– Vorbește cu el azi la școală.

– Și dacă pe urmă crede că sunt una dintre fetele alea sufo-cante care se țin ca scaiul?

– Ai tot dreptul să știi ce l-a apucat, așa că nu-ți fie teamă, o încurajez eu.

Kate încuviințează zâbind.

După ce termin de mâncat micul dejun, ies repede din casă când îl văd inima începe să-mi bată tare: Cameron mă așteaptă sprijinit de mașină în timp ce se uită pe mobil.

Dacă stau să mă gândesc cum au decurs lucrurile între noi din prima zi în care ne-am cunoscut, mi se pare ciudat că relația noastră funcționează atât de bine. Dar așa e și sper ca starea asta de grație să dureze îndelung.

Grăbesc pasul spre el și îl îmbrățișez. Nu l-am văzut de o zi și totuși mi se pare că a trecut o veșnicie! Cam mă îmbrățișează și, ca întotdeauna, am o senzație de împlinire totală. Mă retrag puțin, și el îmi ia fața în mâini ca să mă sărute.

– Mi-ai lipsit, mititico.

Mă ridic pe vârfuri și îl mai sărut o dată.

– Și tu mie, murmur.

– Când crezi că o să se termine pedeapsa asta absurdă?

– Nu știu... Mama încă e supărată și nu cred să-i treacă curând. Ridică din umeri.

– Vasăzică voi continua să vin în camera ta intrând pe fereastră. Zâmbesc, dar adevărul este că simt lipsa vieții mele obișnuite, a obiceiurilor mele, a libertății de a ieși când vreau și

de a mă întâlni cu prietenii mei, mai ales cu Sam și cu Nash. De la petrecerea de Revelion nu i-am mai văzut, știm unul de altul numai din SMS-uri.

— Hai, că întârziem la școală. Deschid portiera și intru în mașină. Cu ai tăi cum e? Totul bine? întreb în timp ce Cam ambalează motorul.

— Ce să zic, continuă să creadă că am fost niște iresponsabili și m-au amenințat că îmi iau mașina. Dar, în cele din urmă, a fost cum ți-am zis: a trebuit doar să le activez sentimentul de vină și, ca prin farmec, supărarea le-a dispărut.

Mi-e greu să recunosc, dar și de data asta Cam a avut dreptate: s-a întâmplat așa cum prevăzuse el.

— Și așa, cum vezi, mai am încă dragostea vieții mele. Îmi face cu ochiul și arată spre mașină.

— Ce nesuferit! Oricum, mulțumesc, nu știam că îmi vine rândul după o mașină. Îmi încrucșez brațele la piept și fac bot. De fapt, nu sunt supărată, știu că glumește, sunt doar curioasă să-i văd reacția.

Cam întinde mâna și mă ia de după mijloc.

— Hai... știi că singura mea dragoste ești tu.

Mă întind spre el și îl sărut pe obraz.

— De data asta te iert.

Îmi dăruiește unul dintre zâmbetele lui minunate. E grozav să-l vezi binedispus. De fiecare dată când zâmbeste mă farmecă și mi se pare că sunt în paradis.

Ajunși în fața școlii, simt un gol în stomac. Aproape uitasem că nici unul dintre prietenii noștri nu știe încă de legătura noastră și mă întreb cum vor reacționa, mai ales cum o va interpreta Susan. Nu sunt pregătită să revin la rutina în care ea mă insultă și îmi zice lucruri oribile, în timp ce eu încerc să mă apăr. Pun pariu că imediat ce va afla noutatea, o s-o apuce toți dracii și nu mă va lăsa în pace.

— Ți-e bine? întreabă Cameron.

Tocmai a parcat și un grup de elevi se uită în direcția noastră.

- Mda... da, cred.

Mă ia de bărbie și mă întoarce în așa fel încât să mă poată privi drept în ochi. Îi sesizez imediat expresia îngrijorată.

- Dacă te simți așa din cauza lui Susan, încerează să ți-o scoti din minte. Nu-ți va putea face nimic atâta timp cât sunt eu cu tine. Am să fac tot posibilul s-o țin departe de noi, OK?

Mă sărută pe gură.

- Hai să mergem!

Traversăm curtea, făcându-ne loc printre elevii care așteaptă să se sune de intrare. Cam mă ține strâns cu un braț pe după umeri, și am senzația stânjenitoare că toate privirile se îndreaptă spre noi.

În depărtare îi văd pe Sam, Nash, Matt și Taylor. Sam se întoarce și, când ne vede, vine spre mine și ne îmbrățișăm. Mi-a lipsit foarte mult.

- Cris, nici n-ai idee cât mi-ai lipsit! Să știi că eu și Nash hotărâserăm să venim într-o zi în fața casei tale cu un panou mare, să protestăm. Nu te pot ține închisă în casă mereu!

Râd imaginându-mi reacția mamei mele la apariția în grădina mea a lui Sam și Nash, dar sunt sigură că nici măcar așa ceva n-ar face-o să-și schimbe gândul.

- Mai devreme sau mai târziu voi fi iar liberă, o asigur. Hai să mergem. Ne așteaptă ceilalți.

Dacă fac comparație între Sam pe care am cunoscut-o acum câteva luni și fata plină de căldură care e acum, mi se pare că am în fața mea o altă persoană: e mai deschisă, mereu veselă și îi place tovărășia celorlalți. Din când în când îl întreb pe Cameron dacă a observat semne de tăieturi pe încheieturile ei și de fiecare dată îmi zice că nu mai sunt.

Sam mă ia de mână și ne apropiem de ceilalți.

Nash vine spre mine și mă îmbrățișează.

- Iacătă prizoniera!

Zâmbesc, apoi îl văd pe Matt și nu știu ce să fac, dacă să-l îmbrățișez ori să mă limitez la un simplu salut.

– Bună, zic în cele din urmă.

El îmi zâmbeste păstrând distanța.

În schimb, Taylor se apropie și mă ia în brațe. Nu l-am mai văzut de foarte multă vreme pe Tay și, chiar dacă întotdeauna am vorbit puțin unul cu celălalt, în orice caz îl consider un prieten bun.

– Da, da. OK, înțeleg că v-a lipsit Cris, dar luați-o mai încet, intervine Cameron apucându-mă de mână.

Îl ador când e gelos.

– Am aflat de aventura voastră, zice Tay.

Oare e posibil să știe deja cu toții ce s-a întâmplat? Mă uit la Sam și ea îmi face din cap semn că „nu”. Atunci trebuie să fi fost Nash sau Cameron cel care a povestit despre fuga noastră la Los Angeles.

– Da, știi, n-aș numi-o chiar o aventură...

– Aventură sau nu, ieri seară noi patru ar fi trebuit să mergem la cinema și, din cauza pedepsei tale, Cam a venit singur, zice Sam.

– Îmi pare rău.

Mă uit la Cameron, dar el îmi zâmbeste.

– N-ai grija, mititico, tot am reușit să mă distrez.

– Da, chiar așa... tocmai de aia ar fi fost mai bine dacă veneai și tu, Cris. Cam măcar ar fi avut la ce să se gândească, în loc să ne deranjeze pe mine și pe Nash în timp ce ne pupam, explică Sam.

– Da, chestii de logodnici, răspunde Nash.

Matt și Taylor se întorc spre mine și spre Cam. E chiar așa de ciudat că eu și el ne-am cuplat? Ce problemă au cu toții?

– Sunteți împreună? întreabă Matt cu glas tremurat.

Cam mă ia de talie și mă trage spre el.

– Da.

Matt ia o figură stranie, pare aproape surprins și deranjat de ceea ce a spus Cameron, și nu înțeleg de ce. Între noi totul s-a terminat de ceva vreme, iar el a intuit înaintea tuturor legătura dintre mine și Cam.

Clopoțelul care sună mă scoate din gândurile mele.

– Nuuu! Fir-ar să fie! pufnește Taylor.

– Mă duc să-mi aranjez cărțile în dulap. Ne vedem după aia.

Îi salut. Cam mă ia de mână și intrăm împreună. Ajunși în fața dulapului meu, scot cărțile din ghiozdan.

– Câte ai luat cu tine? întreabă el chicotind.

– Pe toate cele care îmi trebuie astăzi.

– Avem atât de multe materii?

Pare sincer surprins.

La observația asta, scutur din cap. Știu că lui Cameron nu-i place deloc să învețe, dar nu credeam că nici nu știe ce ore avem astăzi.

Ridică din umeri.

– Știu de-acum pe de rost chestiile astea, n-am nevoie de cărți. Sunt un geniu și fără ele.

– Sigur, cum să nu.

Închid dulapul.

– Te îndoiești de inteligența mea?

– O, nu, sigur că nu.

– Știi bine că am dreptate, doar că ești prea invidioasă ca să admiți asta, zice el făcându-mi cu ochiul.

Dau ușor cu pumnul în brațul lui, iar el mă apucă de încheietură și mă trage spre el.

– Ești irezistibilă când faci așa, murmură el, apropiindu-și buzele de ale mele.

Reduc distanța și îl sărut, fără să-mi pese de privirile indiscrete ale nenumăraților elevi de pe culoar. Vor trebui să se obișnuiască de-acum cu legătura dintre mine și Cameron.

Cam îmi pune o mână pe obraz și cu cealaltă mă ia de talie.

– Spuneți-mi că asta-i o glumă! strigă cineva în spatele nostru.

N e întorcem amândoi și mă înfior când o văd. Are o expresie înspăimântătoare pe față: dacă i s-ar ivi ocazia, fata asta ar avea curaj să mă omoare.

— Zi-mi că glumești, Cameron! Zi-mi că vrei să mă faci geloasă sau din cine știe ce alt motiv stupid! îl imploră Susan apropiindu-se.

Cam pufnește.

— Nu.

— Ce?! Tu... cu ea? Unde a dispărut băiatul care mă iubea și care nu s-ar fi combinat niciodată cu una ca ea?

El face un pas spre Susan.

— A dispărut imediat ce te-ai făcut a naibii și ai început să te crezi cine știe cine.

— Am fost întotdeauna la fel.

— Nu, Susan de care mă îndrăgostisem nu era atât de egoistă și nu trata oamenii în felul ăsta.

Ea are un aer învins în timp ce o lacrimă i se prelinge pe obraz. Apoi se uită la mine și expresia ei revine la cea de acum câteva minute, când m-a văzut în brațele lui Cameron.

— Jur că de data asta mi-o plătești. Vine spre mine. De ce vrei să-mi iei singurul lucru care mă face fericită? urlă Susan izbucnind în hohote.

De data asta, Susan chiar e ca scoasă din minți, dar eu m-am săturat să îndur în tăcere acuzațiile ei nefondate.

– Eu nu-ți iau nimic! Cameron intenționa să te părăsească de mult, voia doar să înțeleagă dacă aveam aceleași sentimente față de el. Și asta nu e nimic față de ce mi-ai făcut tu.

– Bați câmpii... Eu nu ți-am făcut nimic!

– Nimic?! Glumești, nu-i așa? Să profiți de ascendentul tău asupra lui Matt ca să-i bagi în cap o grămadă de tâmpenii despre mine, să-l convingi să se întâlnească cu Tamara și să facă mișto de mine, în timp ce eu chiar mă îndrăgosteam de el... asta ar fi nimic?! Nici nu-ți imaginezi cât de prost m-am simțit. Dar, în fond, trebuia să mă aștept: de la persoane fără jenă nu pot veni decât acțiuni tot atât de jenante!

Situația ia o întorsătură periculoasă. Cam se bagă între noi să ne despartă, forțează un zâmbet și mă sărută pe frunte.

– Mititico, e mai bine să pleci. Lasă-mă să discut cu ea, ai să vezi că voi aranja tot.

Nu vreau să opun rezistență, încep să-mi pierd calmul, așa că încuviințez și mă îndepărtez de Susan.

– Ai să plătești scump! Ai să vezi tu! Ai să sfârșești precum Carly! urlă ea în urma mea.

La cuvintele astea măresc pasul să nu aud ce mai are de zis. De când am venit în școala asta, Susan nu face altceva decât să-mi repete că, mai devreme sau mai târziu, o să se răzbune pe mine, dar, din fericire, până în clipa de față, cu excepția a vreo două glume proaste și a fandoselilor ei cu Matt ca să mă îndepărteze de Cam, amenințările i-au rămas mai mult vorbe. Totuși, de data asta în vocea ei e ceva diferit, ca și cum ar avea cu adevărat intenția să mi-o plătească...

Încerc să-mi alung gândul ăsta și mă îndrept spre clasă când blitzul unui aparat de fotografiat mă orbește și trebuie să clilesc de câteva ori înainte de a vedea clar pe cine am în fața mea.

La câțiva pași de mine e Lexy, cu aparatul de fotografiat în mână, urmată de o altă fată: Lindsay Constancio, un fel de asistentă-mâna-dreaptă a ei, înarmată cu pix și carnețel.

— Ai ceva de declarat cu privire la ce s-a întâmplat cu Susan? Părea cu adevărat deprimată... Ne povestești ce s-a întâmplat între tine și Cameron? Crezi că stă cu tine ca s-o facă geloasă pe Susan? mă întreabă Lexy pe nerăsuflăte.

Ce întrebări sunt astea? Chiar se așteaptă să le răspund?

Fără să scot un cuvânt, trec de amândouă și intru în clasă. În scurt timp, Cameron mă ajunge din urmă.

— Deci? întreb eu.

— Susan s-a calmat și s-a dus la toaletă să se aranjeze puțin.

Mă preocupă cum va reacționa când voi fi singură cu ea, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla, iar Cameron nu o să fie mereu lângă mine să mă apere.

— Ei, n-o să-ți facă nici un rău, șoptește el mângâindu-mă pe obraz.

Puțin mai târziu, Susan intră în clasă urmată de prietenele ei. Are un aspect oribil, machiajul întins pe față, ochii roșii. Îmi închipui cum se simte acum, îmi pare chiar rău, dar nu e vina mea.

Îmi aruncă o privire sfredelitoare și se duce să se așeze în banca ei. Imediat Matt se apropie de ea și îi pune o mână pe umăr. Legătura dintre ei doi e cu adevărat profundă, nu știu cum de eu nu am înțeles asta imediat.

Bună parte din dimineață mă lupt cu somnul și cu plictiseala: orele trec încet și par să nu se mai sfârșească. Prima zi de școală după vacanță e mereu așa: ritmuri încetinite, prea puțină dorință să te lansezi în explicații detaliate, lucrări și ascultare și, peste toate celelalte, gândul la vacanța care tocmai s-a terminat... și la cele care vor veni. De fapt, am primit o veste minunată. Profesorul de engleză ne-a comunicat perioada în care se face noua excursie cu școala: o săptămână la Londra la începutul lui martie! O să fie foarte frumos.

Când clopoțelul sună pentru pauza de prânz, Sam vine la mine.

– Ce i s-a întâmplat lui Susan?

– Ne-a văzut împreună pe mine și pe Cam și s-a enervat îngrozitor. Și pun pariu că mâine voi apărea pe prima pagină a revistei școlii ca fata care i-a furat logodnicul.

– Cris, trebuie să o ignori. Tu și Cameron sunteți împreună și sunteți fericiți, corect? Încuviințez. E singurul lucru care contează.

Are dreptate.

În timp ce Sam îi ajunge din urmă pe ceilalți în curte, mă așez la coadă la automatul cu gustări. Nu mi-e foame și o ciocolată caldă va fi de ajuns ca să îmi dea energia necesară să înfrunt a doua parte a acestei zile nesfârșite.

– Hei! zice cineva în spatele meu, și imediat ce mă întorc dau de minunații ochi verzi ai lui Austin.

– Bună! Ce frumos să te văd din nou!

Ne îmbrățișăm.

Aparatul face un zgomot ciudat și mă întorc să iau paharul.

– Așadar... am aflat că tu și Dallas v-ați cuplat, zice el în timp ce selecționează un ceai.

– Ei bine, da.

– Deci e adevărat! Uau! Și Austin pare surprins. După cum se vede, au cu toții aceeași reacție când află că sunt cu Cameron. De ce oare?

– Uau?

– Da, știi... e straniu să mă gândesc la voi ca logodnici, asta-i tot. Mă obișnuisem să vă văd certându-vă.

Dau din umeri.

– Ei, acum va trebui să vă obișnuiți să ne vedeți împreună. O luăm spre curtea școlii.

– Am o rugămintă. Dintr-odată se oprește și se uită drept în ochii mei. Fii atentă! În trecut, Cameron a făcut o grămadă de boacâne și nu vreau să te facă să suferi.

Știu exact la ce se referă.

– Cam s-a schimbat, îi răspund.

– Oricum, te rog să fii atentă. Până acum numai Susan a reușit să îl țină în frâu, fiindcă de ea chiar era îndrăgostit. Vreau doar să nu fi redevenit nesuferitul de altădată.

Rămân uluită de ce mi-a spus. Să știu că a avut sentimente atât de puternice pentru Susan mă stânjenește și mă face să mă simt o nulitate față de ea.

– Bine, Austin, acum gata. Am încredere în el și știu că acum este un altfel de om.

– Bine, cum vrei. Te consider prietenă și am simțit nevoia să te pun în gardă. Acum trebuie să o ajung din urmă pe Camila, ne mai vedem.

Rămân singură iar și mă gândesc la cuvintele lui Austin. Nu înțeleg de ce povestea mea cu Cameron stârnește atâta vâlvă. Par cu toții îngrijorați pentru mine și nu înțeleg de ce.

Nu vreau să te facă să suferi... Până acum numai Susan a reușit să îl țină în frâu, fiindcă de ea chiar era îndrăgostit.

Scutur din cap să alung cuvintele lui Austin.

Nu. Băiatul despre care vorbește el era altcineva.

Cameron s-a schimbat, iar eu am încredere în el.

A zi dimineată m-am trezit atât de târziu încât, imediat ce am deschis ochii și am văzut pe mobil cât e ceasul, i-am scris lui Cam să plece spre școală fără mine. Acum iată-mă în mașină cu tata în timp ce traversăm orașul cu o viteză înspăimântătoare!

Exact în zece minute suntem în fața liceului și, când intru în clasă, lecția a început de un sfert de oră. Mare tata! Mi-a stat inima în loc, dar, dacă n-ar fi fost el, cu siguranță n-aș fi ajuns la ora de engleză.

E de-abia începutul zilei și sunt deja frântă de oboseală! Însă, din fericire, e vineri și, odată cu prima săptămână de școală după vacanța de iarnă, se termină și perioada mea de prizonierat. Să trăiască! De luni revin la viață! Am să pot din nou să stau pe afară după școală și în sfârșit voi avea voie să ies seara.

La câteva minute după ce m-am așezat în bancă, Cam îmi aruncă un cocoloș de hârtie și mai-mai că ne vede profesorul. Nu înțeleg de ce continuă cu mania asta tâmpită a bilețelilor.

„Bună dimineata somnoroaso. Mănânci cu mine la prânz? Mi-a fost dor de tine.“

Așa e, în timpul săptămânii am petrecut foarte puțin timp împreună și chiar incursiunile lui în camera mea nu au fost atât de dese pe cât ne-am fi dorit. După ce ne-am întors la școală, mama a început să mă controleze mai abitir ca înainte. Poate a început să bănuiască ceva...

„Sigur! Dar ai fi putut să mă întrebi în pauză... N-aș vrea să mă trezesc iar încuiată cu tine în vreo debara!;-)”

„Sigur c-ai vrea! Și nici mie nu mi-ar dispăcea...”

Scutur din cap surâzând. Cam e de o aroganță incorigibilă, dar prefer să nu-i mai răspund, altfel chiar ne vor descoperi.

La începutul pauzei de prânz rămân câteva minute să stau de vorbă cu proful, apoi îl ajung din urmă pe Cam în curtea școlii.

Așezați pe bancă cu el sunt Sam, Nash, Matt și Carter. De multă vreme nu i-am mai văzut împreună pe toți.

Cam îmi face semn să mă duc să mă așez pe genunchii lui. Mă apropii și el mă ștampilează pe obraz.

— Despre ce vorbiți?

— Despre cât de amuzant o să fie să mergem în excursia cu școala cu tine, zice Cameron făcându-mi cu ochiul.

Roșesc gândindu-mă la noi doi la Londra.

— O săptămână întreagă în Europa! Încă nu-mi vine să cred! Vom împărți camerele cu cine vrem și putem chiar să vizităm singuri orașul. Pun pariu că o să fie foarte frumos, zice Sam emoționată.

Da, o să fie de pomină. Abia aștept! Mai sunt două luni până la excursie și aș vrea ca timpul să zboare.

Ne petrecem toată ora imaginându-ne ce vom face la Londra, înjghebând un program al săptămânii zi cu zi, apoi, la sunetul clopoțelului, ne întoarcem în clasă.

Când mă așez în bancă, Austin bagă capul în clasă și-mi face semn să vin după el pe culoar.

— N-ar trebui să fii și tu în clasă? Întreb apropiindu-mă de el. Ridică din umeri și zâmbește.

— N-am chef. Și mai trebuie să te întreb și două chestii importante.

— Zi-mi, răspund eu puțin îngrijorată.

— Peste două săptămâni e ziua de naștere a Camilei.

— Ei și?

— Unu: vrei să vii? Doi: nu știu ce să-i fac cadou! Mă ajută să aleg un cadou pentru ea? E cea mai bună prietenă a mea și mi-ar plăcea să o uimesc cu ceva frumos, dar nici că am vreo idee. Nu mă descurc cu lucruri din astea.

Niciodată nu m-aș fi așteptat la o asemenea cerere și râsuflu ușurat, mi-era teamă că vrea iar să-mi vorbească despre Cam.

— Sigur, da, anii trecuți cum ai rezolvat-o? întreb eu curioasă.

— I-am făcut cadou cești.

— Cești? E o glumă, nu-i așa?

— Nu, acesta-i adevărul. Știu, pare prostesc, dar ei îi plac! Doar că anul ăsta aș vrea să schimb... Ce zici, vii cu mine? Putem merge și mâine sau duminică...

Chicotesc închipuindu-mi ce față facea Camila când, la fiecare zi de naștere, desfăcând cadoul, găsea o nouă ceașcă de adăugat la colecția ei!

— Sigur că da! Nu vreau să primească și anul ăsta o ceașcă! Însă nu sunt sigură dacă te pot însoți în weekend. Mai bine ne punem de acord la telefon.

— Mii de mulțumiri, Cris.

Mă îmbrățișează.

— Ce drăguți sunteți!

Mă răsucesc și îl văd pe Cameron stând sprijinit de ușă și bătând din palme cu un zâmbet ciudat pe față.

— Atunci stabilim la telefon, OK? zice Austin și pleacă uitându-se urât la el, fără să se sinchisească măcar să-l salute.

— Ce-i? Ați devenit cei mai buni prieteni? întreabă Cam intrând în clasă.

Rămân cu gura căscată.

— Te rog, nu începe... M-a rugat doar să mă duc cu el să alegă un cadou pentru Camila.

— Ce?!

Mă opresc și mă întorc spre el.

— M-a rugat să...

- Da, am auzit. Să știi că n-ai să te duci nicăieri.
- Ba da, răspund sigură pe mine.
- Nu. Ieși cu cine vrei: Nash, Carter... cu cine naiba îți convine, dar nu cu Austin.
- Suntem prieteni și am să fac ce m-a rugat. Am încheiat discuția.

Cam scutură din cap și trece pe lângă mine ducându-se să se așeze la locul lui. Restul zilei continuă să pară supărat și să mă ignore. Nu-i înțeleg gelozia prostească...

Între noi lucrurile merg foarte bine, dar nu accept să-mi spună ce pot să fac sau cu cine pot să mă întâlnesc și nu intenționez să cedez în privința asta. Ar trebui să știe că între mine și Austin nu e și nici nu va fi vreodată nimic, pentru că eu îl iubesc pe el. Hm... am senzația că dincolo de ostilitatea lui se ascunde altceva și vreau să descopăr ce.

Pe drumul spre casă încerc să vorbesc cu Sam, este cea mai bună prietenă a mea și am încredere în ea. Însă răspunsul ei e evaziv:

— Știu că în trecut Austin și Cam s-au certat, dar nu mă întreba motivul... nu știu. Poate de asta Cameron nu vrea ca tu să ieși cu el.

Sam îmi pare stânjenită, ca și cum ar fi vrut să-mi ascundă ceva. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să îi cercetez pe cei direct implicați, pe Cam și pe Austin.

Ajunsa acasă, aud că mă strigă Kate. Are un glăscior firav și trist, și numai ce mă întorc să mă uit la ea că o văd chircită pe divan, cu părul ciufulit, cu ochii roșii și umflați de lacrimi.

— Ei, ce s-a întâmplat?

Vine spre mine plângând și nu înțeleg de ce. Mă îmbrățișează agățându-se tare de mine.

— Vrei să-mi povestești tot?

Își trage nasul, încuviințează și o ia înainte spre camera mea. Se așază pe pat.

— Azi la școală mi-am făcut curaj și am vorbit cu Hayes, cum mi-ai sugerat tu să fac. L-am întrebat dacă e supărat pe mine, și știi cum a reacționat? S-a răsucit pe călcâie și a plecat cu proasta aia de Meredith, cea mai bună prietenă a lui. Nu știu ce i-am făcut și nici nu înțeleg de ce se poartă așa, zice ea izbucnind din nou în lacrimi.

Mă așez lângă ea și o iau de mână. Nu mă simt bine văzând-o în halul ăsta pe surioara mea. Ah, băieții ăștia! Nu fac altceva decât să ne zăpăcească și să ne destabilizeze. De ce nu pot fi relațiile simple și liniare? Ar fi de ajuns puțin, un pic de sinceritate, o fărâmbă de curaj pentru a spune ce simți și ce gândești, în loc să aștepți ca toți ceilalți să priceapă singuri.

— O să încerc să vorbesc cu Nash, o încurajez eu, poate știe ceva. Între timp, tu ține-ți firea și încearcă să nu-ți faci griji. Cu siguranță, Hayes o avea un motiv întemeiat de se poartă așa ciudat. Să încercăm să îl descoperim împreună, bine? Acum termină cu plânsul. Nimeni nu-ți merită lacrimile. Iau un șervețel și o șterg pe față. Du-te să te întinzi și odihnește-te puțin. Ai să vezi că după aia o să te simți mai bine.

— Pot să stau aici cu tine? Nu vreau să stau singură.

Încuviințez și mă ghemuiesc pe pat alături de ea. O mângâi pe păr și o strâng tare în brațe. Știu cât de reconfortantă poate să fie în asemenea situații căldura unei îmbrățișări. Mi-aduc aminte când am descoperit trădarea lui Matt... Cameron a venit la mine în cameră și m-a îmbrățișat. A fost un moment fantastic: dincolo de cuvintele de consolare, îmbrățișarea lui a fost cel mai bun balsam pentru inima mea rănită. A fost exact ce aveam nevoie.

Mă întorc o clipă să potrivesc deșteptătorul și mai cu seamă să văd dacă mi-a sosit vreun mesaj de la Cam.

Nimic.

Nici un semn de viață.

Mor de curiozitate să aflu ce s-a întâmplat între el și Austin, dar știu că nu va fi ușor să-i conving să vorbească. O iau în brațe pe sensibila mea surioară și în mai puțin de câteva minute ațipesc și mă cufund într-o amorțală plăcută, în care mintea mea se eliberează ușoară și mă trezesc că visez.

Sunt într-un loc întunecat și tăcut, pe care nu îl recunosc. Merg fără să știu încotro mă îndrept, întrezăresc doar o linie albă, continuă și fără sfârșit, de-a lungul căreia înaintez, pas cu pas. La un moment dat, în fața mea apare Susan, care strigă și plânge fără să scoată vreun sunet, și, imediat după aceea, două lumini orbitoare mă silesc să închid ochii. Când îi redeschid, în jurul meu este cel mai desăvârșit gol.

Ceva îmi mângâie fața și mă trezesc brusc, ca și cum m-aș ridica dintr-o genune. Imediat ce deschid ochii îl văd pe Cameron. E nebun?

– Ce faci aici? întreb eu suspinând ușurată.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Chicotește.

Dau din cap și realizez că lângă mine nu mai e Kate. Unde s-a dus?

– De ce ai venit? Nu erai supărat pe mine?

Ridică din umeri și se așază pe pat.

– Eram. Dar m-am gândit pe urmă că ești destul de inteligentă să înțelegi că e o prostie să te duci cu Austin, așa că m-am liniștit.

– Ei, aici greșești. Chit că-ți place sau nu, am să mă duc cu el. Mă ținutuește cu privirea lui care inspiră frică.

– Deocamdată nu poți. Îți reamintesc că ești pedepsită.

– Dacă vreau, găsesc eu o soluție.

Pe chipul lui se înfiripă un zâmbet.

– Nu cred că ai să reușești dacă te spun alor tăi.

– Ce-i asta? Un fel de șantaj? întreb ridicând glasul.

– Zi-i cum vrei.

Respir adânc.

– Oricum, n-ar trebui să fii aici. Pleacă.

– Nu.

– Da. Pleci acum.

– De ce aş face-o? Nu dă semne să se îndepărteze, se întinde pe saltea, îşi încrucişează braţele sub cap şi se uită la mine cu un zâmbet larg întipărit pe faţă. Se distrează de nu mai poate când nu mă asculta.

– Cum vrei... Mă duc să închid uşa de la cameră, ca să nu-şi dea seama nimeni că e aici. Dacă are chef de joacă, o s-o facem după regulile mele.

– Ce s-a întâmplat între tine şi Austin?

Sunt mai mult ca hotărâtă să obţin răspunsurile pe care le caut.

– Bine, plec.

Se ridică şi se îndreaptă spre fereastră.

– Cum aşa? Nu Țineai mult să rămâi? Întreb apropiindu-mă de el.

– Nu. E mai bine să plec. Mă plictisesc. Deschide fereastra.

– De ce nu vrei să vorbești despre Austin? Ce s-a întâmplat între voi?

– E o poveste veche şi îngropată, despre care nici eu, nici el nu-ţi vom vorbi niciodată. Împacă-te cu asta.

– Am să aflu eu, chiar dacă vrei sau nu.

Scutură din cap, îmi zâmbeste strâmb şi, fără să mai adauge ceva, pleacă, lăsându-mă cu o senzație alunecoasă şi de neîn-
teles, de angoasă.

Luni 12 ianuarie 2015, o dată de ținut minte: sfârșitul prizonieratului meu!

Unsprezece zile pedepsită pentru un motiv pe care chiar nu-l consider drept continuă să mi se pară o exagerare! Mai mult, o nedreptate! Dacă părinții mei cred că mi-au dat o lecție, greșesc rău! Aș face oricând ce-am făcut fără nici o ezitare. Pentru o prietenă cum a fost Cass m-aș fi dus la capătul lumii... și mai departe, dacă asta ar fi fost de ajuns ca s-o aduc înapoi.

Simt că nu mai sunt aceeași după moartea ei. Mi-e atât de dor de ea... Am senzația că odată cu ea a plecat o parte din mine, din viața mea.

Dacă apropierea lui Cam în zilele acelea îngrozitoare a reușit în parte să umple golul pe care-l simt, când sunt singură tristețea mă năpădește și amintirea lui Cass devine dureroasă.

Și așa ultimele două zile petrecute fără să îl văd pe Cam mi s-au părut interminabile.

E incredibil, și totuși încă e supărat pe mine pentru povestea cu Austin. Pe tot parcursul weekendului s-a limitat să-mi scrie două mesaje, nimic mai mult, și pun pariu că în dimineața asta nici n-a venit să mă ia. Cu siguranță, o să trebuiască să mă duc la școală pe jos.

Înainte de a ieși, trec s-o salut pe Kate, care are puțină febră și n-o să vină la școală. Bat la ușa ei.

– Comoara mea, pot să intru? Kate, ascultă-mă, caută să te odihnești și să nu te gândești la Hayes. Am să încerc să vorbesc azi cu Nash și pe urmă vedem ce avem de făcut, bine?

Încuviințează și mă îmbrățișează.

– Mulțumesc.

Surioara mea cu febră se luptă cu prima suferință din dragoste și chiar mă înduioșează tare. O sărut pe obraz și ies din casă.

În stradă, Cameron mă așteaptă sprijinit de mașina lui, cu brațele încrucișate la piept, cu aer senin. După cum s-a purtat în weekend, sunt foarte surprinsă să îl văd.

– Ce faci aici?

Încerc să-mi ascund bucuria pe care, din păcate, o simt văzându-l. Sunt jignită și vreau ca el să știe asta.

– Am venit să te iau, ca întotdeauna, răspunde el pe ton liniștit.

– Bine, acum urcă în mașină și du-te la școală. Îți pierzi timpul.

Dă din cap și se apropie.

– Ești prost dispusă?

Mă ia peste picior? Face un pas spre mine cu intenția de a mă săruta, dar eu mă retrag.

– Ei, hai... Eram doar supărat fiindcă insistai să ieși cu Matt 2 Răzbunarea.

– Are un nume, i-o întorc eu.

– Nu zău? Nu mi-l amintesc.

Încrucișez brațele la piept.

– A, da, Bryan.

Știu că mă ia peste picior ca să-mi smulgă un zâmbet, dar eu rămân impasibilă.

Se apropie și mă ia de mână.

– Hai, vino, o să întârziem!

Mi-o retrag.

– Nu mă atinge.

Îl aud cum chicotește în timp ce mă urc în mașină și-mi pun centura.

– Știm amândoi că n-ai să stai bosumflată multă vreme. Astă seară, noi doi o să vedem un film frumos, zice el pornind mașina.

– Ce te face să crezi că o să vreau să-mi petrec seara cu tine?

– Dacă-mi spui că mai ești supărată pentru povestea aia, jur că opresc, blochez portierele și te sărut până înțelegi cât de mult țin la tine.

Dau din cap că nu și mă limitez să mă uit afară pe geam.

Pe neașteptate, mașina o ia pe o stradă laterală și se oprește.

– Ce faci? O să întârziem.

– Nu-mi pasă. Nu ne mișcăm de aici până nu-mi spui că m-ai iertat.

Pufnesc și mă uit la ceas. Trebuie s-o fac imediat, altfel chiar că întârziem.

– Ei, bine. Ești iertat.

Mă apropii să-l sărut repede, dar, când buzele noastre se unesc, trupul meu e străbătut de fiori. Sărutul devine mai intens și nu pot ignora emoția pe care Cam e capabil s-o iște în mine ca nimeni altul.

– Mi-a fost dor de tine, mititico, murmură el, și eu simt că am lăsat garda jos. Are dreptate: nu reușesc să fiu îmbufnată pe el multă vreme, mi-e peste puteri.

Nu știu cum, ajungem la timp la școală și prima parte a zilei trece repede datorită faptului că mi-am regăsit buna dispoziție. Cu toate astea, sunt din ce în ce mai hotărâtă să descopăr ce-i dedesubtul antipatiei dintre Cam și Austin.

– Ai chef să luăm prânzul împreună? Aș vrea să-ți vorbesc despre ceva, mă întreabă Sam în pauză.

– Sigur. Te ascult, îi spun eu ieșind din clasă.

– Chris, ai observat ceva deosebit la Nash?

– În ultima vreme am vorbit foarte puțin cu el... dar nu, nu mi se pare nimic ciudat la el. De ce mă întrebi?

– Nu știu... îl simt departe. Ce mai tura-vura, înainte mă trata ca pe o prințesă, ne petreceam mult timp împreună și mă acoperea de atenții. În schimb, în ultimul timp pare dus pe gânduri și când mă sărută am senzația că parcă n-ar vrea s-o facă cu adevărat. Nu știu dacă poți să înțelegi... Totul e atât de confuz, și nu mi-e bine.

După cât se pare, Hayes nu este singurul care se poartă neobișnuit.

– Știi, m-am gândit și încep să cred că doar m-a folosit și că, după ce și-a atins scopul, vrea să mă părăsească.

– Nu, Sam. Nash nu e genul acela de băiat!

– Și dacă s-a hotărât tocmai acum să devină? întreabă ea disperată.

Nash trece pe lângă noi, se oprește și o îmbrățișează pe Sam. Mie mi se pare tipul afectuos și surâzător dintotdeauna.

– Despre ce vorbeți, întreabă el.

Sam pare tulburată.

– Subiectele obișnuite: școală, rochii... chestii de fete, răspund eu.

– A, bine. Cris te superi dacă ți-o fur juma' de oră? zice el făcându-mi cu ochiul.

– Nici o problemă, Nash. Ne vedem mai încolo. Aș vrea să îl întreb despre Hayes, dar nu vreau să stric atmosfera care s-a creat între ei. O s-o fac mai târziu, poate la sfârșitul zilei.

Însă altceva aș vrea să înțeleg cât mai curând posibil: ce s-a întâmplat cu timp în urmă între Cameron și Austin. Și pentru asta știu exact pe cine să întreb: Lexy. Mă duc s-o caut la ea în clasă.

Imediat ce mă vede intrând, Lexy face ochii cât cepele și se ghemuiește în scaun încercând să se ascundă, dar e prea târziu. În timp ce avansez spre ea, ridică mâinile.

— N-am publicat nici un articol, iar dacă ai primit cine știe ce SMS-uri nu am fost eu, se apără ea.

— Nu sunt aici pentru asta. Aș vrea doar să-ți pun niște întrebări, răspund eu și ea pare să se relaxeze. Pe jos, lângă ghiozdanul ei, observ un aparat de fotografiat. Dar câte are?

— Întreabă-mă. Dar nu știu dacă voi fi în stare să-ți răspund.

Lexy știe tot despre toți și e imposibil să nu fie la curent cu ce s-a întâmplat între cei mai populari băieți din școală.

— Știu că în trecut a fost ceva între Austin și Cameron.

— Nu știu cine ți-a spus, dar pot să te asigur că între cei doi n-a fost niciodată nimic. Fără nici un dubiu sunt heterosexuali, ba mai mult, dacă ai știi ce au combinat cu fetele...

— Nu mă refeream la asta, o întrerup eu. Voiam să spun că în trecut a fost o râcăială între ei sau ceva de genul ăsta, care avea de a face cu o oarecare Carly.

— Ah.

Tăcere.

— Deci? o iau eu repede.

— Eh... uite... eu... Pare agitată. Dacă până și ea se enervează când aude menționându-se treaba asta înseamnă că trebuie să fie chiar ceva spinos.

Lexy bombăne și nu zice nimic. Începe să mă deranjeze.

— Deci, vrei să-mi spui, da sau nu?

— Îmi pare rău, dar Cameron mi-a spus să-mi scot din cap definitiv povestea asta și să nu o povestesc nimănui. Și ar trebui să-mi mulțumești, fiindcă nu ai reacționa deloc bine dacă ai afla ce s-a întâmplat și asemănările care sunt între tine și acea biată fată, răspunde ea în șoaptă.

Mă înfior de ultima frază.

— Da, chiar așa e. Într-un anume fel, pare că povestea ei se repetă, chestia asta mă înspăimântă puțin. Fii atentă, Cris, doar atât pot să-ți spun.

Cuvintele ei nu fac decât să-mi mărească curiozitatea.

– Lexy! strigă cineva în spatele meu. Lindsay aleargă spre noi, pare bezmetică. Ia-ți aparatul de fotografiat și vino după mine. Avem un nou scoop!

– Ce? Nu, eu și Lexy vorbim! protestez eu.

– În schimb, ai face mai bine să te ocupi de iubițelul tău. Tocmai îi bumbăcește fața unui băiat, și dacă nu e exmatriculat de data asta, jur că protestez, zice Lindsay zâmbind.

– Oh, Doamne! Ce naiba face Cam? Pe cine s-a enervat atât de tare încât să ajungă la bătaie? Am un presentiment îngrozitor... și sper din tot sufletul să greșesc. Unde sunt? întreb.

– Lângă tonomatele cu gustări, răspunde Lindsay.

Ies din clasă și imi fac loc cu coatele printre elevii care se grăbesc să asiste la ceartă. Măresc pasul, sperând să ajung la timp ca să îl opresc pe Cam.

Îmi fac loc prin mulțimea care se bucură de spectacol. Nu-mi vine să cred că într-adevăr Cameron face așa ceva. E ceva prostesc, asta știe și el foarte bine; violența nu rezolvă problemele.

– Cameron, Austin, terminați imediat! răcnesc eu pradă furiei. Cam își ridică privirea și se oprește câteva clipe.

– Cris.

Austin reușește să-și revină și îi trage un pumn.

– Încetați! urlu eu din nou și în cele din urmă se opresc amândoi.

– Cris... eu... zice Austin uitându-se la mine.

Nu reușesc să stau aici și să le arăt tuturor ce furioasă sunt. Îmi fac loc prin învâlmășeală și mă îndepărtez. După câțiva metri aud în urma mea pași și sunt mai mult ca sigură că e Cameron.

– De data asta chiar ai... zic răsucindu-mă brusc, dar mă blochez imediat ce îl văd pe Jack.

– Iartă-mă, voiam doar să știu cum te simți.

Se apropie încet.

– Iartă-mă tu, credeam că ești Cameron.

– Îmi pare rău de cum se poartă. Nu meriți să fii tratată așa.

Jack forțează un surâs.

— Eu nu înțeleg, Jack... cum e posibil să reacționezi în felul ăsta pentru o tâmpenie?

— Tâmpenie? De, n-aș numi-o „o tâmpenie”... La fel aș fi reacționat și eu dacă mi s-ar fi întâmplat mie.

Cuvintele lui mă nedumeresc. Mi se pare evident că nu vorbim despre același lucru.

— La ce te referi?

— La povestea cu Carly și la tot ce s-a întâmplat...

Bine, treaba asta începe să mă agaseze. Vreau să știu ce s-a întâmplat și vreau să aflu acum.

— Jack, trebuie să-ți cer o favoare...

— Gilinsky, acum poți să te cari! exclamă Cameron așezându-se între noi, furios cum nu l-am văzut niciodată.

Jack ridică brațele și pleacă fără să scoată un cuvânt.

Mă uit la Cameron. E un pachet de nervi și inspiră teamă. Oricare o fi fost motivul scandalului, sigur exista un mod mai civilizat de a rezolva problema.

— Cris, trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce? Despre motivul pentru care l-ai bătut pe Austin?

— Mă deranjează să vă văd împreună, și să știu că ai să ieși cu el m-a înfuriat.

— Ești sigur că doar ăsta-i motivul?

Încuviințează, dar nu pare convins. De ce continuă să mă mintă?

— Vrei să spui că n-are nici o legătură cu Carly? insist.

Cam rămâne cu gura căscată și îi aruncă o privire lui Jack, care stă la capătul culoarului.

— Ți-a zis el?

Încuviințez.

— Ce altceva ți-a zis?

Mă hotărâsc să mint ca să-l determin să vorbească.

— Știu totul.

Se uită drept în ochii mei, ca să-și dea seama dacă spun adevărul.

– Minți.

Mereu reușesc să-i trag în piept pe toți, dar pe el nu.

– Cu Carly e o poveste veche, despre care nimeni nu mai vrea să vorbească, continuă Cam. Și pe urmă, n-are nici o legătură cu tine, așa că nu înțeleg de ce dracu' ții atât de mult să știi ce s-a întâmplat.

Scutur din cap.

– Nici o legătură? Ești sigur? Atunci explică-mi de ce m-a sfătuit Lexy să fiu atentă, de ce mi-a spus că povestea e pe cale să se repete?

Scutură din cap.

– Nimeni nu reușește să-și vadă de treburile lui în școala asta scârboasă, zice el ca pentru sine.

– E inutil să te agiți. Oricum, mai devreme sau mai târziu o să aflu.

Se apropie și se uită la mine cu un aer decis.

– Dacă insiști cu povestea asta, totul între noi s-a terminat. Nu pot să cred că vorbește serios.

– Oricum s-ar fi terminat. Nu stau cu cineva care mă minte, răspund eu printre lacrimi.

Mă fixează arogant.

– E, pentru tine nu ar fi prima oară!

Îi trag o palmă și plec. Nu-mi poate vorbi în felul ăsta. De ce au devenit atât de dificile lucrurile cu Cam? În mai puțin de cinci ore ne-am împăcat și ne-am certat din nou. Și de data asta a depășit toate limitele. Să se refere la deziluziile pe care le-am îndurat în trecut a fost o lovitură sub centură pe care nu o pot ierta. De data asta chiar am terminat-o cu Cam. Îl urăsc și nu mai vreau să aud vorbindu-se de el.

Ajunsa acasă, dau năvală în camera mea fără să salut pe nimeni, sunt dărâmată și vreau să stau singură.

— Cris... Ai aflat ceva? mă întreabă Kate intrând în cameră. Am uitat să îl întreb pe Nash despre Hayes. Ce tâmpită sunt! Îmi șterg lacrimile și încerc să-mi revin.

— Ei... ceva da. Știu că și Nash se poartă cam ciudat cu Sam, dar n-am reușit să înțeleg de ce. N-am avut cum să vorbesc cu el. Kate se apropie și se așază pe pat.

— S-a întâmplat ceva cu Cameron, nu-i așa? Ce a făcut?

E inutil s-o mint pe Kate: ea intuiește mereu ce mi se întâmplă.

— Da, ne-am certat pentru că nu vrea să-mi spună adevărul.

— Adevărul despre ce?

— Despre o anume Carly. E o poveste lungă... Dar n-ai grijă, nu-i nimic grav.

Lasă imediat privirea în jos. Ce are?

— Kate? Întreb uitându-mă la ea.

Parcă îi pare rău.

— Tu știi ceva... zic, și ea încuviințează. Ce?

Scutură din cap și tace. Nu, nu poate să facă asta, dacă știe ceva trebuie să-mi spună. E sora mea.

— Kate, te rog.

— Ei bine, dar nu știu dacă e vorba despre aceeași persoană... Sora lui Taylor, Lauren, care e în clasă cu mine și e o prietenă de-a mea, mi-a povestit că la școală la fratele ei se vorbește mult despre o poveste urâtă care o privește pe o anume Carly. Ce știu e că fata asta a murit lovită de o mașină, sau cel puțin asta e versiunea oficială: însă, după cât se pare, cei mai mulți bănuiesc că a fost ucisă voluntar de cineva. Nu știu altceva, îmi pare rău. Lauren m-a rugat să nu spun nimănui, deci, Cris, prefă-te că nu ți-am spus nimic.

La gândul că cineva a vrut să o ucidă pe biata fată mă ia cu fiori. Trebuie să aflu cum s-au întâmplat lucrurile și trebuie să înțeleg ce legătură au Cam și Austin cu toată povestea asta.

Având în vedere că eu, Sam și Kate trecem toate trei printr-o perioadă proastă în privința chestiunilor amoroase, ne-am hotărât să ne petrecem după-amiaza zilei de marți împreună, să ne uităm la un film lacrimogen.

Am optat pentru casa familiei Dallas fiindcă părinții lui Sam i-au invitat pe ai mei la cină. Și așa, chiar dacă e ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac, probabil astă seară va trebui să cinez la aceeași masă cu Cam și să mă prefac față de părinții noștri că e totul în regulă.

Kate și cu mine am ajuns la ușă, Sam vine să ne deschidă și ne conduce în sufragerie, pe peretele căreia văd un ecran gigantic pe care nu-l observasem înainte.

Kate alege un DVD din uriașa videotecă a familiei și îl introduce în videoplayer în timp ce eu și Sam aranjăm divanul cu perne și pățuri.

— Mă duc să aduc popcorn, zice surioara mea ieșind din încăpere.

— Nici o noutate între ea și Hayes? mă întrebă Sam așezându-se lângă mine.

— Nu, nici una. Tu? Ai mai vorbit cu Nash?

Scutură din cap.

— Nu, n-am avut curaj.

— Atunci l-ai întrebat pe Cam? Sunt foarte buni prieteni, sigur știe ce se întâmplă. L-aș întreba eu dacă aș mai fi logodnica lui.

— Nu. Zilele astea nu se poate sta de vorbă cu Cam. Mai devreme am trecut pe acasă să iau ceva și, când am încercat să îl salut, a trecut pe lângă mine fără să scoată o vorbă.

Îmi întorc privirea de la Sam și nu pot să nu mă gândesc că e numai vina mea.

Ba nu. Nu e. Dacă ni se întâmplă toate astea e vina lui Cam și a lipsei lui de sinceritate.

Kate intră în camera de zi și se așază pe jos cu un castron plin cu popcorn.

— Deci... la ce film ne uităm? întreabă Sam.

— Să vedem dacă Cris ghicește. Ai două încercări, zice ea glumind.

— Hm... Mă prefac că mă gândesc. *Twilight*.

— Nu. Ar fi fost prea simplu. Mai încearcă.

Acum nu mai știu la ce să mă gândesc.

— *Jocurile foamei*?

— Greșit! *If I Stay*, răspunde Kate.

Sam ia telecomanda și dă drumul la film.

— Așteptați! Coca-Cola! exclamă Kate. Nu pot să mănânc popcorn fără ea.

Mă ridic de pe divan.

— Stai liniștită, mă duc eu.

Intru în bucătărie și iau trei cutii din frigider. Când dau să ies îl zăresc pe Cameron care intră în casă și se îndreaptă spre scări. N-am de gând să dau ochii cu el, așa că aștept să dispară din raza mea vizuală înainte să mă strecor păs, păs din bucătărie și să mă întorc repede în camera de zi.

Mă așez din nou lângă Sam. Inima îmi bate cu putere.

— S-a întors? întreabă ea.

— Hm... iertați-mă. Zisesem fără băieți! Subiect tabu! susură Kate.

Sam ridică brațele a resemnare și ne concentrăm pe film.

Când se termină, toate trei avem ochii în lacrimi.

— Nu pot să cred că protagonista s-a trezit! zice Kate ștergându-și fața.

Încuviințez.

— Dar nu se poate termina așa, nu-i corect! se văicărește Sam.

Sunt perfect de acord cu ea.

Ei, dacă scopul era să ne plângem toate lacrimile, obiectivul a fost atins din plin. Mă uit la Sam și la Kate amândouă arată îngrozitor: au ochii roșii și umflați de plâns. Deduc că al meu nu e mai acătării.

— Fetelor, au venit pizzelle și... Ce s-a întâmplat? întreabă doamna Dallas cercetându-ne îngrijorată din priviri.

— Ne-am uitat la un film foarte frumos, explic eu trecându-mi mâna peste ochi.

— Ah, din fericire era frumos! N-arătați prea bine... Hai, veniți la masă.

Ne ridicăm și ne ducem în sufragerie, unde Cameron e așezat deja la locul lui, cu un aer ursuz.

— Ce s-a întâmplat? întreabă domnul Dallas, uitându-se la noi în timp ce intram.

— Nimic, am văzut un film, face Sam.

Mama ei zâmbește și îmi arată unde să mă așez... desigur lângă Cameron. Nu pot decât să zâmbesc și să-i mulțumesc.

— Deci, cum merg treburile la școală? întreabă doamna Dallas.

Eu și Sam schimbăm o privire.

— E... foarte bine, zic schițând un zâmbet.

— Știu că tu și Cameron n-ați reușit să petreceți mult timp împreună în ultima perioadă.

Oare de ce trebuie să vorbim despre subiectul acesta tocmai acum?

— După cum știți cu toții, ea a fost pedepsită, răspunde Cameron luându-mi-o înainte.

– Și cum merg lucrurile între voi doi? întreabă tata.

Cam tușește și se ridică de la masă.

– Eu am terminat, zice.

– Unde pleci? întreabă doamna Dallas.

– Să fac un duș, răspunde el nervos.

Fantastic! Mulțumesc, tată!

Cina se desfășoară foarte liniștit, dar eu nu reușesc să-mi scot din cap reacția lui Cameron. De ce nu s-a prefăcut pur și simplu?

După cină mă duc în camera lui Sam să iau o carte pe care i-o împrumutasem și de care acum nu mai are nevoie. Însă, înainte de a reveni la etajul de dedesubt, mă hotărâsc să-mi reîmprospătez fardul.

Bat la ușa băii pentru musafiri, să mă asigur că nu e nimeni înăuntru, și intru. Mă apropiu de oglindă în timp ce-mi strâng părul în coadă de cal.

– Ce-i? Voiai să faci duș cu mine? întreabă Cam în spatele meu.

Din oglindă îl văd foarte bine, are prosopul încins în jurul taliei. Ce face aici? Are baia lui...

Mă întorc imediat și nu pot să nu-i cercetez cu privirea fizicul perfect. Aproape că-mi vine să-i cer scuze că am insistat atât de mult cu întâmplarea lui Carly, dar nu, nu trebuie s-o fac.

Se apropie și mie mi-e greu să respir. De când e așa cald în încăperea asta?

Mă sprijin cu mâinile de chiuvetă. Simt în mine o dorință imensă să mă apropiu și să îl sărut, dar creierul meu îmi comandă să n-o fac. Respir adânc și mă îndepărtez de el.

– Așadar, ai nevoie de baie? Dacă-i așa, ies imediat.

Cam se întoarce spre mine și zâmbetul lui a dispărut.

– Cris, situația asta devine insuportabilă, nu mai rezist. Vreau să fiu cu tine.

– Atâta timp cât n-ai să fii sincer cu mine, situația asta va continua să fie insuportabilă.

Pufnește și-și trece o mână prin părul ud.

– Ești încă obsedată de povestea aia? De ce ții atât de mult să știi ce s-a întâmplat?

– Ai nevoie de baie sau nu? Întreb eu încercând să schimb subiectul.

– Cum vrei... dacă preferi să stai aici în timp ce mă îmbrac, eu n-am o problemă.

Obrajii mi se înroșesc brusc numai la gândul să-l văd pe Cameron complet gol. Fac un pas să ies din încăpere.

– Glumeam, zice și se apropie.

Îmi pune un pupic pe frunte și pleacă.

Când termin și ies, Cam e pe culoar. Și-a pus haine pe el și tastează ceva pe mobil.

– Tot prost dispusă? mă întreabă. Vino cu mine și ai să vezi că în mai puțin de cinci minute o să te simți mai bine.

– Îți amintesc că eu și cu tine nu mai suntem împreună. Zâmbește.

– Peste cinci minute vom fi iar împreună, îți zic eu.

Mă ia de mână și mă duce în camera lui, iar eu nu găsesc puterea de a mă opune. Încuie ușa cu cheia și se așază pe pat.

– Vreau să-ți povestesc ce i s-a întâmplat lui Carly, zice el. Rămân cu gura căscată.

– Ce? Chiar?

Încuviințează și îmi face semn să mă așez lângă el.

Mă așez și mă pregătesc să ascult ce are să-mi spună.

– Deci, acum doi ani, Carly era în primul an de liceu. Era o fată foarte frumoasă și atrăgea atenția multora, inclusiv pe a mea. Pe vremea aia eram o adevărată poamă, mă țineam după toate, dar ea îmi plăcea în mod deosebit. Firește, era atras și Austin de ea și amândoi îi făceam curte. Apoi, într-o zi, ea a trebuit să aleagă între noi doi.

– Deci de asta nu vă suferiți tu și Austin?

Încuviințează și continuă.

– Însă, din păcate, Carly a murit lovită de o mașină tocmai în seara în care ar fi trebuit să ne comunice ce hotărâre luase. Nu vom ști niciodată pe cine alesese dintre noi doi.

– De ce ți-a fost teamă să-mi povestești asta?

– Nu știam cum ai fi reacționat. Și pe urmă, ți-am mai spus, e o poveste veche, despre care n-are sens să vorbim.

După cum o spune, bănuiesc că se mai ascunde ceva, dar mă conving singură că el a fost întotdeauna sincer cu mine.

– Bine... acum suntem iar împreună, nu-i așa? mă întreabă el luându-mă de mână.

Surâd la dorința lui de a fi iar cu mine. Cum să-i spun nu?

– Cam, îmi promiți ceva? Indiferent ce s-ar întâmpla între mine și tine, nu te purta niciodată urât cu Sam, te rog. Ea suferă prea mult.

– Bine. Îți promit. Unde crezi că pleci? întreabă și mă sărută pe buze, întinzându-mă pe pat.

– Ai mei mă așteaptă să plecăm acasă.

– Or să aștepte. Mă sărută iar și se întinde peste mine. Pulpele lui își fac loc printre ale mele. Îmi împreunez mâinile sub ceafa lui în timp ce își continuă atacul. Pasiunea crește și respirațiile noastre devin din ce în ce mai repezi.

Cineva bate la ușă. Cam se îndepărtează de buzele mele.

– Da, vin. Fir-ar... Se ridică și se duce să deschidă ușa. Ce-i?

– Scuzați deranjul, nu voiam să întrerup nimic, dar... Cris, te așteptăm să mergem acasă, zice Kate pe nerăsuflăte.

– Bine, coborâm imediat, răspunde Cameron.

Kate face stânga-mprejur și pleacă repede.

Cameron se apropie să mă sărute o ultimă dată.

– Cam, trebuie să plec, zic eu îndepărtându-l cu duioșie. Oare cum s-ar fi sfârșit seara dacă nu ne-ar fi întrerupt Kate? El încuviințează fără chef și coborâm împreună la parter, unde toți sunt pregătiți de plecare.

Când eu și Cam ajungem în fața liceului, toți au în mână revista aceea inutilă a școlii. Cu siguranță, Lexy nu are chiar nimic de făcut dacă se ocupă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de viața celorlalți.

Mă întreb dacă va reuși cineva să o oprească vreodată ori s-o facă să-și schimbe ideea.

Intrați în liceu, îl însoțesc pe Cam la un prieten din echipa de fotbal pe care nu-l cunosc. Ne apropiem de un băiat cu păr castaniu.

— Hei, Justin, zice Cameron.

— Bună, Cam.

— Azi după-amiază avem meci, reușești să vii?

— Da, vin. Pe urmă se uită la mine. Tu ești Cris?

Îi întind mâna.

— Da, mă bucur să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, zice el zâmbind. Dar voi doi nu vă certaserăți?

Rămân cu gura căscată. Eu și Cameron ne aruncăm o privire neîncrezătoare.

— De unde știi? întreabă Cam.

— Am citit în revista lui Lexy. Însă, după cum se pare, a greșit. Ne vede mâinile înlănțuite.

Cam se uită din nou la mine, stabilește întâlnirea cu Justin și pe urmă plecăm.

– Lexy cum de a aflat? Nu era nimeni când ne-am certat, a sesizat el.

Cam scutură din cap și pare de-a dreptul înfuriat.

După câțiva metri o vedem pe Susan care aleargă spre noi. Odată ajunsă, îl cuprinde cu brațele de gât pe Cam.

– Știam eu, îi șoptește la câțiva centimetri de buze, apoi îl sărută.

E o scenă ireală, nu-mi cred ochilor. Rămân paralizată, ca și cum fiecare celulă a corpului meu s-ar fi stins și nu ar mai fi vrut să funcționeze.

El pare cel puțin la fel de surprins ca mine.

– Ce... ce faci? o întreb cu glas tare.

Susan se uită la mine cu un zâmbet nesuferit.

– Ai citit revista lui Lexy? Dacă n-ai făcut-o încă, du-te repede să o citești și pleacă de aici, zice strângându-i brațul lui Cameron, care încearcă să se desprindă.

Sunt prea curioasă să știu ce a mai inventat de data asta Lexy. Alerg la raftul unde sunt expuse revistele și mă apropii de fata care le vinde.

– Un exemplar, te rog.

– Sigur. Patruzeci de dolari, zice surâzând.

Mă ia peste picior.

– Foarte amuzant. Dă-mi unul imediat.

– Nu glumesc. Pentru tine, patruzeci de dolari.

– Pentru mine?

– E scris clar pe copertă: pentru tine și pentru prietenii tăi revista costă patruzeci de dolari.

– Pentru mine și pentru prietenii mei?! Ei, asta-i bună! Dă-mi imediat un exemplar! zic eu furioasă.

Încep să-mi pierd răbdarea, dacă nu face cum îi spun aş putea să sar pe ea.

– N-ai auzit-o? Dă-i un exemplar, îi poruncește Cameron, care tocmai m-a ajuns din urmă.

Fata își pune ambele mâini pe tejghea și se apleacă ușor spre el, privindu-l direct în ochi.

— V-am spus că este patruzeci de dolari.

Sunt pe punctul de a o lua de gât, dar Cameron mă oprește prinzându-mă de un braț și trăgându-mă după el.

— Unde e Lexy? Jur că de data asta n-o să-i meargă prea ușor, pufnesc eu, dar Cameron mă ia de umeri, silindu-mă să mă uit în ochii lui.

— Cris, păstrează-ți cumpătul! Nu vei obține nimic dacă te înfurii.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Faci mișto de mine? Tocmai tu vorbești, care acum câteva zile erai pe cale să-i spargi capul lui Austin? Imediat îmi dă drumul. Îmi explici cum să fac să fiu calmă după ce Susan tocmai a făcut ce a făcut? Te-a sărutat în fața tuturor! Și pe urmă Lexy... Scrie până și articole pe care nu-mi permite să le citesc. Minimum ce pot face e să mă înfurii, nu crezi?

— Știu, ai dreptate, dar încearcă să fii calmă. De Susan am eu grijă.

— Încă n-ai vorbit cu ea?

— Nu, am preferat să vin după tine, să nu cumva să faci vreo prostie.

— Vorbește cât mai repede cu ea și explică-i cum stau lucrurile, te rog. Dacă te-ar săruta din nou, s-ar putea să nu mă mai stăpânesc.

Sună clopoțelul și ne îndreptăm în grabă spre clasă. Înainte de a intra, Cam mă ia de mână.

— Cris, promite-mi că n-ai să te duci s-o cauți pe Lexy. Dacă o să te iei în gură cu ea, va scrie ceva și mai rău. Nu e fata temătoare care pare a fi.

De fapt, are dreptate. Abia acum îmi dau seama că, de fiecare dată când m-am certat cu ea sau cu Susan, am ajuns în revistă

sub cine știe ce titlu idiot. Sinceră să fiu nu mă prea interesează, am să risc. Trebuie să fac ceva, n-am să tac.

– Promite-mi, spune el uitându-se în ochii mei.

– O să întârziem la oră, răspund eu intrând.

Îl aud cum pufnește, dar mă urmează în clasă fără să scoată un cuvânt.

În timpul pauzei de prânz, Sam se apropie de banca mea.

– Vii să mănânci ceva? mă întreabă așezându-se în locul băiatului care stă în fața mea.

Scutur din cap.

– Ei, hai, Cris. Cum reușești să supraviețuiești încă trei ore fără să mănânci nimic?

Dau din umeri și mă ridic de pe scaun.

– Nu mi-e foame.

– Ți-e bine? Nu-mi pari în cea mai bună formă.

– Nu știu, se întâmplă prea multe lucruri în același timp...

Sam își pune mâna pe brațul meu.

– Ai să vezi că o să se aranjeze totul. Apropo... am vorbit cu Nash.

Mă opresc imediat și o privesc. Abia acum îmi dau seama de expresia tristă de pe chipul ei.

– Ce ți-a spus?

– Că are probleme în familie.

– Ce fel de probleme?

– Nu știu, n-a mai spus altceva. L-am rugat să ne întâlnim diseară pe plajă, să stăm de vorbă. Pe urmă am să-ți povestesc tot.

Ieșim din sală și, în timp ce Sam se îndreaptă spre cafenea, eu mă hotărâsc să mă duc s-o caut pe Lexy.

O găsesc în clasa ei, așezată la locul obișnuit, cu aparatul de fotografiat la vedere și la îndemână. Imediat ce mă vede, ia camera foto și o bagă în ghiozdan.

– Ce-i chestia asta cu patruzeci de dolari pentru o revistă? o întreb, sprijinindu-mă de bancă.

Se uită țintă la mine și rămâne impasibilă.

– Simplu: trebuia să fac în așa fel încât știrea să ajungă la toți, cu excepția ta și a lui Cam.

– E o mișcare tâmpită, Lexy. E doar chestiune de timp, oricum am să aflu ce ai scris. Așa că dă-mi un exemplar: cu cât mă înfurii mai repede, cu atât mai bine.

Se ridică și se uită drept în ochii mei.

– Cris, înțeleg că ești nervoasă din cauza poveștii cu Cameron și sunt sigură că acum, când ți-a spus adevărul, vei fi și mai mult. Însă astea sunt ultimele mele zile aici și nu intenționez să las să-mi scape anumite zvonuri, înțelegi? Mai rezistă puțin.

– Ultimele tale zile?

– Da. Mă mut la altă școală.

Poate ar trebui să simt o fărâmă de tristețe pentru plecarea ei, dar nu e așa. Ba chiar mă simt ușurată la gândul că n-o să mai dau tot timpul de Lexy.

– Dă-mi o revistă.

Pufnește și se așază din nou.

– Ți-am spus că nu.

Mă apropii de ghiozdanul ei și îl ridic.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă ea.

Traversez clasa cu pas hotărât și mă duc la fereastră.

– Să nu cumva să încerci, Cris! O să-ți pară rău!

E ca și cum nu aș fi auzit nimic. Creierul meu zice „Fă-o!”, și chiar o fac. Deschid fereastra și arunc ghiozdanul afară. Niciodată nu m-am simțit mai bine. E ca și cum m-aș fi eliberat de o greutate uriașă.

– Ce ai făcut? exclamă ea, alergând la fereastră și uitându-se în jos.

Suntem la etajul al doilea, îmi imaginez că aparatul de fotografiat s-a făcut praf.

Fac un pas să plec, dar în mai puțin de o secundă mă trezesc cu fața la pământ și cu o Lexy furioasă călare pe mine. O apuc

de mâini să o opresc. Continui să mă mișc, ca să mă descătușez, însă ea pare să nu se lase.

Cineva o ia de pe mine. Este Austin. Apoi Matt îmi întinde mâinile, ca să mă ajute să mă ridic. Mă agăț și mă trage în sus.

Odată ajunsă în picioare, simt cum mi se învâрте capul și pe urmă o durere acută.

— Au, zic atingându-mi ceafa.

— Stt, e totul bine. Matt mă strânge în brațe. De ce ai făcut-o? Ai înnebunit? întreabă el apoi, adresându-i-se lui Lexy.

— A aruncat pe fereastră penultimul meu aparat de fotografiat! explică ea disperată.

— Probabil ai căutat-o, nu crezi?

— Nu, Matt, eu nu i-am făcut nimic, am scris doar adevărul!

— Acum e mai bine să pleci, îi ordonă Austin.

Aud pașii lui Lexy care se îndepărtează.

— Ce se întâmplă? Glasul lui Cameron mă înfioară. Și de data asta a reușit să vină la momentul cel mai puțin oportun: după ce m-am certat cu Lexy și în timp ce sunt în brațele lui Matt.

— N-o atinge, las-o în pace! zice Cam, împingându-l pe Matt departe de mine.

Mă apucă de mână și mă trage afară din clasă.

Încă se învâрте totul cu mine, căzând trebuie să mă fi lovit tare...

— M-ai auzit? întreabă Cameron, și abia acum îmi dau seama că vorbește cu mine.

— Hm... nu, scuză-mă, zic masându-mi ceafa. Chiar mă doare.

— Îmi zici ce ai vrut să faci? De ce v-ați certat?

— M-am dus să-i spun de revistă și de chestia cu cei patruzeci de dolari. Ea mi-a răspuns urât, m-am enervat, așa că i-am luat ghiozdanul și l-am aruncat pe fereastră. Pe urmă a sărit pe mine și trebuie să fi dat cu capul de pământ.

— Ți spusesem să n-o faci, și tu îmi promisesesi!

— Eu n-am promis nimic. Trebuia să lămuresc treaba asta. Nu puteam să rabd în tăcere.

Cam pufnește.

— Chestia asta chiar mă scoate din sărite... Dar, având în vedere că nu te simți bine, amânăm discuția pentru altă dată. Hei! zice apoi dintr-odată, așezându-se în dreptul unei fete care traversează culoarul.

O clipă mi se oprește inima în loc și nu reușesc să înțeleg care îi sunt intențiile.

— Mulțumesc, zice, smulgându-i revista din mâini.

Fata se uită urât la el, dar pleacă fără să opună rezistență.

Cam se apropie și îmi întinde revista.

— Ține.

— Ce-ar trebui să fac cu asta?

— Nu voiai s-o citești? De, acum o ai, și după cum vezi nu era necesar să te certî cu Lexy.

De ce oare se poartă așa?

— Ai vorbit cu Susan? îl întreb.

— Nu, intenționez să vorbesc cu ea în pauza de prânz, dar cineva a dat de bucluc și m-a împiedicat s-o fac.

— Ar fi trebuit să te ocupi de ea mai bine decât de cearta dintre mine și Lexy.

Cameron se întoarce, mă ia de amândouă mâinile și se uită drept în ochii mei.

— Îți zic o dată pentru totdeauna: dacă e ceva ce contează pentru mine cu adevărat, aceea ești tu. Tot ce te privește e mai important decât o explicație stupidă cu o psihopată. Ține minte, și mai cu seamă încearcă să acorzi lucrurilor justa valoare. Cearta ta cu Lexy putea să se sfârșească mult mai rău, cu o suspendare în cel mai bun caz. Și ți-am mai spus: Lexi nu e chiar atât de inofensivă cum pare, nu o provoca, zice el și se întoarce să plece.

Rămân nemișcată, buimacă de reacția lui, pe care nu o înțeleg în totalitate.

– Toate bune? mă întreabă Sam apropiindu-se.

– Da, oarecum. Fratele tău iar e supărat pe mine, de data asta fiindcă m-am certat cu Lexy.

– Chiar nu reușiți să stați liniștiți voi doi! Privirea ei se oprește pe revista pe care o am în mână. Cum ai procurat-o?

– Cam i-a luat-o unei fete care trecea pe culoar.

– Toată dimineața am încercat să fac rost de ea, dar nu pot să dau patruzeci de dolari.

Îi dau revista, acum nici nu mai știu dacă vreau să o citesc. Dar ce zic? Sigur că vreau. Mă apropii de Sam și amândouă citim articolul de pe prima pagină:

Printre multele legături pe care ne place să le urmărim, cea care ne pune curiozitatea la încercare mai mult este, fără îndoială, turbulentă poveste de dragoste dintre Cameron și Cris. O pereche cu adevărat ciudată, înfiripată de curând, asupra căreia plutește umbra funestă a bieteii Carly și stânenjitoarea figură a lui Susan, pe care Cam nu-i chip s-o uite. După cât se pare, este mai mult decât decis să-i ascundă Cristinei adevărul despre trecutul lui incomod și, din surse de încredere, luni a avut loc prăbușirea definitivă a perechii noastre preferate. După certuri și insulte furibunde, cei doi s-au hotărât să pună capăt poveștii lor. Va fi pentru totdeauna de data asta? Dragă Cris, dacă citești (lucru de care mă îndoiesc, având în vedere că nimeni sănătos la minte nu ar cheltui patruzeci de dolari pe o revistă școlară), ține minte că nu e totul cum pare. Te sfătuiesc să îți păzești spațele și să înțelegi cu cine ai de a face...

Lexy și sursele ei

Articolul e însoțit de o fotografie a mea cu Cameron în timp ce ne certăm.

– Dacă aș putea, i-aș arunca pe fereastră blestematul ăla de aparat de fotografiat! pufnește Sam.

– Am făcut-o eu, zic.

Deschide revista și o răsfoiește. O știre ne atrage în mod special atenția. Este despre frații Grier.

– Acum o să se ia și de mine, zice Sam.

– O fi scris despre tine și Nash, despre perioada urâtă pe care o parcurgeți... dar nu e o știre de senzație! Toți știu că Nash se poartă straniu.

O văd cum parcurge repede cu ochii articolul și, la un moment dat, o lacrimă îi brăzdează chipul.

– Sam, ce-i?

Îmi dă revista și pleacă fără să zică un cuvânt.

– Sam! strig, în speranța de a o opri.

Citesc articolul despre Nash și rămân cu gura căscată.

Acum înțeleg purtarea ciudată a lui Hayes și Nash: frații Grier se mută la New York.

— **C**ris, Kate, nu uitați să-i dați biletul proprietarului magazinului! zice mama.

Astă seară, în sala de sport a școlii se va da o petrecere în cinstea tatălui lui Sam și al lui Cam, să i se mulțumească pentru donațiile generoase pe care le-a făcut liceului nostru.

Mama, în calitate de membră în comitetul de părinți și de prietenă a domnului Dallas, s-a ocupat să aleagă un cadou potrivit ocaziei și, fiindcă anul acesta se împlinesc șaptezeci de ani de la înființarea șantierului naval, care este proprietatea familiei Dallas, a ales două picturi vechi și prețioase cu veliere. Mie și lui Kate ne-a revenit obligația să-i înmănăm anticarului biletul de mulțumire și de felicitare conceput de comitetul de părinți.

Ultimul lucru pe care aş vrea să îl fac în seara asta este să particip la această petrecere tâmpită, la care voi fi nevoită să am de a face cu Cam...

Miercuri seara s-a supărat din nou cu privire la cearta cu Lexy, și toate astea numai pentru că mă rugase să nu reacționez, iar eu, în schimb, am făcut-o de capul meu!

Astfel, cu maturitatea unui copil de zece ani, Cam s-a hotărât, doar ca să mă sâcâie, să nu pună lucrurile la punct cu Susan, care, desigur, a continuat să se țină scai de el, stârnind gelozia mea și amuzamentul lui.

Situația asta chiar m-a deranjat, și în ziua următoare am încercat să vorbesc cu el. Însă, după o discuție inutilă și furi-bundă, am hotărât de comun acord că era cel mai bine să luăm o pauză de gândire, dacă se poate spune așa...

Nu știu cum se va termina legătura noastră, dar am obosit să ne tot certăm pe motive prostești și cred că, dacă stăm puțin la distanță, asta ne va ajuta să ne limpezim gândurile. Chiar dacă, trebuie să recunosc, îmi lipsește Cam foarte mult...

În timp ce eu și Kate suntem în autobuzul care duce în centru, primesc un mesaj de la Austin în care îmi cere să-i confirm întâlnirea noastră de la 13.30, la Starbucks. Fiindcă sunt din nou singură, nu-i nici o problemă dacă iau masa și petrec o sâmbătă după-amiază cu un prieten. Cel puțin, situația în care mă aflu oferă avantaje de care vreau să profit, mai ales că acum, mulțumită plecării lui Lexy, e puțin probabil să afle Cam.

Suntem pe Ocean Drive, la câțiva metri de magazinul de antichități, când Kate exclamă:

— O, Cris, uite-i pe cei din familia Dallas!

Rahat! Mă întorc să-i privesc, dar din fericire, Cam, Sam și părinții lor sunt încă destul de departe. Nu cred că ne-au văzut și poate vom reuși să scăpăm de ei fofilându-ne prin mulțime.

— Kate, să intrăm imediat în cofetăria asta...

— Hei, Cris, Kate!

Aud vocea caldă a domnului Dallas care ne strigă. O, nu. Mă răsucesc încet și schițez un zâmbet.

— Bună ziua, domnule Dallas. Cum vă merge astăzi? Întreb, încercând să fiu cât mai amabilă.

— Foarte bine, am făcut o plimbare bună cu toții, cum nu s-a mai întâmplat de foarte multă vreme, și acum o să luăm masă într-un restaurant din apropiere. Voi ce faceți?

Simt privirile lui Cameron ațintite asupra mea. Ce să răspund? Cadoul trebuie să fie o surpriză, și despre Austin prefer să nu vorbesc...

– Cris ia prânzul cu un prieten de-al ei, și eu trebuie să mă întâlnesc cu Hayes, zice imediat Kate.

De ce a făcut-o?

– Austin? întreabă Sam cu un zâmbet șiret, care nu promite nimic bun.

Cameron face ochii cât cepele.

– Da, Austin, confirm eu.

N-ar avea sens să neg.

Sam îi aruncă o privire malițioasă fratelui ei, și el se limitează să dea din cap.

– Atunci, să petreceți o după-amiază bună! Ne vedem diseară, spune doamna Dallas.

– Mulțumim, și dumneavoastră la fel. Pe mai târziu!

– Cris, noi două ne vedem la mine acasă la șase. Nu uita! Fără ajutorul tău sunt pierdută!

– N-ai grijă, Sam! Pe mai târziu!

I-am promis că o să-i aranjez părul. Astă seară va fi în lumina reflectoarelor împreună cu toată familia ei și vrea să fie perfectă.

– Kate, de ce ai făcut-o? îi reproșez imediat ce rămânem singure.

– Pentru că merită! Și, de fapt, numele lui Austin l-a pronunțat Sam, nu eu. A fost genială! Chicotește mulțumită. Cam a rămas împietrit.

– Zici?

– Da, da! Era devorat de gelozie! Face cu ochiul. Uite, Cris, trebuie să fie anticariatul ăsta, spune arătând spre o firmă veche pe care scrie „Smith Square”. Numele îmi amintește de ceva...

După ce am dat biletul gestionarului magazinului și după ce am stabilit ultimele amănunte cu privire la aducerea cadoului, ne îndreptăm spre Starbucks.

Kate e nervoasă din cauza întâlnirii cu Hayes. A aflat de la mine de mutarea lui și azi se întâlnesc în sfârșit.

– Ieri seară, eu și Hayes am pălăvrăgit puțin la telefon.
– Și ce ți-a zis? întreb eu curioasă.
– Că îi pare rău. Că n-a vrut să se poarte așa cu mine și că s-a gândit că-mi ușurează situația stând departe de mine. Eu m-am supărat. E o prostie să te porți așa, ar trebui să profităm de puținul timp care ne-a rămas.

– Deci transferul e confirmat?

Dă din cap că da.

– Dar de ce pleacă?

– Părinții s-au hotărât să se mute cu serviciul la New York și îi iau cu ei și pe copii. Nu reușesc să-mi imaginez viața fără Hayes, conchide Kate.

Ajungem lângă Starbucks și îl văd pe Austin care mă așteaptă în fața intrării. Îmi iau rămas-bun de la Kate, care se întâlnește cu Hayes într-un parc nu departe de aici, o îmbrățișez cu drag urându-i baftă și mă îndrept spre Austin.

– Bună, Cris! Ce zici dacă mâncăm ceva înainte? Ne așteaptă o după-amiază foarte plină, exclamă el văzându-mă că vin. Te avertizez că sunt un partener de cumpărături dintre cei mai răi.

– N-are importanță, sunt sigură că o să găsim ceva potrivit.

După ce luăm un prânz frugal, ne apucăm să căutăm un cadou drăguț pentru Camila.

– Cu cine mergi astă seară la petrecere? întreb eu.

Dă din umeri.

– Cu nimeni. Tu? Cu Cameron?

– Nu, răspund eu firav.

– V-ați certat?

– Nu știi?

– Nu, de când a plecat Lexy nu mai sunt la curent cu relația voastră... Ei, dacă vrei, putem să mergem împreună. Dar numai dacă asta nu-ți creează alte probleme cu Cameron.

În fond, nu-mi convine să mă duc singură.

– Sigur, foarte bună idee! zic eu zâmbind.

Intrăm într-un centru comercial foarte aglomerat. Cred că știu ce i-ar putea plăcea Camilei. Mă îndrept hotărâtă spre un magazin de bijuterii.

– Aș putea ști cum de v-ați certat? mă întreabă la un moment dat Austin.

– S-a supărat pentru povestea cu Lexy... dar, de fapt, lucrurile nu prea mergeau bine de ceva vreme. Îl deranjează diferite lucruri, și în mai puțin de o lună ne-am ciondănit mai tot timpul. De exemplu, ceva ce chiar nu înghite e să mă vadă cu tine, îi explic eu în timp ce intrăm în magazinul de bijuterii.

– Îmi închipui că din cauza poveștii cu Carly, presupune el.

– Da.

Îmi concentrez atenția pe niște lănișoare.

– M-a amenințat să nu-ți spun nimic, zice el mustăcînd.

– O, n-ai grijă! Știu totul.

– Chiar?

– Uite! exclam arătându-i un lănișor foarte frumos în stil „Carrie”, cu un pandantiv de personalizat cu numele dorit.

Austin e entuziasmat. Ne apropiem de o vânzătoare și o întrebăm dacă e posibil să comandăm unul cu numele Camila. Apoi ne punem de acord când să venim să-l luăm și plecăm.

– Sper că tu n-ai crezut tot ce ți-a povestit Cameron despre întâmplarea cu Carly, zice Austin când ieșim din centrul comercial.

– Ce n-ar trebui să cred? Că erai amândoi îndrăgostiți de ea?

– Nu... Nu ți-a spus nimic despre înțelegerea pe care o făcuserăm?

Mă opresc.

– Înțelegere?

Austin se uită la mine, apoi scoate mobilul.

– Scuză-mă, Cris, trebuie să răspund. Se îndepărtează să vorbească la mobil și, când revine, îmi spune că trebuie să fugă

imediat acasă. Trec să te iau pe la opt. Mulțumesc pentru ajutor!
Mă sărută apăsător pe obraz și pleacă.

Speram să pot sta de vorbă cu el despre această înțelegere misterioasă... Cum bănuiam, Cameron nu mi-a povestit adevărul, știam că nu pot avea încredere în el.

Pe drumul de întoarcere acasă primesc un mesaj pe mobil. Vine de la un număr necunoscut. Îl deschid:

Lexy a plecat, dar nu vă temeți, voi continua să vă țin la curent cu picanteriile din școala noastră!

Iată pentru voi un rezumat al știrilor pe care le puteți citi luni în revista școlii:

Știm cu toții că Matthew Spinosa se întâlnește de mai multe luni cu Tamara, dar, după cât se pare, relația lor a ajuns la final. Acum câteva zile, ea s-a văicărit că se simte neglijată de Matt, iar el a fost văzut în timp ce o îmbrățișa pe draga noastră Cris... O fi o întâmplare?

Acum trecem direct la ea, Cristina Evans, care pare să-și fi revenit pe deplin după relația ei cu Cameron Dallas. Chiar azi după-amiază a fost văzută cu frumosul jucător de baschet Austin Miller. Cei doi păreau foarte apropiați și erau foarte veseli. Nouă pereche în devenire?

Asta e tot pentru astăzi. Pe mâine, cu noile știri de la petrecerea dată în cinstea familiei Dallas.

Mobilul îmi cade din mână.

Lindsay și sursele ei

Cum am stabilit, la șase punct sun la interfonul de la poarta familiei Dallas.

Sam îmi deschide ușa.

— Ai citit? mă întreabă.

Firește, se referă la mesajul lui Lindsay, iar dacă l-a citit ea, l-o fi citit și Cameron.

— Da, nici acum nu-mi vine să cred că aia i-a luat locul lui Lexy.

Mă conduce sus pe scări, până în camera ei.

— L-a primit și Cameron și... Nu, nu știu dacă e cazul să-ți spun...

— Ce să-mi spui? Nu poți începe vorba și pe urmă s-o întreprinzi așa. Acum sunt curioasă, așa că povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Bine. Îmi face semn să-mi țin firea. Când a citit mesajul lui Lindsay despre tine, Cameron a avut un acces de furie absurd. A înjurat și a trântit mobilul pe jos. Ai mei au asistat la scenă și au rămas fără cuvinte... Nu știu să-ți spun dacă era mai înfuriat din cauza cantității de tâmpenii pe care le conținea mesajul acela sau pentru că ai ieșit cu Austin. Am însă senzația că nu i-a plăcut deloc faptul că v-ați văzut.

— De fapt, nu cred să-i pese cine știe ce. A făcut tot ce i-a stat în putință să mă îndepărteze.

— Ba nu, crede-mă, chiar și-a pierdut cumpătul. Moare de gelozie. Trebuia să îl vezi, Cris! După ce te-am întâlnit, și-a schimbat starea de spirit. În timpul plimbării a fost liniștit, iar după ce a aflat de întâlnirea ta cu Austin și-a pierdut capul. Mesajul lui Lindsay a fost picătura care a umplut paharul.

Nu știu dacă să o cred sau nu. La urma urmei, de ce să reacționeze Cameron așa după tot ce mi-a făcut?

— Habar n-am... În orice caz, acum nu mă interesează.

— Cum nu te interesează? Tu îl iubești.

A iubi este un cuvânt mare... mai ales că încep să cred că m-am îndrăgostit de un om care nu există de fapt.

— Nu, Sam. Nu îl iubesc, și mai cu seamă el nu mă iubește pe mine și cu asta basta.

Ea se uită la mine și ridică din umeri.

— Cred că exagerezi și, oricum, vii astă seară, nu-i așa? Nu voi permite ca Lindsay să-ți strice seara.

— Nu-mi pasă de Lindsay... Da, voi veni.

— Bine!

— Cu Austin, precizez eu, și ea rămâne cu gura căscată. Pufnesc când îi văd reacția. Vom veni împreună, dar numai ca prieteni. Nu e absolut nimic între noi, Sam. Nu te uita așa la mine. Iar acum să ne punem pe treabă, nu avem mult timp.

Când ies din camera lui Sam, îl văd pe Cameron urcând scările. Nu-l pot evita, nu-mi rămâne altceva decât să mă arăt indiferentă și să-l ignor. Respir adânc și îi vin în întâmpinare. Când ne intersectăm, se uită la mine fără să se oprească și continuă să meargă în direcția opusă.

Suspin ușurată.

— Și așa, ai petrecut o după-amiază frumoasă cu Austin, zice el când pășesc pe prima treaptă.

Oh, nu. Mă opresc.

— Da, l-am ajutat să aleagă cadoul pentru Camila.

Mă întorc să mă uit la el.

– Îmi imaginez că, dintre toate fetele care sunt la școală, voia tocmai ajutorul tău, observă el pe un ton zeflemitor.

– Probabil așa e. Suntem prieteni și are încredere în mine, răspund eu mânioasă.

– E un om nesincer, de ce nu înțelegi?

– În schimb, tu oi fi sincer?

– Da, sunt și ți-am demonstrat-o de mai multe ori.

– Știi sigur că mi-ai îndrugat o puzderie de minciuni despre

Carly.

Îmi încrucieșez brațele la piept.

Cameron scutură din cap.

– Ești obsedată de povestea asta.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre înțelegerea pe care o făcuseși cu Austin?

Cam face ochii mari. De data asta cred că am nimerit în plin.

– Nu e treaba ta. Povestea cu Carly nu te privește, așa că resemnează-te, bine?

Se apropie cu un aer amenințător.

Aș vrea să fac un pas înapoi, dar picioarele îmi par lipite de pardoseală.

– Dimpotrivă, mă privește și încă cum! Oamenii nu fac altceva decât să-mi spună să fiu atentă cu tine și cu ce se întâmplă, vorbesc despre o istorie ce pare să se repete... și eu vreau să înțeleg despre ce naiba e vorba!

– Nu știi ce spun, vorbesc de dragul de a vorbi... Dar un sfat tot ți dau, pentru binele tău: uită de mine. Continuă-ți viața cu Matt, cu Austin... cu cine dracu' ți se năzare, dar stai departe de mine, zice pe un ton dur.

– Ce? Glumești, nu-i așa?

– Nu, n-am fost nicicând mai serios.

Mă gândesc câteva clipe la cuvintele lui și, pe neașteptate îmi dau seama de motivul pentru care îmi spune lucrurile.

— Ai vrea să mă faci să cred că scopul tău este să mă îndepărtezi de belele, ca să apari nevinovat și să nu fii luat drept ticălosul care ești în realitate... Mi-e milă de tine, Cam! Dacă te-ai hotărât să reiei legătura cu Susan, nu e nevoie de tot teatrul acesta... Am înregistrat mesajul, fii liniștit.

— Da, ai dreptate, o iubesc pe Susan și nu reușesc să mi-o scot din cap. Îmi pare rău, dar, după cât se pare, tu știai asta de mult, deci nu mai am să-ți dau alte explicații.

O lacrimă îmi coboară pe obraz. Bănuiam asta de ceva vreme, dar confirmarea e dureroasă.

— La început am fost atras de tine și am crezut cu adevărat că lucrurile ar fi putut funcționa între noi. Pe urmă însă am înțeles că sentimentele pentru Susan nu se pot compara cu nimic. Îmi pare rău, Cris.

Fiecare cuvânt care -i iese din gură este o lamă care -mi sfâșie inima.

— Îți pare rău? Asta-i tot ce poți să spui? Cum faci să -mi vorbești cu atâta ușurință? Eu... nu...

Izbucnesc în plâns.

Sam iese din cameră și se uită la noi îngrijorată.

— Ce se -ntâmplă?

Las capul în jos și încerc să mă liniștesc.

— Nimic, zice Cameron întorcându-se câteva clipe spre Sam.

Pe urmă se uită din nou la mine și imediat ce privirea mea o întâlnește pe a lui am o senzație incredibilă de frig.

— Încearcă să -ți revii, Cris, zice el și pleacă în camera lui.

— Ești doar un idiot! strig în așa fel încât să mă poată auzi.

Cobor scările în goană și, fără să întorc măcar capul, ies din casa asta blestemată și trag ușa după mine.

— *C*ris, mai sunt două minute până la opt, Austin ar trebui să fie aici din clipă în clipă! zice Kate bătând la ușa băii.

Îmi aranjez fardul pentru a nu știu câta oară... dacă nu încetez cu plânsul, n-am să fiu niciodată gata de plecare. Adevărul e că n-am nici un chef să mă duc la petrecere, singurul lucru pe care l-aș vrea ar fi să-l șterg din viața mea pe Cameron și tot ce ține de el, dar trebuie să depășesc momentul și să mă arăt puternică. Nu vreau să-i dau și satisfacția asta.

Respir adânc și ies din baie.

— Ești gata? întreabă Kate.

— Da, aproape am terminat. Cum a mers întâlnirea ta cu Hayes?

— A fost îngrozitor de trist. Vor pleca luni după-amiază, deci ne rămâne foarte puțin timp de stat împreună.

Mobilul meu vibrează. Este un SMS de la Austin.

„Sunt în fața casei tale;-)”

Îmi bag celularul în geantă și îmi iau geaca. O salut pe Kate și ies din casă cu cel mai fermecător surâs de care sunt în stare.

Austin mă întâmpină cu o plecăciune.

— Bună seara, prințeso, zice el, deschizându-mi manierat portiera. Cu adevărat ești foarte frumoasă!

Sunt fericită că i-am acceptat invitația, poate voi reuși să mă distrez puțin în seara asta.

Austin urcă în mașină și plecăm.

– Îmi închipui că ai citit și tu mesajul lui Lindsay... începe el un pic stânjenit.

– Da, și dacă nu te superi aș prefera să nu vorbim despre asta.

– Bine, sunt de acord cu tine, nu merită... Să vorbim, în schimb, despre altceva. Mai adineauri am vorbit la telefon cu Camila și i-am spus că anul ăsta, de ziua ei, va primi un cadou fantastic! Și știi ce mi-a răspuns? „Sper să fie o altă ceașcă minunată de-a ta!” Chicotește. Îmi doresc doar să nu fie deziluzionată.

Râd și eu. Am văzut-o pe Camila de foarte puține ori, și este evident că e îndrăgostită de el. În nici un caz nu va fi deziluzionată.

Coborâm din mașină și traversăm curtea la braț, atrăgând privirile curioase ale tuturor elevilor care au primit SMS-ul acela tâmpit al lui Lindsay. Nu-i băgăm în seamă și intrăm în sala de spor!

Uau! De data asta, comitetul de organizare a petrecerilor s-a întrecut pe sine! Locul e de nerecunoscut, atmosfera incredibil de rafinată: lumini difuze, un cvartet de jazz cu muzică live, un bufet spectaculos de finger food și, printre participanți, în afară de elevi, multe notabilități ale orașului îmbrăcate impecabil.

– Nu mă așteptam la o serată atât de elegantă! zice Austin uitându-se în jur. Alex, exclamă el văzându-l în depărtare pe prietenul lui.

Alex zâmbește și ne face semn să venim. Alături de el mai sunt Camila și Robin. Mă simt puțin jenată, aceștia nu sunt prietenii mei și nu știu cum să mă comport, dar, la urma urmelor, e mai bine așa, îmi face bine să cunosc oameni noi.

– Austin, în cele din urmă ai reușit! exclamă Alex, bătând palma cu el.

– Să facă ce? întreb curioasă.

– Da... ei... **până acum** câteva ore nu eram sigur că vin la petrecere, crezând că nu am companie.

Camila pare stânjenită de afirmația asta, și mie îmi displace lucrul acesta. Mă simt în plus și nu vreau să îi fac probleme, așa că, imediat ce voi putea, am să mă duc la Sam și la ceilalți.

– Ce ziceți să mergem să mâncăm ceva? propune Robert. Mor de foame.

Austin încuviințează și își urmează prietenii, dar se oprește imediat ce observă că nu m-am mișcat.

– Ce-i? mă întreabă.

– Sam m-a rugat să o aștept aici.

– A, bine, atunci rămân cu tine.

– Nu, du-te cu prietenii tăi. Nu vreau să-ți stric seara, și, în plus, Camila nu pare prea bucuroasă să mă vadă.

– Așa se poartă cu toate fetele cu care mă vede. Nu știu ce i se întâmplă, dar în ultima vreme e ciudată. Pare senină doar când suntem singuri.

Imediat ce termină propoziția, chipul i se schimbă. Cred că și-a răspuns singur: Camila e îndrăgostită de el fără putință de scăpare.

– Hai, Austin, du-te, te așteaptă toți!

– Bine, dar după aia dansezi cu mine, zice făcându-mi cu ochiul.

Rămân singură, înconjurată de foarte multe persoane pe care nu le cunosc. Mă uit în jur, în căutarea prietenilor mei.

– Hei! aud în spatele meu.

– Taylor!

Și în seara asta poartă eșarfa lui roșie.

– Ai venit singură?

– Nu, cu Austin. În clipa asta e cu prietenii lui.

– Dansăm?

Nu vreau să stau singură aici, așa că accept invitația lui.

– În după-amiaza asta am vorbit cu Cameron. Era furios nevoie mare.

— Tay, sincer, n-am chef să vorbesc despre asta. După cum oi fi aflat, nu a fost o zi prea bună, îi spun eu la ureche.

— Da, știu, nici Cameron nu era liniștit. Știu că a fost foarte dur cu tine.

Firește n-a pierdut timpul și le-a povestit totul prietenilor lui.

— Însă de un lucru sunt sigur: de când te-a cunoscut s-a schimbat. Când era cu Susan era mereu nervos, prost dispus. Cu tine, în schimb, pare fericit, împăcat cu el însuși.

— Ce ai vrea să-mi spui cu asta? Întreb oprindu-mă.

— Cred că e îndrăgostit de tine, dar că nu vrea să admită, zice el zâmbind și mă ia de mână să dansăm din nou.

— Nu, greșești, el o iubește pe Susan. E de ajuns să vezi cum se uită la ea. La mine nu s-a uitat niciodată în felul acela. Și azi chiar mi-a spus clar că o iubește pe ea.

— Era doar mânios din cauza poveștii ăleia cu Carly și cu Austin, îl apără Taylor.

— Nu avea motiv să se infurie pe Austin: suntem doar prieteni. Și în ce privește istoria cu Carly m-a mințit. Și nu am deloc intenția să trec peste treaba asta.

Taylor încuviințează.

— Te înțeleg... Chestia aia cu Carly e foarte neclară. Probabil nimeni, cu excepția lui Cameron și a lui Austin, nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat. Oh, uite cine vine!

Întorc capul. În sală intră Sam și Nash, urmați de Cameron și de Susan. Aceasta din urmă e îmbrăcată cu o rochie extrem de elegantă. Merge mână în mână cu Cam, zâmbesc amândoi și trebuie să admit că sunt foarte frumoși împreună. Simt în mine un gol incredibil, dar să îl văd pe Cam fericit mă face să mă gândesc că poate a fost corect să ne despărțim, pentru binele amândurora.

— Totul bine? mă întreabă Taylor.

— Da, numai că am nevoie să beau ceva. Scuză-mă.

Plec de lângă el și mă îndrept spre una dintre mesele cu băuturi. Iau un pahar cu suc de portocale și mă uit în jur. Austin stă de vorbă cu Camila și cu Alex.

– Hei, Cris, te distrezi? mă întreabă Sam. E însoțită de Nash. Din fericire, vestea transferului nu i-a despărțit, ba din contră, pare chiar că le-a întărit relația. Dacă asta nu e o mare dragoste...

– Da. E o petrecere foarte frumoasă. Comitetul a făcut minuni!

– E adevărat, și tata a rămas fără cuvinte. Nu-și închipuia că școala ar putea să organizeze un asemenea party, zice Sam emoționată.

Directoarea îi e foarte recunoscătoare lui John Dallas deoarece prin donațiile lui a reușit să facă din școala noastră un liceu de excelență, deci s-a preocupat mult ca să-i mulțumească pe măsură.

Austin se apropie, mă cuprinde cu brațul de mijloc și îi salută pe Sam și pe Nash.

– Ai observat cum este îmbrăcată Susan? Când am văzut-o, mi-a venit să vomit, chicotește Sam.

– Însă cel mai jenant lucru e să-l vezi pe Cam cum o soarbe din ochi. Pare un tâmpit. Cris, ar trebui să vorbești și să vă împăcați. Se poartă ca un adevărat idiot, zice Nash.

Sam îi dă un ghiont, ca să îl facă să tacă.

– Nash, ești inoportun!

– Nu, Sam, stai liniștită. Eu și Cameron nu mai suntem împreună, zic eu mimând o falsă hotărâre, așa că poate să facă orice vrea.

– Unu, doi, trei... probă de microfon, se aude directoarea de pe estradă, încercând microfonul.

Luminile care scad în intensitate introduc fatidicul moment al mulțumirilor și al înmânării cadoului.

– O, Doamne, trebuie să plec! exclamă Sam, făcându-și loc prin mulțime.

Trebuie să stea pe estradă împreună cu familia ei. Familia Dallas se apropie de directoarea, în timp ce aceasta nu conținește să ne elogieze școala și pe principalul ei binefăcător.

– ... Și acesta este numai un omagiu mărunț adus familiei care a contribuit ca liceul nostru să devină unul dintre cele mai prestigioase din Miami. Mulțumesc din inimă pentru generozitatea dumneavoastră, vă vom fi întotdeauna recunoscători.

De pe estradă, Cameron se uită în jur, ca și cum ar căuta pe cineva. Chiar e îmbrăcat bine, costumul închis la culoare îi vine ca turnat. Când privirile noastre se întâlnesc, pare că oamenii din jurul meu au dispărut și că în sala de sport suntem numai eu și el. După câteva minute își ia privirea de la mine și ochii lui îl ținutiesc pe Austin, care stă alături.

Chelnerii trec cu tăvi pline de cupe cu șampanie.

– ... Și de aceea vă invit pe toți să ridicați cupele și să toastați în cinstea acestei minunate familii! continuă directoarea.

Austin ia o cupă și pentru mine și mi-o întinde. Îmi zâmbește, apoi se uită cu atenție la chipul meu.

– Cris, vezi că îți cade un cercl.

Mă îndepărtez câțiva pași să pun paharul pe masă și să îmi aranjez cerclul și, când mă întorc să iau din nou cupa, la celălalt capăt al mesei o văd pe Susan.

– Cris, zice ea zâmbind. Sper că te distrezi.

Sunt atât de deranjată de prezența ei, că nici nu o pot privi în față.

– Dacă trebuie să-mi spui ceva, fă-o acum, n-am intenția să stau aici să te ascult multă vreme.

– N-am nimic de zis. Dar, fiindcă tot ești curioasă, te informez că lucrurile între mine și Cam merg minunat. Și probabil ar trebui să îți mulțumesc... Cât a fost cu tine a înțeles ce pierdea.

De luni încoace ne-am văzut în fiecare seară, și legătura noastră funcționează chiar mai bine decât înainte.

Luni? Nu înțeleg de ce Cameron s-a hotărât să-mi vorbească despre sentimentele lui pentru Susan abia azi, dacă de câteva zile se hotărâse să se împace cu ea... Ce nenorocit!

– Susan, lasă-mă în pace.

– Ce-i? Nu ți-e bine?

Îmi aruncă o privire satisfăcută.

Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie nici de tine, nici de Cameron, sunt doar fericită că am înțeles cu ce soi de bastard manipulator am avut de a face. Îmi iau cupa și mă întorc cu spatele la ea. Vreau să stau departe de ea toată seara.

– Sper că ți-a plăcut șampania, Cris! spune Susan cu glas tare, ridicându-și cupa ca și cum am fi ciocnit, în timp ce eu mă îndepărtez cu regretul că nu i-am spart paharul în cap.

Îl caut pe Austin, dar nu îl văd pe nicaieri. Mi se învârt capul, poate din cauza luminilor și a zăpăcelii, așa că mă hotărâsc să ies să iau o gură de aer proaspăt. Afară din sala de sport mă uit în jur în căutarea unui chip prietenos. Nici o urmă, nici de Austin, nici de ceilalți băieți din echipa de baschet. În schimb, o văd pe Sam însoțită de Nash, Aron, Carter și Matt. Mă apropiu.

– ... Și cum vă spuneam, locul ăsta e plin de fete trăsnet, de care voi nici nu vă dați seama! Nash, ar trebui să mergem odată! zice Aaron.

– Eu și Carter suntem combinați, așa că va trebui să te duci cu Matt, răspunde Nash râzând.

Sam zâmbește și îl ia de mână.

– Ei, bună Cris!

– Bună, Carter! Ce face Maggy?

De când am revenit la școală încă n-am văzut-o, și chestia asta mă surprinde, având în vedere că în mod obișnuit e mereu cu el.

– S-a dus să-și vadă bunicii în Carolina de Nord. Se întoarce luni. Abia aștept. Se vede că băiatul e înamorat lulea de ea. De ce

oare găsesc eu numai iubiți idioți? De ce nu mă pot îndrăgosti de un băiat de treabă, cum e Nash sau Carter?

Începe să mi se învârtă tare capul și o clipă îmi pierd echilibrul. Ce mi se întâmplă?

– Ți-e bine? întreabă Matt apropiindu-se.

– Da... numai că... Pot să mă sprijin de tine?

Pe neașteptate, glasurile prietenilor mei încep să dispară și să reapară, imaginile se încetosează și trebuie să închid ochii câteva secunde ca să le focalizez fețele.

– Cris? Ți-e bine? întreabă Sam.

– Da... Totul în regulă. Eu... eu mă întorc înăuntru, zic îndepărtându-mă de Matt.

Fac câțiva pași și peluza de sub picioarele mele începe să se unduiască. Am senzația că sunt într-un joc video în care lumea se învâрте, și eu odată cu ea. Dar nu e o senzație plăcută...

Închid ochii și, când îi redeschid, sunt într-o cameră complet albă. Încerc să mă ridic, dar nu reușesc să mă mișc, îmi simt corpul greu ca plumbul.

Unde naiba mă aflu?

În jurul meu totul e alb și nu reușesc să înțeleg unde sunt. Dacă aș fi în camera lui Cameron, mi-aș fi dat seama până acum...

Încerc să îndoi brațul drept, dar simt prezența unui corp străin care mă împiedică să mă mișc.

Înclin capul și, cu coada ochiului, zăresc un tub subțire care se ivește din pliul cotului. Ce se întâmplă? De ce sunt la spital?

Mă împing în brațul stâng să mă ridic în fund, dar, când încerc să-mi ridic capul de pe pernă, o durere sfâșietoare îmi taie respirația. Strâng din dinți și, cu un efort apreciabil, reușesc să mă ridic în capul oaselor. Mă uit în jur. În apropiere văd un băiat cu păr castaniu care doarme pe un mic fotoliu. Mă uit mai bine la el. Ce face aici?

— Cameron, încerc să spun, dar gura mea scoate doar o șoaptă firavă. Tușesc din cauza gâtului uscat, apoi mă căznesc să ridic vocea. Cameron.

Cameron deschide ochii, se ridică brusc și se apropie.

— În sfârșit, somnoroaso!

— Ce fac în spital? Întreb imediat.

— Acum două zile, la petrecere, ai leșinat. Matt a chemat salvarea și te-am adus aici. Acum ești bine. Te-au sedat ca să te odihnești, dar e totul în regulă.

Mă mângâie pe obraz.

Două zile? Nu-mi vine să cred! Ce mi s-a întâmplat? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este momentul când m-au salutat Sam și Nash. Mai departe — golul cel mai adânc.

– Și tu ce faci aici?
 – Am sosit acum o oră și am adormit. Toți au trecut să vadă cum te simți și nu voiam să lipsesc de la apel, zice el fără să mă privească în față.

Îmi las iar capul pe pernă și mă simt puțin mai bine.
 Cineva bate la ușă.

– S-a trezit? întreabă un băiat.

– Da, răspunde Cameron.

Înclin capul și îl văd pe Matt, care se apropie cu un pahar cu apă.

– Bună, Cris. Cum te simți? Vrei să bei? întreabă întinzându-mi paharul.

Încuviințez și iau o sorbitură. Chiar aveam nevoie.

– Mulțumesc, Matt. Mă doare îngrozitor capul și mi se pare că nu-mi amintesc nimic.

– E în regulă, Cris. E normal. Ți vei aminti puțin câte puțin.

– Când vin rezultatele analizelor? întreabă Cameron.

– Pe seară. Curând vom ști exact ce s-a întâmplat.

Îmi închipui îngrijorarea părinților mei. Probabil le-am stricat tuturor petrecerea.

– Ți amintești dacă ai băut mult? În trecut ți s-a întâmplat să exagerezi cu alcoolul, întreabă Cameron.

– Nu am băut. Doar o gură de șampanie, nimic altceva. Nu-mi place felul în care m-a întrebat... cuvintele lui par mai mult afirmații decât întrebări. Și chiar dacă aș fi băut, n-aș fi ajuns în halul ăsta.

– Poate ai depășit limita și nu îți amintești.

– Știu când să mă opresc, răspund puțin iritată.

– Bine, gata, Cam. Nu cred că e Cris atât de fraieră încât să bea până își pierde conștiința, intervine Matt.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, cineva mă crede, zic eu.

– Eu plec, face Cameron ridicându-se enervat de pe pat.
 Ne vedem, Cris. Matt.

N-am nevoie de prezența lui în clipa asta. Nici n-ar fi trebuit să vină!

– Nu te supăra, Cris! Așa e Cam, dar o să-i treacă.

– Cameron mi-a povestit cum s-a întâmplat. Mulțumesc, Matt, că ai chemat salvarea și m-ai ajutat.

– Să nu mai spui așa ceva, făc orice pentru tine. Mă duc să îi anunț pe părinții tăi. S-au speriat destul de tare.

Matt iese din cameră, iar eu rămân singură. Ce am făcut ca să ajung așa? Chiar dacă îmi amintesc puține lucruri din seara aia, sunt foarte sigură că nu am băut nimic...

Ușa se dă de perete și Kate năvălește în cameră, venind spre mine cu lacrimi în ochi.

– Hei, zic surâzând.

Tare aș vrea să o îmbrățișez, dar nu reușesc. Am trupul amorțit și mi-e greu să mă mișc.

– Credeam că n-ai să te mai trezești!

Se îndepărtează și își șterge lacrimile.

– E totul bine, o încurajez eu.

– Cris, cum te simți? Întreabă tata, apropiindu-se de pat.

– Mă doare puțin capul, dar în rest cred că fac bine.

În cele din urmă, intră și mama. E palidă și are ochii înlăcrimați. Se apropie, mă sărută cu duioșie pe frunte și îmi mângâie mâna.

– Comoara mea, tocmai am vorbit cu medicii, iar situația e sub control. Așteptăm rezultatele analizelor ca...

– Da, știu, mi-a spus Cameron, răspund întrerupând-o.

Ea și tatăl meu schimbă o privire stupidă, și treaba asta mă îngrijorează mult.

– Ce-i? Întreb.

– Era încă aici când te-ai trezit? Întreabă mama.

– Da, dormea pe fotoliul ăla. Nu le înțeleg uimirea. Ia stai... „încă”? A stat aici doar o oră.

– O, nu, draga mea, de când ai ajuns la spital nu te-a lăsat singură. Părinții lui au încercat să îl convingă să se întoarcă

acasă, dar degeaba. Era hotărât să rămână, și chiar și-a petrecut toate zilele și toate nopțile lângă tine, zice mama mângăindu-mă pe față.

Sunt nedumerită.

— Eu... mi-a zis că a stat aici doar o oră.

— Nu, nu, pot confirma că a stat aici tot timpul. I-am adus sendvișuri și apă, intervine Kate.

Nu înțeleg... Mai întâi spune că nu l-a interesat nicio dată de mine și pe urmă aflu că și-a petrecut două zile și două nopți să mă vegheze. De ce m-a mințit? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai puțin ce rost are purtarea lui.

— Ai nevoie de ceva? întreabă tata.

— Încă puțină apă, mulțumesc.

— Îți iau și ceva de mâncare, zice mama.

Amândoi ies din cameră în timp ce Kate se așază pe marginea patului. Chiar pare cu moralul la pământ.

Fac un calcul rapid: dacă au trecut două zile de la petrecere, azi e luni... Hayes...

— Nash și Hayes au plecat?

Kate face semn că da.

— Nash a trecut pe la spital și azi-dimineață, sperând să te găsească trează. Mi-a zis să te sărut din partea lui. Și Hayes te salută. În orice caz, e o veste bună: la sfârșitul lui august se vor întoarce la Miami Beach și vor veni din nou la școala noastră. E doar un transfer provizoriu.

Asta mă încurajează puțin.

— Bine! Și Sam cum a reacționat?

— Nu foarte bine, dar poți fi mândră de mine, Cris, am stat lângă ei, așa cum ai fi făcut tu. Ea și Nash au hotărât să se despartă, fiindcă nici unul din ei nu crede în legăturile la distanță. Acum două ore, când mi-am luat rămas-bun de la ei, Sam era la pământ. Dar sunt sigură că o să-i treacă.

— Sunt foarte mândră de tine, Kate. Ești surioara pe care toți ar vrea s-o aibă. Și ești tare, foarte tare, stânca mea! Îi strâng mâna.

Kate își șterge o lacrimă și se apropie de noptiera de lângă pat. Pe ea este un vas cu flori minunate. Încă nu le observasem.

– Astea ți le-a adus Austin, zice ea.

Mă simt puțin vinovată. Mă tem că i-am stricat și lui petrecerea.

Cameron intră în cameră cu o sticlă mică de apă și se apropie de pat. De ce s-a întors?

– Ce s-a întâmplat? întreb îngrijorată.

Se așază lângă mine și îmi dă un pahar.

– Părinții tăi stau de vorbă cu medicul și m-au rugat să îți aduc asta.

E o întrebare care mă sâcâie și neapărat trebuie să aflu răspunsul.

– Cam, de ce mi-ai spus că ai stat aici numai o oră, când, de fapt, ai stat lângă mine tot timpul?

Se uită la mine uimit. Chiar credea că nu aș fi descoperit?

– Ce? Cine ți-a spus prostia asta? întreabă jenat.

E evident că minte.

Kate îl ținutuește cu privirea. Apoi se apropie de ușă și iese, lăsându-ne singuri.

– Mi-au zis-o și gata, continui eu. Îmi explici de ce m-ai mințit? Ce-i rău în asta?

Dă din umeri și nici nu se uită la mine.

– Nu-i nimic rău... dar nu credeam că e important să ți-o spun, asta-i tot.

– Glumești? Ți se pare un lucru fără importanță? Nu înțeleg de ce te porți în felul acesta...

– În ce fel?

– Pare că nu-ți pasă deloc de mine, și totuși rămâi aici, așteptând să mă trezesc, ca și cum noi am fi încă împreună. Sunt nedumerită.

Se uită la mine și nu zice nimic. Pe urmă deschide gura să vorbească, dar e întrerupt de părinții mei, care intră în cameră urmați de medic. Au cu toții o expresie încordată.

– Vreo problemă? întreabă Cameron.

– Avem rezultatele testelor, anunță tata.

Inima începe să îmi bată tare.

– Deci... zice medicul deschizându-mi dosarul medical. Analizele au relevat o cantitate semnificativă de stupefianțe în sânge. Acum aș vrea să știu de la tine dacă a fost prima oară sau dacă în trecut ai mai consumat droguri!

– Ce?! Eu n-am folosit niciodată nici un fel de droguri!

– Dacă e adevărat, asta ar putea explica reacția organismului tău, poate nepregătit să asimileze doza relevantă de test, care e într-adevăr semnificativă, dar nu cât să cauzeze o intoxicație acută ca a ta, continuă medicul.

– Vă repet că n-am folosit niciodată substanțe stupefianțe. Întotdeauna le-am urât și voi continua să o fac. Ba chiar mi-am petrecut toată seara cu Austin, și el poate confirma că n-am făcut nimic de felul acesta.

Cameron scutură din cap și iese imediat din încăpere. Ce l-a apucat?

– Peste trei zile o externăm. Dacă sunteți de acord, am vrea să o mai ținem pentru anumite investigații, după care își va putea relua viața obișnuită, le spune medicul părinților mei.

Apoi, adresându-mi-se mie:

– Oricum, îți recomand să fii atentă cu substanțele astea. Nu putem exclude ipoteza că ți s-a administrat ceva pe furiș și fără știrea ta, așa că te invit să fii foarte atentă. De data asta ai avut noroc, dar, dacă aș fi în locul tău, n-aș sfida soarta.

Am senzația că doctorul nu mă crede, sper ca măcar părinții mei să o facă. Ce situație absurdă, întâmplarea asta e de necrezut! Nu înțeleg ce putea să se fi întâmplat...

Încerc să reconstitui în minte seara aceea, dar, cu toată strădania, amintirile mele sunt pline de lacune. Și pe urmă, dintr-odată, glasul enervant al lui Susan îmi răsună în cap... „Sper să-ți fi plăcut șampania, Cris!“ ... O bănuială vagă își face loc în mine.

A trecut mai mult de o săptămână de când mi s-a făcut rău la petrecerea dată în onoarea familiei Dallas și nici acum nu pot spune că mă simt total refăcută.

În ultimele două zile, de când am fost externată, n-am făcut altceva decât să stau în casă și să mă odihnesc, iar acum chiar aș avea chef să ies la o plimbare.

O văd pe Kate cu o geantă cu baieră lungă pusă pieziș pe după gât vânturându-se grăbită între bucătărie și camera de zi.

— Unde te duci? o întreb.

— Mi-a trimis cineva un mesaj și mi-a zis să mă duc să-l întâlnesc în parc.

— Cineva? Nu știi cine este? întreb îngrijorată.

Scutură din cap. Nu pare nici măcar puțin îngrijorată. Eu aș fi, în locul ei.

— Chiar te gândești să te duci la întâlnirea asta? Și dacă e cineva pe care nu-l cunoști și vrea să-ți facă rău? Se și întunecă.

— Atunci, vino cu mine.

Da, mi se pare o idee bună. Alerg în camera mea să mă schimb și ieșim.

— Măcar ai idee cine ar putea fi?

— Nu.

Pare prea liniștită, ca și cum s-ar pregăti să se întâlnească cu niște prietene, nu cu un necunoscut.

Ajungem în parc mai devreme.

– Mai e puțin până la întâlnire, observă Kate.

– Deci, ce facem?

– Ne așezăm pe bancă și așteptăm să sosească această persoană. Și dacă nu vine ne întoarcem acasă. După părerea mea, e o glumă de-a Catherinei.

Sper să fie așa. În depărtare îl văd pe Austin care, cu mâinile în buzunar, se plimbă pe alee. Încă nu i-am mulțumit pentru flori, acum e ocazia perfectă s-o fac.

– Kate, uite-l pe Austin, mă duc să îl salut. Dacă ți se întâmplă ceva, strigă și ia-o la goană spre mine, bine?

– Da, știu deja cum se face.

Mă ridic de pe bancă și mă duc la el.

– Hei, Austin, spun făcându-i semn cu mâna.

– Cris, ce faci aici? Cum te simți? Se apropie să mă îmbrățișeze. Te văd în formă.

– Da, mă simt foarte bine. Măine revin la școală. Sunt aici cu Kate. Voiam să-ți mulțumesc pentru flori, au fost foarte frumoase.

– Pentru puțin! Deh... Cine-i tipul acela care o îmbrățișează pe sora ta? mă întreabă uitându-se peste mine.

Mă răsucesc pradă panicii și imediat ce îl recunosc, chipul mi se luminează de un zâmbet.

– Hayes! Dar ce face aici? E fratele lui Nash.

– S-au și întors? întreabă nedumerit Austin.

– Da, de fapt, e ciudat... Au plecat de mai puțin de o săptămână. Ajungem la Hayes și la Kate.

– Bine te-ai întors, Hayes! Ce faci aici?

Kate îi dă drumul.

– Bună, Cris, bună, Austin.

Minunații lui ochi albaștri sunt luminați de portocaliul asfințitului.

– În cele din urmă am reușit, i-am convins pe ai mei! Voi termina anul școlar la Miami Beach și voi continua să stau la cămin sub supravegherea unchilor mei.

Kate bate din palme de fericire și sare iar de gâtul lui. El râde, nu cred că îi displac atențiile sorei mele.

– Nash unde este? îl întreb.

– Sigur o fi la Sam, să-i dea vestea ceea bună, sugerează Austin.

– Eh... nu... face Hayes.

– O fi la școală, să-și aranjeze treburile, zic eu.

– Nu, nici acolo.

Hayes pare agitat.

– Atunci unde este? întreabă Austin.

– La ora asta probabil își aranjează lucrurile în casa de la New York.

Rămânem cu gura căscată.

– Ce? întreabă Kate.

– Da. Vedeți, eu am insistat atât de mult, încât, până la urmă, ai mei au cedat de epuizare. Dar Nash... de, el a preferat să îi urmeze și să-și petreacă anul acesta la New York. Zice că e mai bine așa, că pentru el va fi o experiență importantă, explică Hayes în timp ce-i strânge mâna lui Kate.

O clipă îmi făcusem iluzii că totul avea să fie iar ca înainte.

– De, dacă asta-i ceea ce vrea, atunci a făcut bine, comentează Austin.

– Și ne vom putea auzi des la telefon, adaug eu prea puțin convinsă. Știu deja cum merg lucrurile astea, am experiență.

– Îmi pare rău, dar acum trebuie să vă las, curând am un meci de baschet și mai trebuie să trec pe acasă. Cris, mi-a făcut plăcere să te văd în formă. Mă îmbrățișează. Băieți, ne vedem prin oraș.

Ne luăm rămas-bun de la Austin și mă hotărâsc și eu să mă întorc acasă, înainte să obosesc prea tare.

— Kate, plec și eu. Tu rămâi cu Hayes, te las pe mâini bune.

Îi salut și mă îndrept spre casă. M-a întristat puțin vestea că Nash a preferat să rămână la New York... cine știe cum va reacționa Sam când va afla de întoarcerea lui Hayes.

Intru pe strada mea cufundată în gânduri și în depărtare îl văd pe Cameron cu câinele lui.

Oh, nu! Un minut mai târziu, cineva pe un scuter se oprește să stea de vorbă cu el. Își scoate casca. E Sam.

Nu-i pot evita.

Sam mă vede.

— Bună, Cris! zice făcând semn cu mâna să mă duc spre ei.

Răspund la salut agitându-mi brațul și mă apropii.

— Ce faci? zice ea.

— Bine, dar puțin obosită, am nevoie să mă întind.

— De fapt, ești palidă. Și eu mă îndrept spre casă. Cris, încearcă să te odihnești, te sun mai târziu, să aflu cum te simți. Cam, cu tine ne vedem mai încolo. Își pune casca și pleacă, lăsând în urma ei o dâră de fum care mă face să tușesc.

— Atunci pa, Cameron.

— Cris, ai nevoie să te duc cu mașina mâine?

— Nu, mulțumesc.

Scutur din cap și îmi înăbuș un râs amar.

— E așa amuzant ce am spus? întrebă el.

— Da, oarecum. Și mai ales e ceva fără sens.

— De ce?

— Nu trebuia să uit de tine și să stau cât mai departe, pentru binele meu?

— Nu înțeleg...

— Asta mi-ai spus în după-amiaza petrecerii... Iar acum te oferi să mă conduci. Cum crezi că ar interpreta asta logodnica ta? Și cum crezi că aș putea-o interpreta eu? Nu înțelegi că, de fiecare dată când ești amabil cu mine, îmi frângi inima? Nu faci altceva decât să mă zăpăcești și să mă amăgești. Atunci,

ți-o cer eu, Cam: ai ales; acum, te rog, uită de mine și stai departe! Fă-o pentru binele meu!

El lasă capul în jos și rămâne tăcut.

Probabil, după discuția asta nu vom mai vorbi unul cu altul și numai ideea asta și mă face să înnebunesc. Adevărul e că aș vrea din toată ființa mea să-i accept propunerea și oricât de puțin ar fi dispus să-mi dea, însă, din fericire, încă mai am puțin amor propriu ca să înțeleg că trebuie să mă apăr de el și de ambiguitatea lui.

— Cris, știu că purtarea mea trebuie să ți se pară nebunească și fără sens, dar există un motiv pentru care o fac și speram să-l fi înțeles. Evident, nu e așa, și nu e vina ta: am considerat de la sine înțelese prea multe lucruri. Crezi într-adevăr că, după tot ce am împărțit împreună, eu vreau să mă întorc la Susan?

Nu știu ce să răspund, așa că îmi țin gura.

— Răspunde, zice el.

— Nu știu.

— Nu, nu-i așa. Nu o vreau pe ea, te vreau pe tine. Și te iubesc atât de mult, încât aș fi dispus să renunț la orice, chiar și la tine, doar ca să te știu fericită. Crede-mă când îți spun că nu pot să-ți explic totul... Pot doar să te rog să ai încredere în mine și să mă lași să fac după capul meu.

— Nu poți să-mi ceri în mod serios așa ceva, ești nebun!

Fac un pas înapoi.

Cuvintele lui continuă să mă blocheze. Vrea să fie cu mine, dar e cu Susan... nu are sens.

Se apropie și lasă liberă zgarda câinelui.

— Încerc doar să te apăr de cineva care ar putea cu adevărat să îți facă rău.

— Cum să te cred?

— Crede-mă și gata, Cris!

Se apropie și mai mult, până ajunge la câțiva centimetri de buzele mele.

— Cameron, eu... nu vreau.

Dă din cap.

— Sst. Mă sărută și corpul meu reacționează imediat. Mi-ai lipsit într-un fel absurd, îmi zice privindu-mă în ochi.

— Nu-mi face rău, Cam, nu mă face să-mi pară rău că am avut încredere în tine, murmur eu.

— N-am s-o fac. Un singur lucru te rog.

— Ce?

— În fața lui Susan, poartă-te ca și cum m-ai urî. Nu vreau să stric totul tocmai acum.

— Am să-ncerc, dar te rog și eu ceva: vreau să știu ce faci. Vreau să înțeleg, Cam.

— Da, bine, fac... dar nu acum, fiindcă acum ai nevoie să te întinzi. Ești prea palidă. Mă mângâie cu duioșie pe față. Te duc acasă, zice prevenitor, apucând zgarda câinelui care, ca prin farmec, a rămas nemișcat.

*S*eșteptătorul sună la șapte fix, dar întind brațul să îl închid.

– Draga mea, e timpul să te scoli. Dacă nu te simți bine, poți să stai acasă, nu ești obligată să te duci la școală, îmi zice mama pe un ton dulce.

Cu toții sunt foarte drăguți cu mine, dar cred că o săptămână de pauză de la școală e cam mult. Voi avea foarte mult de recuperat, așa că, deși aș rămâne cu plăcere în pat, e mai bine să mă ridic și să-mi încep ziua.

Mă pregătesc repede și ies din casă. Afară, Cam mă așteaptă în mașină.

– Bună dimineața, mititico.

Aș putea să mă topesc exact în clipa asta doar pentru că îmi zice „mititico“.

– Bună, șoptesc eu la câțiva centimetri de buzele lui.

Pornește mașina.

– Așadar, spune-mi ce ar trebui să fac azi.

– Oh, mai nimic, doar să păstrezi distanța față de mine și din când în când să te prefaci că ești geloasă.

„Mai nimic“... Sigur, cum să nu!

– Și de ce facem toate astea?

– Ca s-o ținem pe Susan în frâu și departe de tine.

Chestia asta nu mă convinge deloc, mai cu seamă pentru că nu știu cum aş putea reacţiona dacă l-aş vedea pe Cameron purtându-se drăguţ cu ea.

— Nu-mi place, Cam. Dacă lucrurile s-au desfășurat cum cred eu, Susan şi-a atins deja scopul: mi-a fost rău. Chiar crezi că mai e o ameninţare?

— Ştiu că-ţi cer mult, dar nu am încredere în ea. Ar fi în stare să facă orice ca să obţină ce vrea, răspunde el luându-şi ochii de la drum ca să se uite la mine.

— Bine. Dar dacă îndrăzneşti să te culci cu ea, eu...

— De, în ce priveşte „să te prefaci că eşti geloasă“ ar trebui să te descurci nemaipomenit! zice chicotind.

Pufnesc şi mă întorc să mă uit pe geam.

— Hai, ce naiba! Glumesc! Şi oricum nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic. *Eu sunt cu tine*, nu cu ea. Să nu uiţi asta!

Ajunşi la şcoală, începem acest teatru absurd.

— Ne vedem mai încolo, zice Cam făcându-mi cu ochiul înainte de a ieşi din maşină.

Fac o faţă enervată, cobor din maşină şi trântesc tare portiera.

— Ei, nu-i vina mea, improvizează Cam.

— Să te ia naiba, strig eu în vreme ce toţi colegii asistă la spectacol.

În curte o zăresc pe Susan şi n-am nici cea mai mică intenţie să mă opresc să vorbesc cu ea, dar vrăjitoarea aia dă peste mine intenţionat.

— Hei, uită-te pe unde mergi, zic.

— Oh, iartă-mă, Cris. Cum te simţi? Ți-a trecut dorul de şampanie?

Iată confirmarea care îmi lipsea. Ea a fost... şi nici măcar nu se îngrijeşte s-o ascundă.

— Tu ai fost! Dar ce-i în capul ăla al tău? Îţi dai seama ce se putea întâmpla? Ar trebui să te denunţ.

— N-ai avea nici urmă de dovadă, şi pe urmă, drăguţă, ai căutat-o cu lumânarea. De câte ori nu te-am avertizat să stai departe

de Cam? Ți-am spus că ai s-o sfârșești în spital, și așa a fost. Întotdeauna îmi țin promisiunile. Sper ca de data asta să fi învățat lecția.

Mă apropii și mă uit drept în ochii ei.

– Ești doar o tâmpită.

– O tâmpită care se culcă cu Cameron... Ai vrea să fii în locul meu, știu, zice ea împingându-mă.

Oamenii se adună în jurul nostru să vadă ce se întâmplă.

– Nu m-atinge! îi spun.

– Ah, da? Altfel ce faci? Alergi în brațele lui Matt? O, nu, sigur, el doar te-a folosit. Îi ceri poate ajutor lui Cameron? A, nu, uitam, el mă iubește pe mine.

– De ce nu încerci măcar o dată să-ți folosești creierul, în loc să spui numai tâmpenii? Ah, nu, sigur, tu n-ai creier, răspund eu și, în mai puțin de cinci secunde, tabără pe mine și sfârșim la pământ.

Cei din jurul nostru râd și se bucură de spectacol. Dar ce au în cap?

– Ei! intervine Cameron, luând-o pe Susan de pe mine.

După cât se pare, planul lui să mă apere se dovedește inutil. Nu știu de ce, dar Susan va găsi întotdeauna un motiv să se certe cu mine.

– Te urăsc! urlă după mine în timp ce încearcă să se elibereze din strânsoarea lui Cameron.

Matt îmi întinde o mână, să mă ajute să mă ridic. Pare cu adevărat îngrijorat.

– Hai, zice, cuprinzându-mă cu brațul pe după umeri.

– Nu, nu, nimeni nu se mișcă de aici până nu îmi povestiți ce s-a întâmplat, se aude glasul directoarei, în timp ce se apropie de noi. Cineva nu și-a văzut de treabă și s-a dus să o anunțe.

– Care dintre voi două a început? întreabă directoarea.

– Ea, răspunde Susan arătând spre mine.

– Ce? Nu e adevărat!

– Domnule Espinosa, cine a început? întrebă directoarea.

– Nu știu, am ajuns la sfârșit.

– Domnule Dallas?

Cu siguranță, Cameron nu va confirma versiunea lui Susan.

– Nu știu, răspunde.

Susan se întoarce spre el, în timp ce eu schițez un zâmbet.

Eram sigură că nu m-ar fi băgat în bucluc.

– Amândouă la mine în birou. Acum, comandă directoarea.

Fantastic! O urmărm în biroul ei. Ultima oară când am fost aici a fost în prima mea zi de școală.

– Luați loc.

În timp ce directoarea e întoarsă cu spatele, Susan îmi dă un ghiont și se așază. Scutur din cap și iau loc în fotoliul liber.

– Îmi imaginez că sunteți conștiente de consecințele comportamentului vostru.

– Dar a fost numai vina ei. Eu n-am nici o legătură, replică Susan.

– Nu vă pot crede pe cuvânt, domnișoară Rose. Pentru ce ați făcut ați merita o suspendare, și aș fi chiar tentată să nu vă iau în excursie, însă de data asta vreau să fiu înțelegătoare și să vă pedepsesc într-alt fel.

Privirea directoarei mă neliniștește.

– Având în vedere că la primăvară încep înscrierile pentru anul următor, școala are nevoie de publicitate. De aceea, vreau ca voi două, *de comun acord*, să împăraștiați oarece afișe.

Nu-mi vine să cred. Nu reușesc să-mi imaginez că va trebui să petrec atâta timp cu Susan.

– Doamnă directoare, sunteți la curent cu faptul că noi nu ne înțelegem deloc? Ce mai calea-valea, s-ar putea sfârși mai rău decât astăzi, zic eu.

– Sigur că știu. De aceea, cred că această pedeapsă ar putea fi nu numai utilă pentru școală, ci și o bună ocazie pentru voi să vă cunoașteți și să vă aranjați treburile pe care le aveți nerezolvate.

Mă uit la Susan, dar nu pare nici pe departe atentă. Scrie ceva pe mobil și, pentru prima oară de când o cunosc, aş vrea să reacţioneze şi să spună ceva ca să ne scoată din buclucul acesta.

– Când va trebui s-o facem? întreb.

– După ce vă veţi întoarce din excursia cu şcoala. Acum vă puteţi duce în clasă. Începe ora.

Ne ridicăm şi ieşim din biroul directoarei. Pe culoar vine spre mine Sam.

– Cris, îmi explici ce te-a apucat?

– Ea a început! Doamne, cât o urăsc. În timp ce ne ducem spre sala de engleză îi povestesc despre cearta cu Susan, despre confirmarea bănuielilor mele şi despre neobişnuita pedeapsă a directoarei.

În clasă observ că ghiozdanul pe care îl lăsasem în curte, din fericire, e acum pe banca mea. Pe furiş mă uit la Cameron, care îmi face cu ochiul. Mi l-a adus el. Tare aş vrea să îl îmbrăţişez în clipa asta, dar nu pot. Mă așez la locul meu, şi proful intră în clasă.

În pauza de prânz mă trezesc singură. Cam va lua masa cu Susan, şi chestia asta mă demoralizează un pic.

– Totul bine, Cris? întreabă cineva în spatele meu.

Mă întorc şi văd o claie de păr roşu.

– Nu e treaba ta, Lindsay. Lasă-mă în banii mei.

– Ei, hai! Chiar îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, promit că am să te las în pace o vreme şi n-am să scriu despre tine.

Nu am încredere în ea. Îi întorc spatele şi dau să plec.

– Înainte de a pleca, Lexy m-a rugat să îţi spun ceva.

– Nu mă interesează.

– O priveşte pe Carly.

Mă întorc să mă uit la ea, să văd dacă minte. Pare serioasă.

– Ce ți-a spus?

– A zis că doar o singură persoană ar fi dispusă să-ţi povestească tot ce s-a întâmplat în seara aia.

– Cine?

— Cea care ar vrea să te rănească cel mai mult. Care-i primul nume care îți vine în minte?

— Susan, zic eu neîncrezătoare.

Lindsay încuviințează.

— Vorbește cu ea. Pun pariu că abia așteaptă să-ți povestească totul.

— De ce ar fi așa? Mă urăște, nu mi-ar face niciodată o favoare.

— Poate că nu e o favoare... mai știe și că povestea aia te-ar face să-ți schimbi părerea despre multe. De exemplu, despre Cameron, deci o va face cu plăcere.

Ce o fi făcut oare Cam atât de îngrozitor, încât să mă facă să-mi schimb părerea despre el?

— Tu știi ceva?

— Eu știu întotdeauna totul, zice făcându-mi cu ochiul și răsucindu-se pe călcâie să plece.

Își bate joc de mine. Aceeași Lexy a zis că foarte puțini știu cum s-au întâmplat cu adevărat lucrurile.

Culoarul se umple de elevi care se grăbesc să iasă în curte, în timp ce eu mă îndrept spre sala unde se ține următoarea oră.

Pe urmă îl văd pe Cameron și nu știu ce să fac. Aș vrea să îi povestesc despre directoare și despre mărturisirea lui Susan, și, fără să-mi dau seama, mă duc spre el, dar picioarele mi se blochează imediat ce o văd pe Susan care aleargă spre el și îl sărută.

Nu, planul lui Cam nu poate funcționa, nu cred că rezist dinaintea anumitor scene. Ce-o fi fost în mintea mea când am zis că voi încerca? Eu nu sunt în stare, nu sunt destul de tare.

— Cameron e un prost... zice Matt în spatele meu.

Mă întorc. Și el se uită la Cam și la Susan, care se îndepărtează mână în mână.

— Da. E demn de prietenuța ta. Scuză-mă, dar a fost o zi grea, și n-am chef să stau aici să vorbesc despre el.

— Bine, doar o curiozitate: azi-dimineață v-am văzut când ați venit. De ce te-a însoțit la școală dacă nu mai sunteți împreună?

În fața acestei întrebări mă simt nepregătită.

– Fiindcă... aveam nevoie să mă aducă cineva cu mașina și încercăm să rămânem prieteni. Dar a mers prost. Nu cred că vom deveni niciodată prieteni.

– Știam eu că te va face să suferi.

Tocmai el vorbește, care m-a făcut să mă simt și mai rău...

Rămân tăcută și îmi îndrept privirea în altă parte.

– Sper că Susan nu ți-a făcut rău azi-dimineață.

– Nu, nu mi-a făcut nimic, mulțumesc de ajutor. Nu numai pentru azi, ci pentru toate dățile când mi-ai întins o mână. Nu știu de ce o faci, dar îți mulțumesc.

– O fac pentru că mă simt îngrozitor de vinovat. După chestia cu Tamara m-am simțit un rahat și încerc să remediez, pe cât posibil. Poate nu mă crezi, dar eu țin la tine. Și aș vrea să am o altă șansă, zice uitându-se în ochii mei.

– Matt, eu...

– Ca prieten, vreau să zic. Știu că nu ar putea fi altceva între noi... dar aș vrea foarte mult să fim măcar prieteni. Am greșit când am ascultat-o pe Susan. Din cauza ei am pierdut prea multe persoane, și nu am intenția să continui pe calea asta. Sper să mă poți ierta într-o zi, Cris.

Mă uit la el și nu știu ce să zic. M-a rănit, dar întotdeauna am crezut că toți merităm o a doua șansă.

Schițez un zâmbet timid.

– De, pot încerca.

– Chiar? întreabă el emoționat.

– Da, însă la prima minciună pe care mi-o îndrugi jur că totul se va termina între noi pentru totdeauna.

– Nu sunt atât de tâmpit, nu vreau să te pierd din nou, răspunde el surâzând.

Sper doar să nu îmi pară rău.

Nu știu câtă vreme voi mai reuși să mă prefac că nu sunt împreună cu Cam...

Ieri seară i-am povestit despre cearta mea cu Susan. Exact ca mine, și el bănuia că ea e responsabilă de răul meu și crede că acum, după ce i s-a confirmat, e și mai important să continuăm cu teatrul acesta. Măi să fie, eu nu sunt foarte convinsă...

Așa că, dimineată, mă conduce Sam la școală, dar pe drum sunt îngândurată și nu scot o vorbă.

— Sam, iartă-mă dacă par distantă. Nu prea am chef de vorbă, zic pe când traversăm curtea școlii.

— E din cauza poveștii cu Cam, nu-i așa?

Încuviințez.

— Știu că pare nebunesc ce face, dar o face numai fiindcă te iubește și vrea să te protejeze.

— Tu... Tu știi de planul lui? întreb eu surprinsă.

Credeam că n-a vorbit cu nimeni, cu atât mai puțin cu Sam.

— Da. Mi-a spus acum o săptămână.

— Și de ce n-ai vorbit și cu mine? Credeam că suntem prietene.

— Chiar suntem. Dar ție îți era rău și pe urmă... Știi cum e Cam, m-a rugat să-mi țin gura, pentru binele tău, și eu așa am făcut. Acum însă, când ți-a explicat totul, putem sta de vorbă despre asta.

Trebuie să admit că sunt puțin deziluzionată de purtarea ei. Credeam că între noi e o relație specială, bazată pe încredere totală și pe complicitate.

Însă nu trebuie să uit că Sam e, mai întâi de toate, sora lui Cam și, pentru ea, el va fi întotdeauna mai presus decât orice prietenă, e inevitabil.

Profesorul intră în clasă, și noi ne așezăm.

Cameron și Susan vin imediat după aceea. Ea îl sărută apăsător, și Cam vine să se așeze în spatele meu. Când trece pe lângă mine, evit să mă uit la el.

— Înainte de a începe lecția, am plăcerea să vă anunț că astăzi îi urăm bun-venit unei foste colege de-a voastră, care va termina cu noi acest an școlar, zice proful chiar înainte să bată cineva de două ori la ușă.

— Poftește, face proful, și o fată foarte drăguță intră în clasă.

— Cloe! exclamă Cam în spatele meu.

O văd pe Sam pufnind și înțeleg că nu-i e prea simpatică.

— Bucuros să te revăd, domnișoară Split, zice proful.

— Mulțumesc, și eu sunt bucuroasă să fiu din nou aici, răspunde Cloe și se duce să se așeze într-o bancă liberă.

— Ne-ai lipsit, aud o voce în spatele meu.

E Cameron. Mă întorc și văd că fata îi zâmbește și îi trimite un pupic. Dar cine e asta?

Când sună clopoțelul, nou-sosita se ridică și aleargă în brațele lui Cam.

La finalul orelor, Sam se apropie de banca mea cu aer plictisit. Tocmai a sunat clopoțelul și îmi aranjez lucrurile în ghiozdan.

— Te rog, Cris, zi-mi că ești liberă în după-amiaza asta. Nu vreau să stau acasă cu Cameron și cu Cloe, care se dau drept prieteni buni.

Toată ziua,ăștia doi n-au făcut altceva decât să schimbe ochete și surâsuri. Acum va trebui s-o suport nu numai pe

Susan, ci și pe Cloe asta. Dar ce e Cameron? Un fel de magnet pentru toate fetele?

– Scuză-mă, dar n-am chef să ies și sper să învăț puțin. Și, la urma urmelor, casa voastră e uriașă, nu va fi greu să îi eviți. În cel mai rău caz poți să te închizi în camera ta, să te uiți la televizor, răspund eu în timp ce ieșim din clasă.

– Da, știi ce distracție! Pe cât pui pariu că va fi și Susan?

– De ce?

– Susan și Cloe erau prietene bune.

– Ce are atât de special pentru Cam Cloe asta?

– Au fost uniți întotdeauna, explică ea ridicând din umeri, dar eu nu o suport.

Cameron ne taie calea oprindu-ne.

– Nu cumva o bârfiți pe Cloe, nu? zice el surâzând. Pare cu adevărat binedispus.

– Știi că nu-mi place de ea, face Sam.

Evit privirea lui Cameron și îmi schimb locul ca să pot pleca. Nu pot nega că mă deranjează toată situația asta. Pentru el e mult mai simplu... Nu știu cum i-ar cădea dacă m-aș preface eu că sunt cu Austin, cum face el cu Susan.

Cam mă prinde de încheietura mâinii.

– Nu uita că trebuie să te duc acasă.

Cei din jur sunt cu ochii pe noi.

– Pot să mă duc singură.

– Cum așa?

– Am picioare. Pot să merg sau să cer altcuiva să mă ducă.

– Mama ta m-a rugat în mod special să te aduc cu mașina.

Fără îndoială, caută o scuză ca să-i informeze pe ceilalți că trebuie să mă însoțească, dar, de fapt, mesajul e pentru mine, că vrea să-mi vorbească. Chestia e că acum nu am chef, vreau să stau singură și să-mi pun gândurile în ordine.

—Nu mă interesează ce te-a rugat mama. Nu vreau să merg cu tine.

Îmi eliberez încheietura din strânsoarea lui și plec.

Imediat ce pun piciorul în casă, mă duc de-a dreptul în camera mea și mă arunc pe pat. Mobilul sună, dar iau o pernă ca să-mi acopăr capul și să-mi astup urechile.

Nu se oprește din sunat, așa că mă ridic să-l iau.

E Cameron. Nu știi dacă să răspund. Nu vreau să vorbesc cu el, doar să aud ce are de zis. Poate s-a întâmplat ceva important.

—Ce-i?

—Deschide fereastra.

O, nu.

—Sunt deja aici, hai, deschide!

Mă ridic din pat și mă apropiu de fereastră. Numai ce dau perdeaua la o parte, și dincolo de geam îi văd ochii și zâmbetul lui minunat.

—Deschide. Vreau să vorbesc cu tine, zice el la telefon.

—În schimb, eu nu.

Zâmbetul lui dispare.

—Cris, deschide blestemata asta de fereastră.

—Ți-am spus că nu.

—Îmi explici ce te-a apucat?

—Ce m-a apucat? O săruți pe Susan, pe urmă faci pe drăguțul cu Cloe asta, și acum vii aici sub pretext că vrei să stai de vorbă cu mine... Scuză-mă, dar n-am chef.

—Cloe e prietenă bună și cu Susan, știi, doar mă prefăceam. Sărutul acela tâmpit n-are nici o importanță.

Firește, pe el nu-l interesează. Ba din contră, pun pariu că se distrează de nu mai poate cu două iubite.

—Felul ăsta ciudat al tău de a mă proteja mă rănește. Eu nu mai pot, Cam. Așa că ori pui capăt planului ăstuia idiot și te

întorci cu mine în văzul tuturor, ori rămâi cu ea și faci ce vrei. Dar așa nu pot continua, îmi pare rău, zic printre lacrimi.

Pune o mână pe geamul ferestrei și se uită drept în ochii mei.

— N-ar fi trebuit să-ți spun nimic. Ar fi fost totul mai simplu. Îmi pare rău, dar nu pot permite ca psihopata aia să te trimită încă o dată la spital... te iubesc.

Înterupe convorbirea și pleacă.

După o vreme deschid fereastra să controlez dacă într-adevăr a plecat. Nu e.

Îmi șterg lacrimile și mă întorc în pat. Dau să mă întind, când aud un zgomot ciudat în spatele meu. Mă întorc și îl văd pe Cameron intrând în cameră pe fereastră.

— Ce faci? întreb eu pufnind.

— Tocmai fiindcă te iubesc, n-am intenția să te pierd. Nu te pot lăsa să pleci, am nevoie de tine ca de aerul pe care-l respir, spune el apropiindu-se și mângâindu-mi fața. Te rog, nu plânge! Urâsc să te văd așa, mai ales când știu că e vina mea.

— Eu te iubesc, Cam.

Mă apropii să îl sărut.

Mă trage mai aproape de el.

Pasiunea crește incredibil și simt că-l doresc mai mult ca oricând. Îmi ridică încet marginea tricoului, scoțându-mi-l de tot.

— Ai tăi sunt acasă? mă întreabă, apropiindu-și buzele de ale mele.

Scutur din cap, să îl fac să înțeleagă că nu e nimeni.

— Încuie ușa cu cheia, nu se știe niciodată.

Mă duc la ușă și fac cum mi-a zis, și, când mă întorc, dau de Cameron la mai puțin de doi centimetri distanță.

Mă ia în brațe imediat și mă sărută cu pasiune, lăsându-mă fără suflu. Trag de tricoul lui și i-l scot.

Fizicul lui e perfect. Nu e prima oară că-l văd așa, în orice caz acum are alt efect, când suntem atât de aproape și atât de prinși unul de altul.

Mă prinde de talie și mă împinge ușor. Se așază pe pat și îmi face semn să vin și eu.

Emoția din mine crește tot mai mult, încă nu-mi vine să cred că sunt pe punctul de a face dragoste cu Cam. De data asta nu e nimeni care ne-ar putea întrerupe și mă simt pregătită.

Gurile noastre sunt perfect sincronizate. Mă mișc încet și pieptul lui începe să urce și să coboare, într-un ritm din ce în ce mai rapid.

Se îndepărtează de buzele mele și, cu sărutări mărunte, coboară încet de-a lungul maxilarului meu până ajunge la gât. Sărutările lui sunt o tortură, doar cu el am simțit senzații atât de intense. Prima oară când s-a întâmplat încă nu eram împreună, mă dusesem la el acasă să învăț la istorie și ne-am trezit pe divan.

Mă dă mai încolo încet și mă întinde pe pat. Se așază lângă mine și mă privește câteva secunde.

– Ești foarte frumoasă, îmi șoptește.

Îmi pun mâna pe chipul lui și îl mângâi încet.

– Ești sigură că vrei să faci asta? mă întreabă cu glas șoptit.

Dau din cap că da, și el zâbește. Mă sărută iar și mâinile lui coboară încet de-a lungul trupului meu.

Îmi mângâie pielea de sub buric și apucă marginea blugilor să îi descheie, apoi revine spre gâtul meu, în timp ce cu degetele explorează fiecare parte a corpului meu.

În cameră începe să devină cu adevărat cald. Așteptarea mă înnebunește și nu mai am putere să aștept. Îl vreau acum.

Întind mâinile cu timiditate spre fermoarul blugilor lui. Îmi simt cum surâde și se ridică ușor, murmurându-mi la ureche:

– Nerăbdătoare? Bine.

Se îndepărtează să-și scoată blugii și să ia un prezervativ.
Revine din nou întins alături de mine.

– Ești sigură?

– Cam, m-ai întrebat deja. Vreau ca prima oară să fie cu tine, fiindcă te iubesc, răspund eu uitându-mă direct în ochii lui.

Lasă câteva clipe privirea în jos și pare să se gândească la cu totul altceva, apoi surâde și se concentrează iar asupra mea.

– Te iubesc.

Mă dau deoparte să mă bag în așternut, și el mă urmează.

– Zi-mi dacă te doare, bine?

Încuviințez.

Își lasă capul în jos pe gâtul meu și începe să mă asalteze cu sărutările lui dulci. Într-o clipă devenim unul. Durerea ușoară pe care o simt la început se transformă treptat în plăcere.

– E totul bine, mititico? susură el cu greu la urechea mea.

Încuviințez. Fiecare mișcare de-a lui îmi transmite fiori de-a lungul trupului și, cu cât sunt mai intense senzațiile pe care le simt, cu atât mai mult simt că îl iubesc. Știu că e băiatul potrivit. Cu toate greșelile pe care le-am făcut până acum, de data asta nu greșesc. Mă iubește și ar fi dispus la orice ca să mă apere.

Cam are un ultim spasm și în cele din urmă se oprește, lăsându-se în voie pe mine. Inima mea pare să fi înnebunit, nu-mi vine să cred că tocmai am făcut-o.

El se ridică și se întoarce pe o parte, în timp ce încearcă să-și recupereze suflul. Întinde brațul și îmi face semn să mă apropiu de el.

Mă lipesc de trupul lui și-mi pun capul pe pieptul lui.

– Te-a durut?

– Mă așteptam la mai rău, glumesc eu.

– Hmm... Acum pari binedispusă.

E adevărat, mă simt relaxată și fericită. Ridic privirea spre el și zâmbesc.

– Urâsc când zâmbești în felul ăsta.

– De ce?

– Fiindcă îmi vine s-o iau de la capăt și să nu mă mai opresc niciodată.

Roșesc.

Pe neașteptate auzim ușa de la intrare deschizându-se.

Tresar de spaimă.

– O, nu!

Cameron e gol pușcă, în picioare în fața ochilor mei, și acum înțeleg de ce le place atât de mult fetelor. E perfect.

Scutur din cap să îndepărtiez gândurile acestea, mă ridic și îmi trag pe mine slipul și tricoul.

– Cris, zice mama bătând la ușă.

Cameron încă își pune blugii, nu va reuși nicicând să iasă la timp.

Clanța ușii se mișcă.

– Cris, deschide ușa, zice mama.

– Repede, în șifonier! îi șoptesc lui Cameron, iar el aleargă să se ascundă.

Arunce o privire rapidă prin camera care, din fericire, nu e în dezordine și deschid ușa.

– Ce se întâmplă? întreabă mama intrând.

– Probam haine și nu voiam să intre cineva să mă vadă goală, improvizez eu, spunând primul lucru care îmi trece prin minte.

– Ce coincidență! Chiar voiam să-ți arăt o rochiță pe care ți-am cumpărat-o azi și care, după părerea mea, îți va sta foarte bine. Mă duc s-o aduc, zice mama și iese din cameră.

Închid ușa și alerg spre șifonier.

– Cam, du-te!

El iese imediat și-și trage tricoul pe el. Îmi ia fața în mâini și mă sărută cu pasiune.

– Te iubesc, murmură, și încalecă pervazul ferestrei.

– Uite-o. Nu-i așa că e minunată? întreabă mama întorcându-se.

Mă răsucesc.

– Da, îmi place mult!

– Probeaz-o. Te aștept în camera de zi.

Când rămân singură în cameră, mă așez pe pat.

Nu pot să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat cu puțin timp în urmă... și numai la gândul cu mine și Cameron împreună mă trec fiori.

Să-mi petrec noaptea făcând cercetare pe internet n-a fost niciodată hobby-ul meu preferat. Sunt foarte oboșită și abia mă mai țin pe picioare de somn.

N-am reușit să înțeleg de ce, deși ieri a fost pentru mine prima oară, n-am pierdut nici un pic de sânge.

Ieri seară, după ce a plecat Cam, am observat că cearșaful era alb, la fel și lenjeria mea intimă, și mi s-a făcut frică. Știu că e absolut irațional, dar un moment m-am îndoit de virginitatea mea și mi-a fost frică să nu fi uitat cine știe ce eveniment din trecutul meu.

Pe urmă, căutând pe internet, am descoperit că e ceva absolut normal. Se poate întâmpla, din diverse motive, ca ruptura himenului să nu fie însoțită de pierderi de sânge... așa că m-am liniștit puțin, dar nu de tot. Am rămas, nu știu de ce, cu o senzație ciudată. E ca și cum ceea ce se întâmplase între mine și Cam mi-ar fi trezit ceva în mine... ceva ce nici nu reușesc să definesc, o frică, o amintire, nu mi-e clar... care nu mă lasă liniștită. Aș vrea să vorbesc cu Cam, dar n-aș ști exact cum să îi descriu această stânjeneală stranie.

– E totul în regulă? N-arăți prea bine, observă Kate.

– Da, doar că n-am dormit prea mult noaptea asta, zic în timp ce sorb laptele.

– Ai visat urât?

– Nu, am căutat pe internet.

– Ce? mă întreabă în timp ce-și bagă în gură lingurița cu cereale.

Claxonul mașinii lui Cameron mă salvează de descusutul surioarei mele. Las micul dejun la jumătate, fug să-mi iau lucrurile și ies în grabă. Imediat ce mă așez pe scaunul mașinii lui, Cam mă sărută pe buze.

– Bună dimineața, mititico.

– Bună dimineața, îi răspund surâzând.

– Te simți bine?

– Da, niciodată nu m-am simțit mai bine, mint eu, și el zâmbește.

Când ajungem la școală mă mângâie pe față și îmi spune:

– Totul va fi bine. Te iubesc.

Coborâm din mașină și, mână în mână, intrăm în școală fără să mai ascundem ce suntem: o pereche fericită și îndrăgostită.

Nu mă surprinde uimirea colegilor, care până ieri l-au văzut pe Cam pierdut după Susan.

La un moment dat, Lindsay ne taie calea, gâfâind și cu părul răvășit.

– Cris, te rog, pot să vă fac o poză? E o știre prea importantă, n-o pot ignora. Te rog!

Nu intenționez deloc să-i permit.

– N-ai decât, zice Cameron de lângă mine.

Mă uit imediat la el. Nu se poate s-o spună serios.

– Ai încredere, mă liniștește el, făcându-mi cu ochiul.

– Pozați.

Îi strâng mâna lui Cameron și mă apropiu surâzând, dar el se întoarce spre mine, mă ia de talie și mă sărută pe buze.

– Mulțumesc mult! zice Lindsay, uitându-se la fotografiile pe care le-a făcut.

– Du-te și scrie un articol pe cinste, îi răspunde Cam.

– Așa am să fac.

Și o ia la goană.

- Tu ești nebun!

- Da, nebun după tine, răspunde el atingându-mi nasul cu arătorul.

Când vrea, știe să fie cel mai dulce băiat de pe pământ.

Sună clopoțelul, ar fi timpul să mergem la noi în clasă.

Cam mă ia din nou de mână și, împreună, mergem spre sala noastră de clasă.

Imediat ce ne vede, Cloc rămâne împietrită.

- Cam, zice ea fără nici o expresie pe față.

- Cloc, ea e Cris, iubita mea.

Cloc se uită la mine și deschide gura să spună ceva, apoi o închide și-mi adresează un zâmbet forțat.

Nu știi ce să fac, așa că îi întind mâna.

- Îmi face plăcere.

- Și mie, răspunde ea. Putem vorbi? Singuri? îl întreabă apoi pe Cameron.

El se uită la mine ca și cum mi-ar cere voie. Eu încuviințez și intru în clasă.

Cloc părea contrariată, dar poate a fost doar o senzație de-a mea. Chiar țineam să-i fac o impresie bună. În fond, e o bună prietenă a lui Cam.

Mă duc să mă așez și îmi aranjez lucrurile pe pupitru. Susan intră în clasă cu un zâmbet întipărit pe față și se așază la locul ei. Pe urmă sosește Sam, care vine imediat spre mine.

- Cris! Mă îmbrățișează. Ți-e bine? Am aflat ce s-a întâmplat cu Cameron, zice ea emoționată.

- Ce? Ți-a spus el?

Face semn că da.

Nu știam că ea și Cam au devenit atât de intimi. Nu mă deranjează să știe Sam, i-aș fi spus chiar eu, dar aș fi preferat ca el să-și țină gura.

- Deci? Sunt curioasă!

- A fost foarte dulce, intens, absolut perfect. Chiar dacă...

— Dacă?

— Nimic important, dar... Sam, s-a întâmplat ceva ciudat.

M-am hotărât să vorbesc cu ea. E cea mai bună prietenă a mea și cred că are și mai multă experiență ca mine în genul ăsta de chestii.

— Povestește.

— N-am pierdut deloc sânge, și lucrul acesta, nu știu de ce, m-a neliniștit. Sunt absolut sigură că ieri după-amiază a fost prima dată, totuși am o senzație stranie, pe care nu o înțeleg...

Sam nu se mai uită la mine și pare că se gândește la altceva.

— Uite ce e, Cris, eu cred că tu trebuie... Oh, a venit proful, zice și se îndepărtează ca să se ducă la locul ei. Vorbim după.

Ce brodeală! Sam tocmai îmi spunea ceva.

Intră și Cameron cu Cloe în clasă. El are un aer încordat. Sunt puțin îngrijorată și, imediat ce se așază în spatele meu, mă întorc la el să îl întreb dacă totul e în regulă.

Chipul lui se relaxează și surâde iar. Se apleacă în față.

— Totu-i în regulă, mititico, îmi șoptește și mă sărută în colțul gurii.

Mă întorc spre profesor, dar ceva îmi atrage atenția. Un zgomot, și știu foarte bine de unde vine. Mă uit în partea cealaltă a clasei. Susan e în picioare, are un creion rupt în mâini și, în jurul ei, pe jos, sunt împrăștiate pixurile și culorile căzute din penarul ei.

— Ups! comentează Cam în spatele meu.

— Domnișoară Rose, adună tot și așază-te, zice proful.

Ea se apleacă și, fără să-și ia privirea de la mine și de la Cam, își adună lucrurile.

— Bine, înainte să începem lecția, să vorbim despre excursie. Mai avem mai puțin de o lună și trebuie să stabilim grupurile din camere. Oh, să fie clar: nici un fel de camere mixte, nici să nu îndrăzniți, că vă pierdeți timpul, zice proful uitându-se câteva secunde la Cam.

Face lista cu elevii clasei și, pe măsură ce înaintează, notează pe o foaie diversele combinații.

– Cristina Evans?

– Eu stau cu Samantha Dallas.

Sam se uită la mine câteva clipe și zâmbeste.

– Samantha Dallas și...?

– Doar cu ea, zic eu.

– Nu, camera e de trei. Bine, o adaug pe Cloe Split.

Ce? Mă întorc spre Cloe, iar ea îmi aruncă un zâmbet. În schimb, Sam are o față terorizată.

Proful trece la Susan, care, firește, va sta în cameră cu prietenutele ei credincioase.

– Cameron Dallas, în cazul tău, din motive inutile de explicat, aleg eu.

Îmi închipui că în excursiile anterioare Cameron nu s-a remarcat printr-o bună purtare.

– Cu tine în cameră vreau pe cineva cu capul pe umeri, în stare să te țină sub observație. Nu intenționez să te urmăresc și anul acesta și să te găsesc în camerele fetelor, făcând cine știe ce.

Mă înfior numai gândindu-mă la Cameron cu alte fete.

– O, haideți, domnule profesor, recunoașteți! V-ați distrat nemaipomenit să mă urmăriți! răspunde Cameron.

Proful îi aruncă o privire urâtă.

– Vei sta în cameră cu băiatul cel nou care va sosi săptămâna viitoare, și cu... Hmm... să vedem... proful parcurge cu atenție catalogul: „Matthew Espinosa”.

– Ce?! exclamă Cameron.

– O, bine, din reacția dumitale înțeleg că am făcut alegerea bună. Matthew, să nu-l pierzi din ochi, zice proful. Bine... acum să începem lecția.

Când clopoțelul anunță pauza de prânz, mă ridic să mă întind și îl văd pe Cameron în ușă, îmbufnat.

— Toate bune? întreb ducându-mă spre el.

— Da, doar că nu-mi convine să stau în cameră cu unul nou și nenorocit și cu fostul prieten al logodnicei mele.

— O să fie totul bine.

— În cel mai rău caz am să-mi petrec noaptea în camera ta, zice mângâindu-mă pe gât. Vino aici. Mă trage spre el să mă sărute.

Când buzele ni se întâlnesc, mintea mea revine la noi doi goi pe pat, și îmi pierd răsuflarea. Mă simt încinsă și mă îndepărtez de Cam ca să-mi trag sufletul.

— Toate bune, mititico?

— Da, numai că...

— Ce naiba se întâmplă aici? întreabă Susan în spatele nostru.

Cameron se întoarce să se uite la ea.

— Eu și iubita mea vorbeam, așa că, dacă nu te superi, am vrea să rămânem singuri.

Se întoarce spre mine, mă ia de mână și mă scoate din clasă.

— Ai să mi-o plătești, Cris! mă amenință Susan când trec pe lângă ea.

Fraza asta chiar a zis-o de prea multe ori. Cameron se oprește și se întoarce spre ea.

— Nu, Cris nu ți-a făcut nimic. Dacă e cineva cu care ar trebui să te răfuiești acela sunt eu. Îndrăznește să-i clintești măcar un fir de păr și ești moartă!

— Ești un ticălos, Dallas, replică ea în lacrimi.

— Pot fi și mai rău dacă îi atingi pe cei la care țin.

Pe urmă mă ia din nou de mână și mă trage după el.

— *D*allas! strigă un glas în fundul culoarului și, când ne întoarcem, o vedem pe Cloe care se apropie. Cameron pufnește.

— Cloe, nu-i momentul potrivit pentru dăscăleală.

Eh? Atunci n-am greșit când m-am gândit că vrea să îi reproșeze ceva.

— Nu, îmi pare rău, noi doi trebuie să stăm de vorbă. Acum.

— Nu intenționez să te ascult.

Apoi mă ia de mână și pornește.

— Ai promis. Mie și lui Carly. Îți amintești?

Imediat ce aud pronunțându-se numele Carly, mă trec fiori. Ce legătură are Cloe?

Cameron se oprește și se întoarce încet spre ea.

— N-o băga la mijloc.

— Știi foarte bine că această conversație trebuie s-o avem singuri.

— Cris, scuză-mă. Ne vedem după aceea.

— Ce? Nu.

— Te rog, zice uitându-se în ochii mei.

Povestea asta cu Carly care iese mereu la iveală când mă aștept mai puțin chiar începe să mă obosească.

— Bine, încuviințez aruncând o privire aspră spre Cloe.

Cât de mult aș vrea să fiu o insectă, să ascult ce-și vor spune cei doi.

Intru în clasă și dau de Sam, singură, uitându-se la ceva pe mobil.

– Ce faci? întreb apropiindu-mă.

– O, uite! E Cris, și întoarce telefonul spre mine. Sau face o conversație video cu Nash.

– Salut, newyorkezule!

El surâde.

– Bună, Cris!

E așa de ciudat să-l văd prin intermediul mobilului.

– Cum merge treaba pe acolo?

– Bine. Sunt puțin rămas în urmă cu programa, dar cred că voi reuși să recuperez. Mi-am făcut deja prieteni, dar sunt zero în comparație cu voi.

– Ne lipsești mult.

– Și voi îmi lipsiți mult. Acum trebuie să mă duc, începe ora. Salutați-l din partea mea pe Cameron! Și spuneți-i că e un ticălos.

– De ce? întreabă Sam zâmbind.

– Fiindcă nu răspunde niciodată când îl sun. Pa, Cris. Pa, Sam, zice el și încheie convorbirea.

Lui Sam îi dispăre imediat zâmbetul de pe față.

– Îți lipsește? Întrebare tâmpită.

– Da, mai mult ca niciodată. E dureros să îl vezi doar într-un ecran. Îmi lipsesc îmbrățișările lui, parfumul lui... totul. Eu îl iubesc, Cris, iar el a preferat să mă lase aici și să plece. Dar gata cu văicărelile, nu ajută la nimic. Vorbeam despre tine și Cam înainte ca proful de engleză să ne întrerupă.

– Da, și tu îmi spuneai ceva.

– Ei bine, de fapt, voiam să-ți spun să vorbești cu Cam, el te poate înțelege mai mult decât crezi. Nu-ți pot spune mai mult, decât să te sfătuiesc să i te confesezi lui. Cred că voi doi trebuie să aveți o explicație.

Sam știe ceva ce nu-mi poate spune și nu vreau să insist, ca să n-o pun în dificultate. Cred că i-a promis lui Cam să păstreze secretul. Da, îi voi urma sfatul și am să încerc să vorbesc cu el.

Când proful intră în clasă, mă duc la locul meu. Cam și Cloe sosesc iar cu întârziere. El pare chiar îngrijorat, dar de data asta evit să mă întorc în bancă să îl întreb cum merge. Deja știu că are legătură cu Carly, iar ea rămâne un subiect tabu.

La finalul zilei, Cam mă însoțește la dulap, să-mi las cărțile.

– Mititico, vrei să vii la mine diseară?

– Mi-ar plăcea, dar nu cred că-mi vor da voie ai mei. O să spună că, având în vedere că am pierdut o săptămână de școală, trebuie să recuperez lecțiile și bla, bla, bla.

– Ai șaisprezece ani! Poți face tot ce-ți trece prin cap, când și cum vrei. Și sunt sigur că, dacă spui că vii la mine acasă, n-o să fie nici o problemă. Ai tăi mă adoră, zice el gângurind.

– Ești un șmecher! Ar trebui să mă înveți cum se face.

– Oh, mititico, crede-mă, te descurci de minune cu ai mei.

– Dacă zici tu...

– Sunt nebuni după tine! De prima dată când te-au văzut au înțeles că ești fata potrivită pentru mine.

Încui dulăpiorul și, când dăm să ieșim din școală, o vedem pe Susan venind în direcția noastră.

O, nu!

Cameron îi taie calea.

– Ascultă, Susan, pentru azi ne-ajung tâmpeniile tale. Lasă-ne în pace, te rog.

– Nu, așteaptă. Vreau să-i cer scuze lui Cris.

Își bate joc de mine, nu-i așa? E o glumă? Trebuie să fie. Mă uit bănuitoare în jur. Poate e vreo cameră ascunsă.

– Susan... insistă Cameron.

– Nu, lasă-mă să vorbesc.

Își mută privirea de la Cam la mine.

– Cris, admit că am exagerat mai devreme, dar încercă să mă înțelegi. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă el era cu mine, și azi dimineață s-a prezentat la școală cu tine, ca și cum n-ar fi nimic. Nu intenționez să îți fac vreun rău, ce s-a întâmplat la petrecere a fost de ajuns ca să mă spe-rie. Doamne, mi-a fost teamă că te-am omorât. Așa că să luăm o pauză, bine?

Aș putea să izhucnesc în răs exact în clipa asta.

– Susan, jur că dacă pui la cale ceva...

– Nu, Cam, doar că am obosit să-mi tot ies din minți de fie-care dată când vă văd împreună.

Îmi întinde mâna, și eu i-o strâng. Pe urmă schițează un zâmbet și pleacă, lăsându-ne singuri.

– Sunt fără cuvinte! exclam eu, uitându-mă după ea.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș lăsa garda jos. Cunosând-o, și-ar putea schimba ideea într-o nanosecundă. Ceva îmi spune că în toate astea și-a băgat coada Cloc.

– Îmi explici ce legătură are ea cu povestea asta?

– Hmm... Nu știu, dar cred că a convins-o Cloc să-și ceară scuze. Și să nu-ți închipi că a făcut-o ca să-ți devină simpatică! E altceva la mijloc...

Atunci de ce ar fi făcut-o? Poate ca să-i atragă atenția lui Cam... sau din alte motive pe care le ignor.

– Cam... trebuie să vorbesc cu tine despre un lucru important.

– Nu. Azi nu mai vorbim de lucruri importante, care ar putea strica și mai mult ziua sau să ne facă să ne certăm. Putem amâna pe altă dată?

Dacă mă gândesc bine, nici eu n-am chef să înfrunt subiecte complicate. Ziua a fost deja destul de obositoare.

– Bine, vorbim în altă zi.

— Foarte târziu! N-am auzit deșteptătorul!

Glasul lui Kate mă trezește brusc.

Deblochez mobilul, și lumina ecranului mă orbește. E nouă și e sâmbătă... de ce o fi atât de grăbită?

Îmi trag pătura-n cap și îmi reiau somnul.

Cineva sună la ușă. O fi pentru Kate, poate trebuie să iasă cu Hayes sau cu vreo prietenă de-a ei.

Un minut mai târziu aud pași pe coridor și ușa camerei mele care se deschide.

— Kate, nu-ți împrumut nimic.

Mă răsucesc în pat, întorcându-mă cu spatele la ușă.

Așa face întotdeauna. Are o grămadă de haine, dar, când e vorba să iasă, vrea întotdeauna să pună pe ea cel puțin un accesoriu de-al meu. Zice că o face să se simtă mai sigură pe ea.

Pe urmă îmi dau seama că s-a așezat cineva pe saltea, mă întorc încet și dau peste Cameron. Sar în sus de uimire și cad din pat.

— Totul bine? întreabă el aplecându-se.

Ridic capul și mă masez la ceafă, unde mă doare.

— Ce faci aici?

— Îmi lipseai și am venit să-ți spun bună dimineată.

Bine, admit că a fost chiar o idee drăguță, dar ar fi putut măcar să aștepte să mă trezesc.

— Cine ți-a deschis?

– Facem o plimbare? întrebă Jack.

Cam ia skate-ul și se întoarce lângă mine.

– Vrei să încerci?

– Nu, mulțumesc. Ultima oară când am făcut-o era să-l bag în spital pe băiat.

– N-a fost vina ta, ci a profesorului tău prost.

Zâmbesc, și el mă sărută pe buze.

– Cameron, mișcă-te, face Matt.

Pufnește.

– E puțin gelos.

Cloe se apropie și se așază alături de mine.

– Cam pare cu adevărat îndrăgostit. Ultima oară când l-am văzut așa de prins de cineva era cu...

– Susan, anticipez eu.

Se uită la mine și, după câteva clipe, surâde.

– Voiam să zic Carly, dar merge și Susan.

– Tu ai convins-o să-mi ceară scuze? o întreb eu direct.

– Da.

– De ce?

– E o istorie prea lungă ca să ți-o povestesc, vorbesc serios. Dar n-ai grijă, nu complotez nimic împotriva ta sau lucruri de genul ăsta. Încerc doar să îi dau o lecție ticăloasei ăleia.

– Ce ți-a făcut?

– În afara faptului că mi-a distrus viața? Nimic altceva.

– Are legătură cu Carly?

Îmi amintesc bine că alaltăieri a vorbit despre o promisiune pe care Cameron le-a făcut-o ei și lui Carly.

– Nu-ți pot spune multe. Suntem puțini cei care știm, sau credem că știm cum s-au desfășurat lucrurile cu adevărat în povestea aia. Și, spre binele tuturor, e mai bine așa. Eu l-am rugat pe Cameron să-și țină gura. Și îmi imaginez că mi-a dat ascultare.

Încuviințez din cap.

– Într-adevăr, da, Carly are o mare legătură cu povestea asta și cu Susan, asta și pentru că era sora mea.

Mă uit uluită la ea.

– Glumești? Chiar? Oh, eu...

– Eu nu ți-am spus nimic, bine? Nu vreau să știe Cameron că am călcat prima înțelegerea. Nu sunt prietenă cu Susan, vreau doar să descopăr ce știe despre moartea lui Carly.

– Nu înțeleg... Ce legătură are Susan cu povestea asta?

Cloe se oprește câteva clipe, ca și cum s-ar gândi ce să spună.

– Trebuie să știi că, într-o vreme, eu, Carly și Susan eram într-adevăr inseparabile. Pe urmă Susan mi-a trădat încrederea și relația noastră s-a schimbat, dar a rămas foarte bună prietenă cu Carly. Eu cred că ea știe mai mult decât povestește despre accidentul sorei mele... Poate greșesc, dar am senzația asta și vreau să văd clar.

– Din cauza asta te-ai mutat la New York?

– Da, să plec de aici mi s-a părut cel mai bun lucru ca să infrunt moartea lui Carly și să încerc să iau din nou în mâini frâiele vieții mele.

Cloe e mai tare decât mi-am imaginat.

– Îmi pare rău.

Mă simt atât de proastă fiindcă am judecat-o fără măcar să-i cunosc povestea.

– Oh, n-are importanță. Trecutul e trecut. Prezentul contează. Are dreptate. Mă întorc să mă uit la băieți, Cameron îmi zâmbește și-mi trimite o sărutare. E foarte dulce.

– Știi, Cris, la începutul anului, Cam mi-a vorbit despre tine, dar ești complet diferită de cum te-a descris el.

– La început nu ne înțelegeam deloc.

– Da, pentru că o deranjai pe Susan, explică ea, iar eu încuviințez.

Ne petrecem dimineața pălăvrăgind. Cloe e chiar simpatică, am greșit s-o judec așa în grabă.

Vine timpul să ne întoarcem acasă. Eu și Cam ne luăm rămas-bun de la toți și ne îndreptăm spre mașină.

– Te-ai plictisit? mă întreabă.

– Nu, nici pe departe. Cloe îmi place mult.

Zâmbește.

– Ce ți-am spus?

– Cam! Cloe vine spre noi urmată de Jack. Trebuie să-ți vorbesc.

Eu și Jack rămânem singuri, în timp ce ei doi se îndepărtează.

– Te duci acasă cu Cameron? mă întreabă el.

– Da, ne vom petrece seara împreună. Tu... te duci cu Cloe? întreb la rândul meu.

– Da. Și noi ne vom petrece seara împreună.

Nu știam că între Cloe și Jack e ceva mai mult decât o prietenie.

– Oh, nu în sensul acela! Părinții noștri sunt prieteni și ai mei au invitat la cină familia Split, ca să sărbătorească întoarcerea lui Cloe.

Cameron revine și trece pe lângă mine fără să zică un cuvânt.

– Nu fi laș și spune-i! strigă Cloe, venind spre mine. Pare îngrijorată.

– Cris, orice ți-ar spune, păstrează-ți calmul. Bine?

Avertismentul ăsta al ei mă surprinde. Încuviințez și mă duc în mașină. Îmi pun centura fără să spun nimic.

– Cam... e totul bine?

– Da, răspunde imediat. Doar că... Cris, trebuie să-ți spun ceva.

Inima începe să-mi bată tare.

– Vorbește. Te ascult.

– Da, dar promite-mi că ai să te gândești bine înainte de a lua orice hotărâre.

– De acord.

Încep să mă îngrijorez.

Cam îmi ia mâna și o strânge între ale lui.

— Știu că ai vorbit cu Sam de problema aia... adică de prima dată și de dubiile pe care le ai.

De ce i-a spus Sam?

— Da... Cam... nu știu ce să cred. Ești primul băiat cu care am făcut dragoste, de asta sunt sigură, și știu că se poate întâmpla ce mi s-a întâmplat, totuși am o senzație ciudată... pe care nu sunt în stare s-o explic.

— Da, știu... Și e adevărat, e prima oară pentru tine și ai făcut-o cu mine, dar... dar nu în ziua aia.

— Ce... ce înseamnă asta? Nu reușesc să înțeleg. Cam, explică-te mai bine.

— În seara cu petrecerea lui Nash, tu erai în camera mea...

— Mi-ai spus că în noaptea aia am jignit-o pe Susan, că i-am spus lucruri oribile, și că nu s-a întâmplat nimic altceva.

Își trece mâna prin păr și se lasă pe scaunul mașinii, evitând să se uite în ochii mei.

— Ei, n-a fost chiar așa. E ceva ce nu știi. În seara aia, eu și Susan am urcat la etaj și am intrat în camera mea să facem ce știi. Însă, când te-am văzut întinsă în patul meu, n-am mai avut chef să fac dragoste cu ea. Erai foarte frumoasă când dormeai... pe urmă te-ai trezit și ai urlat la Susan insulte care nu se pot reproduce. Deci, când ea a plecat, te-ai întins din nou și eu m-am așezat lângă tine, și pe urmă...

— Nu, gata.

Prefer să nu aud continuarea. Nu pot să cred că s-a întâmplat ceva în timp ce eram beată și nu-mi conștientizam acțiunile. Cobor din mașină, trântesc portiera și grăbesc pasul. Nici măcar nu eram împreună, să cred că pot avea încredere în el. Îmi face silă.

— Cris, așteaptă! A coborât din mașină și vine după mine. Măcar ascultă ce am de zis, pe urmă faci ce vrei.

Mă opresc.

— Ce ai vrea să-mi spui? Cât te-ai distrat în timp ce eu eram beată? Cam, mi-e silă de tine!

— Îmi spuseseși că vrei și tu!

— Ce?

— În noaptea aia, după ce m-am întins lângă tine, practic ai sărit pe mine, spunându-mi că vrei să faci dragoste.

— Eram beată! Îmi ieșisem din minți! Ce vrei să spui? Că a fost vina mea? Dincolo de toate cele, tu erai cu Susan! De ce dracului te-ai predat în fața uneia pe care nici măcar nu puteai s-o suferi?

— Nu, nu e vina ta. Eu voiam, voiam s-o fac cu toată ființa mea. Am început să simt ceva pentru tine cu mult timp înainte și, când am făcut dragoste, eram mort după tine. Cum de nu îți amintești? Păreai atât de prinsă.. a fost foarte drăguț... Din clipa aia am avut certitudinea că vreau să termin cu Susan.

— Cameron, nu mă doare faptul că prima dată am făcut-o cu tine. Mă rănește să știu că tu mi-ai ascuns asta tot timpul și că a fost Cloc cea care te-a convins să-mi vorbești.

— Știu. Și de aia mă simt cel mai mare rahat de pe pământ. Ar fi trebuit să-ți spun imediat. Dar faptul că pentru tine nu se întâmplase nimic m-a deconcertat și, cu trecerea timpului... am pierdut din vedere. Cris... Încearcă să se apropie.

Mă retrag imediat.

— Nu mă atinge! Singurul lucru pe care îl vreau acum este să stau cât mai departe de tine, spun eu și plec.

Lunea e cea mai rea zi din săptămână. E greu să revii la rutina cotidiană după ce ai petrecut o duminică întreagă fără să faci nimic.

Trebuie să mă pregătesc repede dacă vreau să nu întârzii la școală. Nu cred că-l voi găsi afară pe Cameron, care să mă aștepte...

Ieri am ținut mobilul închis toată ziua, fiindcă n-am vrut să am nici un fel de legătură cu el, iar acum, când îl deschid, sunt curioasă să văd dacă m-a căutat.

Cinci apeluri pierdute, toate de la Cam.

Inutil să spun că sunt fericită, fiindcă asta demonstrează că țin la mine și că vrea să clarifice lucrurile, dar sunt și puțin agitată. Dacă l-aș întâlni azi, n-aș ști ce să-i spun. Sunt confuză și încă nu m-am hotărât dacă merită sau nu să fie iertat pentru ceea ce a făcut.

Îmi pun căștile și încerc să-mi îndepărtez gândurile rele cu melodia *Wonderland* a lui Tylor Swift. O să fie bine totul, trebuie doar să fiu pozitivă.

În fața școlii, Austin mă salută, iar eu mă duc spre el. E cu Alex, cu Robin și cu Camila.

- Salut, Cris, ce faci?

- Bună, băieți. Bine, răspund cu un surâs strâmb. Observ că astăzi Camila poartă lăncișorul pe care i l-a dăruit Austin. Da, nu mă mai gândisem... Petrecerea de ziua ei de naștere

avusese loc imediat după petrecerea în onoarea tatălui lui Cam. În duminica aceea eu eram întinsă și sedată într-un pat de spital.

— Camila, cu tot ce mi s-a întâmplat, n-am apucat să te felicit de ziua ta... Ei, îți urez cu întârziere numai bine!

— Mulțumesc, face ea. Austin mi-a spus că l-ai ajutat să aleagă cadoul, chiar dacă ar fi putut s-o facă și singur... Îmi plăceau ceștile de la el, de-acum fac colecție, și... Robin îi trage un ghiont, și ea se oprește. Eh...da, la urma urmelor, mulțumesc.

— Mai bine spune-ne dacă te-ai lămurit cu Dallas? întreabă Robin schimbând discuția.

Ce?

— Robin, ești un rahat! pufnește Austin.

— Nu, scuze... despre ce vorbește?

— Despre mesajul lui Lindsay. Ăla în care zice că te-ai certat cu Dallas din motive necunoscute, explică Austin, aruncându-i o privire tăioasă prietenului său.

— Dar eu nu am primit nimic! Scot mobilul: sunt doar încercările fără răspuns ale lui Cam.

— Îmi pare rău pentru tine și Dallas, zice Austin.

— Mincinosule! face Alex chicotind.

Încerc să îi ignor comentariul.

— Oh, nimic nou... dar acum e mai bine să plec, am ceva de pus la punct cu cineva băgăcios, care nu știe să-și vadă de treburile lui, zic și băieții zămbesc. Pe curând!

Intru în școală și încep să o caut pe Lindsay. Sper să o găsesc înainte să sune clopoțelul. Ar putea fi oriunde și mai sunt zece minute până încep orele, nu am mult timp.

N-o găsesc pe nicăieri, dar, când mă îndrept spre dulapul meu, îi văd pe Cameron și pe Susan râzând în fundul culoarului. E un pumnal în inimă.

Mă opresc și mă uit în jur, căutând o modalitate de a ajunge la dulap fără să trec prin fața lor. Nu, n-am alternativă, nu-i pot evita. Respir adânc și o iau la picior.

Reușesc să mă pierd printre elevi și să trec de ei fără să-și dea seama vreunul. Mai bine așa.

Ajung la dulap și iau cărțile de care voi avea nevoie la orele de azi. Îl încui din nou și imediat ce mă întorc îl văd pe Cameron.

Tresar de spaimă, iar el surâde, amuzat de reacția mea. Mă calmez și trec de el fără să scot un cuvânt.

În timp ce mă duc spre clasă, îi aud pașii în urma mea. Mă opresc, nu reușesc să îl ignor.

– Cu puțin înainte mi s-a părut că erai binedispus. Sunt bucuroasă pentru tine, zic eu întorcându-mă.

– N-oi fi geloasă pe Susan!

– Nu.

– Îmi povestea despre fratele ei mai mare, care a reușit să-și ia diploma de liceu. E un bun prieten de-al meu.

– Nu ți-am cerut explicații.

– Știu, dar simt nevoia să ți le dau, ca să nu-ți treacă cine știe ce idei ciudate prin cap.

Scutur din cap și plec iar spre clasă.

Mă apucă de braț, așa încât trebuie să mă opresc.

– Îmi zici ce ai? Ești încă supărată pentru povestea aia?

– Mi se pare evident.

– Cris, am vrut-o amândoi și a fost foarte frumos. Dacă ți-ai aminti cum a fost în noaptea aia ai fi fericită.

Mă uit la el și nu răspund nimic. Încă mai am senzația aceea ciudată... poate, înainte de a-l învinovăți pe Cam, ar trebui să învăț să mă ascult pe mine însămi...

– De ce nu mi-ai răspuns la telefoane?

– N-aveam chef să vorbesc, e bine? S-au întâmplat prea multe lucruri și aveam nevoie să mă gândesc.

– Iar hotărârea ta finală ar fi...?

Mă gândesc la asta câteva clipe, dar știu că, de fapt, n-am luat încă nici o decizie. Sunt prea confuză și prea supărată ca să iau o hotărâre atât de importantă.

— Hai, Cris, nu putem să ne despărțim pentru că am făcut dragoste.

— Nu-i vorba despre o dată oarecare, ci de prima mea dată, pe care nu mi-o amintesc și pe care tu mi-ai ascuns-o. Îmi pare rău, dar am nevoie să mă gândesc bine.

Sună clopoțelul și răsufu ușurată. Dacă ar fi continuat, conversația asta nu s-ar fi sfârșit bine.

Imediat ce intră în clasă, profesorul de engleză îi spune lui Sam să se ducă în biroul directoarei.

Ea se ridică îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu vă faceți griji. Directoarea are nevoie de dumneavoastră ca să îi arătați școala noului elev care sosește astăzi.

Sam încuviințează și iese din sală.

În timpul orei de engleză nu reușesc să mă gândesc la altceva decât la băiatul care va veni. Mișc nervoasă creionul pe bancă, făcând un zgomot deranjant.

— Cris, ce te-a apucat? întreabă Cameron în spatele meu.

Mă uit la profesor, care e distras de o întrebare, și mă întorc în spate.

— Mama are impresia că l-a văzut pe Set plimbându-se pe Ocean Drive ieri după-amiază. Imediat m-am gândit că a greșit... Și dacă, totuși, ar fi el noul elev?

— Ce?! Cum de-ți trece așa ceva prin minte? Sigur i s-o fi părut mamei tale!

— Domnișoară Evans, e vreo problemă? întreabă proful.

— E vina mea. O întrebam dacă mă pot așeza lângă ea să urmăresc lecția, având în vedere că mi-am uitat cartea, intervine Cam.

Profesorul încuviințează, iar el ia scaunul și se mută lângă mine.

- Nu știu de ce, dar mi-e teamă că nou-sositul este chiar el.
- Fostul tău iubit? Și de ce s-ar transfera la Miami Beach?
întreabă Cameron în șoaptă.

- Nu știu. Dar jur că, dacă e el, schimb școala.
- N-ai grijă. Dacă fraierul acela vrea să supraviețuiască, va trebui să stea departe de tine. Și dacă n-o va face, am să i-o amintesc eu, zice el zâmbind.

Ușa clasei se deschide și intră Sam. Imediat ce se uită la mine înțeleg că e terorizată.

- A, domnișoară Dallas, a sosit? întreabă profesorul.
Îl iau de mână pe Cameron, uitând pentru câteva momente ce s-a întâmplat.

Sam încuviințează și îi face semn să intre băiatului care se află dincolo de ușă.

Când intră, pălesc.

- Bine ai venit în școala noastră! exclamă profesorul.

- Cameron... șoptesc disperată.

El ia o față furioasă și mă strânge de mână.

- Prezentați-vă clasei, zice proful.

- Îmi pare bine, sunt Trevor Square, spune Trevor, intrând și așezându-se în fața catedrei.

Oh, Doamne! Din toți oamenii de pe pământ, tocmai el trebuia să se mute aici, în școala asta?

Îi strâng tare mâna lui Cameron, care pare chiar nervos. Ultima întâlnire dintre el și Trevor n-a fost prea amicală.

- Bine, domnule Square, duceți-vă și așezați-vă în fața Samanthei, zice profesorul, iar Trevor se duce la locul lui.

Văzându-l aici am o senzație foarte ciudată...

- Ar fi fost mai bine dacă era bastardul acela de fost prieten al tău, comentează Cam. Și în excursie va trebui să stau în cameră cu el?

O, Doamne, e adevărat!

– Încearcă să ceri un schimb, sugerez eu și observ că Trevor mă fixează cu privirea.

– Domnișoară Evans și domnule Dallas, dacă nu terminați cu vorba voi fi nevoit să vă rog să vă duceți pe coridor și să rămâneți acolo până la sfârșitul orei, zice proful.

– Bine, face Cameron luându-mă de mână și ridicându-se. Mă trage până la ușa clasei.

– La revedere, domnule profesor.

Nu o face serios, nu?

Reușesc doar să văd chipul șocat al profesorului în timp ce ieșim din clasă.

– Cameron, ce-ți veni? întreb eu imediat ce închide ușa.

– Ne-a dat două posibilități. Eu pur și simplu am ales. Scutur din cap.

– Ce facem? întreabă el.

– Cu Trevor?

Încuviințează și începe să meargă de-a lungul culoarului. Îl urmez.

– Nu știu... Îl ignorăm?

– Da, dar el va reuși să te ignore pe tine? întreabă oprindu-se în fața unui distribuitor automat de cafea. Bagă o monedă și selecționează o cafea.

– Va învăța să o facă.

– Sper, pentru că, dacă n-o face, am să îl învăț eu...

Îmi încrucieșez brațele la piept și mă uit la el ridicând o sprânceană.

– Doar dacă va fi necesar, firește, adaugă el.

– Mai bine.

Mă sprijin de zid și îl observ în timp ce-și bea cafeaua. E afurisit de frumos.

– Mai ești supărată?

– Cam, cred că acesta este cel mai nepotrivit moment ca să vorbim despre noi.

– Mi-ai zis Cam. Deci lucrurile se îmbunătățesc, zice el surâzând.

Îmi iau ochii de la zâmbetul lui și mă concentrez pe elevii care se revarsă pe culoar când sună clopoțelul. În sfârșit putem să intrăm iar în clasă.

Mergem unul alături de celălalt, când, în depărtare, o văd pe Susan care pălăvrăgește cu prietenele. Îmi revine în minte imaginea ei cu Cam și simt că fierb de furie.

– Cris? Totul bine? mă întreabă Cameron uitându-se îngrijorat la mine. Pe urmă o vede și el și pufnește. Te rog, să nu-mi spui că te gândești iar la ea... Ți-am spus deja despre ce vorbeam.

– Știi ceva? Nu te cred. Nu cred ca diploma fratelui ei să fie un subiect atât de distractiv. Cameron, îmi pare rău, dar am nevoie să-mi limpezesc gândurile în privința anumitor chestiuni. Trebuie să mă lași în pace. Am nevoie de timp să mă gândesc și să înțeleg.

Mă răsucesc și mă îndepărtez de el cu pas grăbit.

— Bună, Cris, intri deja în clasă? mă întreabă Sam apropiindu-se.

Închid dulapul și îmi pun ghiozdanul în spate.

— Da, mai devreme. Totul bine, Sam?

Pare tulburată de ceva și știe foarte bine că în mine poate avea încredere.

— Da, numai că... Se uită în jur să vadă dacă e cineva prin preajmă. Se apropie și continuă în șoaptă: Trevor mă înspăimântă. Nu știu, e neliniștitor modul în care te privește și în care încearcă să socializeze cu mine ca să ajungă la tine.

— A vorbit cu tine pe parcursul săptămânii?

— Da, practic în fiecare zi, în timpul orelor, între ore și în timp ce erai la baie. Admit că-și joacă foarte bine rolul, aproape a reușit să mă convingă că e simpatic.

Îmi pare rău pentru Trevor și pentru situația dificilă în care se află, ținut la distanță și privit cu neîncredere de prietenii mei, dar el a căutat-o.

Dacă între noi nu s-ar fi întâmplat toate lucrurile alea, sosirea lui în școala mea m-ar fi făcut cea mai fericită fată de pe pământ.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Sam. E adevărat, eu și Trevor am avut probleme, dar asta nu înseamnă că nu e băiat bun. N-ai de ce să te temi, o liniștesc eu.

Sam suspină ușurată.

În timpul orei de engleză, îmi dau seama că Trevor se uită cu insistență la mine. Privirile noastre se întâlnesc de câteva ori și atât eu, cât și el ni le abatem, stânjeniți.

În rest, în această interminabilă zi de vineri, orele mi se par mai lungi și mai plicticoase decât de obicei. O fi din cauză că îi simt lipsa lui Cam... E inutil, nu pot nega evidența: îl iubesc și nu reușesc să trăiesc departe de el.

Mi-a respectat rugămintea de a-mi lăsa timp să mă gândesc și, chiar dacă în aceste zile am înțeles că vreau să fiu cu el, e ceva care continuă să mă înfrâneze... Nu am destulă încredere, asta-i problema, iar încrederea este cel mai important element al unei relații.

Când sună clopoțelul țâșnesc din clasă. Abia aștept să mă întorc acasă și să mă bucur de o seară liniștită fără părinți. Azi, ai mei sunt în oraș, și eu și Kate avem toată casa la dispoziție.

În timp ce traversez coridorul în pas săltat, cu dorința de a lăsa în urmă această săptămână grea, aud că mă strigă cineva. E Cameron și vine în direcția mea. Simt un gol în stomac.

– Bună... Ce este?

Se apropie și se oprește la câțiva centimetri de mine. Se uită la mine cu intensitate, fără să scoată o vorbă. Pe urmă mă mângâie pe față și un fior îmi străbate șira spinării.

– Cam... încerc să îl opresc.

– Sst.

– Nu.

Mă dau înapoi.

– Îmi lipsești, Cris, am nevoie de tine. Nu pot să stau departe de tine încă o zi, nu mai pot.

– Cameron, te rog.

Las capul în jos, ca să nu îi văd ochii.

Îmi ridică bărbia așa încât să-l pot vedea.

– Nu poți lăsa această poveste să ne strice relația. Mergea totul bine. Am greșit, dar încearcă să mă înțelegi, Cris. Păreai atât de convinsă că vrei să faci dragoste cu mine, nu-mi închipuiam că n-ai să-ți amintești.

O parte din mine continuă să-mi repete să stau departe de el fiindcă voi avea doar probleme. Alta însă îmi amintește dățile când și eu am fost nesinceră cu el.

– Cris, te rog.

Mă uit în ochii lui. Adevărul este că îl iubesc și numai la gândul de a-l pierde sunt terorizată.

– Bine, Cam.

– Ce?

– Dacă încerc să judec ce s-a întâmplat, nu mi-e greu să cred că am dorit cel puțin cât tine să se fi întâmplat. În privința faptului că tu mi-ai ascuns asta, sper cu adevărat că nu vor mai fi lucruri nespuse între noi. Și te iert.

– Într-adevăr?

Dau din cap că da și el mă strânge la piept. Doamne, cât mi-a lipsit îmbrățișarea lui. E ca atunci când te întorci acasă după o călătorie lungă. E un țărnm sigur la care să ancorezi ca să-ți regăsești pacea și dorința de a pleca din nou.

– Mititico, ai vrea să petrecem seara împreună? propune el sărutându-mă pe cap.

– Da, nu cer altceva. Dacă vrei, putem sta la mine, ai mei au ieșit din oraș.

Cam mă privește și zâmbește malițios.

– Nu-ți băga în cap cine știe ce idei stranii, o să fie și Kate acasă. Chiar ar fi stânjenitor. Prea stânjenitor.

– O s-o facem în liniște, răspunde el, făcându-mi cu ochiul. Scutur din cap și zâmbesc prosteste. Mi-a lipsit foarte mult.

– Cris! aud apoi în spatele meu.

Mă întorc și îl văd pe Austin care vine spre noi.

Nu acum, fir-ar să fie! Orice ar vrea să-mi spună, lui Cameron nu o să-i cadă deloc bine, și pun pariu că ne va strica seara.

– Austin, ne grăbim, zic.

– Vreau doar să te întreb ceva repede. Sâmbătă e finala turneului de baschet. Vrei să vii?

– Nu, nu vrea. Sâmbătă va veni la meciul meu. Și noi jucăm finala, răspunde Cameron impertinent, fără să-mi dea timp să deschid gura.

– Cred că Cris e destul de mare să poată alege singură la ce meci să meargă, replică Austin.

– Să aleagă? Sunt iubitul ei. Mi se pare firesc să-l aleagă pe al meu! exclamă Cameron râzând.

Și are dreptate. Austin este un prieten drag, dar e evident că alegerea mea va fi mereu în favoarea lui Cam.

– Da, până n-ai să faci altă tâmpenie. Pe urmă și-ar putea schimba gândul, replică Austin.

S-a hotărât să moară azi?

Cameron îi aruncă o privire dușmănoasă și face un pas spre el, dar, din fericire, se oprește și respiră adânc.

– Ascultă-mă, Miller, tocmai mă pregătesc să petrecc o seară liniștită cu iubita mea și nu voi permite nimănui să mi-o strice. Așa că fă stânga-mprejur și du-te-n drumul tău!

Situația asta nu-mi place deloc. Este o discuție între ei doi din care eu sunt exclusă complet.

– Sigur, du-te și distrează-te! Dar fii sigur că mai devreme sau mai târziu va înțelege ce pui de lele ești.

– Austin, gata! Te rog, intervin eu.

Poate nu a observat, dar se joacă cu focul.

– În orice caz, ți-am rezervat locuri în primul rând, în cazul în care ai să te decizi să vii, zice întinzându-mi biletele.

Le iau și surâd.

– N-o să aibă nevoie de ele, comentează Cameron, apropiindu-se ca să mi le smulgă din mână.

Mă dau deoparte și le pun în buzunarul de la jachetă.

– Mulțumesc, Austin, ai fost foarte amabil.

Îl iau de mână pe Cameron și îl trag după mine.

– Păcălici de doi bani, îl aud cum bombăne.

– Cam...

– Da, scuză-mă. Să evităm să vorbim despre el, îi dăm prea multă importanță, răspunde el luându-mă de după mijloc și trăgându-mă mai aproape de el.

Când intrăm în casă, nu văd pantofii lui Kate și nici geanta ei.

— E cineva? Kate, ești aici? întreb cu voce tare.

Nici un răspuns. Ce ciudat!

Iau mobilul și îi scriu un mesaj să aflu pe unde e.

— Mi se pare că suntem singuri, zice Cameron surâzând și îndreptându-se spre camera mea.

Când îl ajung din urmă, îl găsesc uitându-se la câteva fotografii în care sunt eu cu Sam și eu alți copii. E una și cu Cass. Dintre fotografiile unde suntem împreună, aceea este cea mai frumoasă și păstrează în ea amintiri fantastice.

— N-ai nici una cu mine, observă el.

— Remediem?

— Imediat.

Scoate mobilul și se așază pe pat. Mă așez alături de el și zâmbesc.

În prima fotografie pe care o face chiar am o expresie de idioată.

— Șterge-o! Imediat!

— Nu, face el râzând.

Începe să facă poze la întâmplare, iar eu încerc să-mi acopăr fața ca să limitez dezastrul.

— Cam, gata! exclam ridicându-mă din pat.

Râde într-un fel care mă înnebunește.

– Bine, zic că ne ajunge. Ai o imprimantă?

Urcăm la etaj și intrăm în biroul tatălui meu. E un fel de sanctuar, o zonă *off limits*, unde nu pun niciodată piciorul când e tata acasă.

Pornesc imprimanta, și Cameon tastează ceva pe display-ul de la smartphone.

– Vino. Să alegem una, zice sprijinindu-se de biroul tatii.

Unele au ieșit destul de bine, marea majoritate sunt mișcate și în aproape toate încerc să îmi acopăr fața.

– S-o scoatem pe asta la imprimantă. Pe toate celelalte, șterge-le, zic eu.

– Sigur, cum să nu... o trimit la imprimantă.

Fotografia e foarte reușită, Cameron e foarte frumos, eu, normală. Coborâm în camera mea, iar eu adaug fotografia lângă celelalte de pe ușa șifonierului.

– Pe asta o pun ca fundal la mobil, face el.

Mă apropii să o văd. E un prim-plan cu mine... e groaznic!

– Nu. Șterge-o, e oribilă!

– Dacă mai zici o dată plec. Am făcut-o.

Pe display apare fața mea. N-aș vrea să am niciodată un asemenea fundal.

– De ce nu pui una cu noi amândoi?

– Asta-mi place mai mult. Ești atât de spontană și știu că motivul zâmbetului aceluia sunt eu. Și mă face să mă simt o persoană specială.

Zâmbesc la cuvintele dulci pe care tocmai le-a spus. Când vrea, știe să fie cel mai bun băiat de pe pământ.

Mă mângâie pe obraz și se apropie să mă sărute. Sărutul, la început nevinovat, devine din ce în ce mai intens. Am stat departe mult prea multă vreme, ne dorim unul pe celălalt. Mă dau în spate, sprijinindu-mă de birou.

Cam lasă să-i alunece o mână pe talia mea, în timp ce îmi acoperă obrazul și gâtul cu sărutări mici. Se mișcă într-un ritm lent, iar chestia asta mă înnebunește. Pe urmă își pune ambele

măini pe șoldurile mele și mă ridică în șezut pe birou. Apoi revine să se concentreze pe gura mea.

Gâfâi, vreau să îi simt pielea în contact cu a mea. Îl apuc de marginea tricoului și i-l scot încetișor.

El întrerupe câteva secunde sărutarea, mă ajută să-mi scot puloverul și mă apropie de el, trăgându-mă spre marginea biroului. Începe din nou să mă sărute, în timp ce mâinile lui coboară de-a lungul pulpelor mele, iar trupul mi-e străbătut peste tot de fiori.

Sună soneria și tare aș vrea să o ignor, ca să nu stric acest moment fermecător.

Cam se îndepărtează încet.

— Ca întotdeauna... Oare toți au o blestemată de alarmă care sună ori de câte ori eu și cu tine facem ceva?

Cobor de pe birou și-mi recuperez puloverul, ca să mă duc să deschid. Cam mă urmează fără măcar să se deranjeze să își pună tricoul.

Când pun mâna pe clanță, Cam e atât de aproape de mine, că îi simt răsuflarea pe ceafă și-mi trebuie câteva clipe să-mi scot din cap scena de acum câteva secunde.

Deschid și mă trezesc față în față cu un băiat pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Bună. Ce pot face pentru tine? îl întreb.

— Lipsesc farfurioare.

Ce naiba zice?

Trei fete se apropie și intră în casă, aruncând ocheade evidente de apreciere către Cameron, care însă nici nu le ia în seamă.

— Cris, ce se întâmplă? mă întreabă el.

— Tare aș vrea să știu și eu.

— Ce-i de înțeles? face tipul. Avem nevoie de alte farfurii pentru cartofii prăjiți.

Ies din casă și alerg în grădină să văd ce se întâmplă. Gazonul e plin de copii și mulți alții vin dinspre alee. Pe marginea

piscinei sunt măsurate cu băuturi și mâncare. Unii aranjează chiar și o stație de DJ cu mixer stereo și boxe.

– Ai organizat o petrecere? întreabă Cam mirat.

– Ce?! Nu!

O văd pe Sam care vine spre mine.

– Cris, când intenționeai să-mi spui că e o petrecere la tine acasă?

– Nu-i nici o petrecere la mine acasă! Cine ți-a zis că e?

– Nu știu. Mesajul pe care l-am primit era anonim.

Îl vede pe fratele ei în spatele meu. Cameron e încă fără tricou.

– Dar... îmi închipui că nu e de la tine, având în vedere că făceai altceva.

– Dacă aflu cine a fost, îl înec cu mâinile mele în piscină! exclamă Cameron.

Respir adânc și încerc să analizez situația. Sunt deja adunate vreo cincizeci de persoane și muzica e dată prea tare. Într-un mic grup de copii care pălăvrăgesc în chioșc o recunosc pe Susan, care mă observă surâzând. Când înțelege că mă uit la ea, ridică paharul în semn de salut.

Nu pot să cred că proasta asta a ajuns să organizeze o petrecere la mine acasă fără ca eu să știu. Ce-o fi având în capul ei? Bomboane în loc de neuroni?

– La ce te uiți? întreabă Cameron.

– La o fată care peste trei secunde va fi moartă, răspund eu, îndreptându-mă spre ea.

– Ei, ei, oprește-te și stai cuminte aici, zice Cameron, apucându-mă de încheietura mâinii.

– Eu nu stau cuminte nici un pic. Fir-ar al naibii să fie, a organizat o petrecere la mine acasă! răspund ridicând glasul.

– Da, știu. Dar lasă-mă să vorbesc eu cu ea. Tu calmează-te și găsește o modalitate să-i dai afară pe toți. De ea am eu grijă.

Încuviințez și mă întorc la Sam, care în clipa asta stă de vorbă cu Cloe.

– Cris, ce se întâmplă?

– Întreab-o pe prietena ta. A organizat o petrecere la mine acasă și a invitat toată școala. Scuzele și promisiunea unui armistițiu erau doar o tactică pentru a lăsa garda jos și pun pariu că tu știai asta, răspund eu uitându-mă la Cloe.

– Nu, nu te uita așa la mine. Eu știu cât știi și tu. Credeam că ține cont de planul nostru.

– Plan? întreb eu.

– Am convins-o să stea departe de tine în schimbul unui lucru, dar n-are importanță. Acum trebuie să scăpăm de toată lumea asta.

Are dreptate.

Trebuie să ne mișcăm înainte ca situația să degenereze și vecinii să cheme poliția.

– Unde-i Cameron? întreabă Sam.

– E acolo. Mă întorc spre locul unde se găsea Susan. Sau, cel puțin, acum câteva clipe erau acolo. Nu mai sunt.

– S-or fi dus să stea de vorbă pe undeva, presupune Cloe.

– Ne-ar fi fost de ajutor. Cu firea lui colerică, ar fi fost în stare să îi gonească pe toți în câteva secunde, zice Sam.

Cloe aleargă spre marginea piscinei și strigă tare:

– Petrecerea s-a terminat! Acasă cu toții!

N-ascultă nimeni. Din greșeală, un băiat dă peste ea și o trânteste în apă. Oh, nu! Alerg repede la ea și o văd ieșind la suprafață, furioasă ca niciodată. Chestia asta n-o să se sfârșească bine, trebuie să găesc o modalitate de a-i da afară pe toți.

Iau mobilul și mă uit la ceas. 19.34

Un mesaj de la un număr necunoscut. Îl deschid imediat.

„Petrecere grandioasă acasă la Susan Rose. Ce așteptați???”

Cu toții primesc mesajul și încep să golească grădina îndreptându-se spre casa lui Susan, aflată la câteva străzi de aici. Era suficient atât de puțin ca să-i faci să plece?

Poate Cam a reușit să o convingă pe Susan să trimită mesajul ăsta. Dacă e așa, jur că-l iubesc de mor.

Mă întorc pe călcâie cu intenția de a-l căuta și îl văd pe Trevor cu mobilul în mână.

— Tu ai făcut asta?

Cum de știa numerele tuturor acelor copii?

— Te cunosc destul de bine ca să știu că nu ești genul de om care organizează asemenea petreceri. De aceea, atunci când am primit mesajul, am avut niște bănuieli... Așa că m-am hotărât să vin să controlez și am găsit mobilul lui Susan, explică el arătându-mi-l.

De fapt, nu putea fi al lui: e complet roz și are o husă cu două urechi de iepure.

— Mulțumesc, Trevor.

— Am încercat doar să-ți fiu de ajutor. Se întoarce și pleacă, lăsându-mă fără cuvinte dinaintea gestului lui.

— Cris, zice Sam alergând spre mine, cum ai reușit?

— A fost Trevor. A găsit mobilul lui Susan și a trimis un mesaj cu contrapetrecerea.

— Trevor? Trevor ăla?

Admit incredulă.

— Unde mama mă-sii s-au dus cu toții? Mă răsucesc și îl văd pe Cameron, tot fără tricou. Pentru Susan o fi fost mai mult decât o plăcere să stea de vorbă cu el.

— Mulțumită lui Trevor, au plecat toți.

— Trevor? Îți bați joc de mine?

— Nu, chiar așa a fost. Au făcut balamuc?

Dă din cap că da.

Fir-ar să fie!

— Atunci hai să ne grăbim, zice Sam.

— Eu și Cameron ne ocupăm de piscină, face Cloe. Tu și Cris vedeți de casă.

— ... *D*eci peste trei săptămâni vom pleca. Vă sfătuiesc pe toți să vă luați haine groase, fiindcă, după cum știți, la Londra vremea nu e dintre cele mai plăcute. Mai cu seamă în martie, e imprevizibilă: putem avea zile cu soare și altele cu zăpadă. Sună clopoțelul. Bine, vom avea ocazia să mai vorbim la orele următoare. Poftă bună tuturor, zice profesorul aranjându-și lucrurile pe catedră.

Ies din clasă să mă îndrept spre cafenea, dar sunt ajunsă din urmă de Susan.

— Cris, trebuie să-ți vorbesc despre un lucru important.

— Susan, n-am aer, dă-te mai încolo.

— E ceva despre care vreau să știi dinainte.

Lexy mi-a zis că Susan ar fi fost singura dispusă să îmi povestească despre istoria cu Carly.

— Să terminăm repede, răspund urmând-o în toaleta fetelor.

— Da, am să fiu cât pot de directă. Nu-mi place să stau singură cu tine. Deja mi-e greață.

Scutur din cap. Susan cea dintotdeauna.

— Vorbește.

— Pe cât se pare, ești obsedată de povestea cu Carly... De, nu știu multe despre moartea ei, fiindcă nu eram de față când a fost lovită de mașină, dar am informații interesante cu privire la Cameron și la Austin, care ar putea să te facă să-ți schimbi părerea despre ei.

— Continuă. N-o lungi, mă faci nerăbdătoare.

— Pe vremea aia, eu și Carly eram cele mai bune prietene, iar ea îmi vorbea despre problemele ei cu Cameron și cu Austin. Era îndrăgostită de amândoi, iar ei îi împărtășeau atențiile. Admit că am fost puțin invidioasă: Carly era curtată de cei mai frumoși băieți din școală, pe când eu eram doar prietena lor. Aia pe care n-o observa nimeni niciodată. Se oprește câteva secunde, cufundată în gândurile ei.

Pentru moment mi se pare că nu am nimic în comun cu această Carly. Sunt îndrăgostită de Cameron și nu simt nimic pentru Austin.

— Într-o zi, când mă întorceam de la antrenamentul de marjorete, i-am văzut pe cei doi că vorbeau despre un pariu. Miza era cine s-ar fi culcat primul cu Carly. Am încercat să o avertizez, dar nu m-a ascultat, continuă ea dând din umeri.

Nimic nou, în ce mă privește. Știu foarte bine că, în trecut, Cameron se comporta ca un ticălos.

— Cameron chiar era îndrăgostit de ea, într-atât încât să nu vrea să accepte pariul propus de Austin. Dar, în cele din urmă, a primit provocarea pentru că ura pe care o are față de Miller depășea orice altceva. Așa că, într-o seară, la un pahar în plus, după ce a făcut dragoste cu Carly, a câștigat pariul. Sper să nu te tulbure prea mult chestia asta.

— Nu, stai liniștită. Știu foarte bine — Cameron nu a fost un sfânt. În schimb, nu înțeleg un lucru: de ce, după aia, te-ai combinat cu el dacă se purtase atât de urât cu cea mai bună prietenă a ta?

Zâmbetul îi dispare de pe chip și pare contrariată de întrebarea mea.

— Îl iubesc pe Cameron din primul an de gimnaziu, n-am vrut nimic altceva decât să fiu cu el! Mai curând, dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi la faptul că tu și Carly semănați mai mult decât ar părea. Unele circumstanțe par să se repete.

În primul rând, modul în care Dallas te-a convins să faci ce ar fi trebuit să faci când nu erai beată. În al doilea rând, de când a început povestea ta cu Cam, ostilitatea dintre el și Austin a ieșit iar la suprafață, ca atunci. De unde știi că ăștia doi nu au făcut iar un pariu?

Scutur din cap să îndepărtiez acest gând. Încearcă doar să mă provoace.

– E o ipoteză ridicolă. Ia zi-mi, în schimb, de unde știi de mine și de Cameron.

– Am sursele mele. Oricum, crezi ce vrei. Eu te-am avertizat. Și pleacă lăsându-mă singură la toaletă.

Eram convinsă că m-am detașat de povestea asta, având în vedere că nu mi-o mai amintea nimeni, dar, după cât se pare, nu e așa...

Și Susan vorbește despre asemănări pe care nu le văd, sau poate nici ea nu mi-a povestit adevărul.

După-amiază, în clasă, continui să mă gândesc la treaba cu Carly și mă conving din ce în ce mai mult că din puzzle-ul meu lipsesc piese. E ceva ce nu se potrivește. Probabil numai Cam m-ar putea ajuta să înțeleg, dar cu el e mai bine să nu abordez subiectul.

Sunt cufundată în gânduri când un ghemotoc de hârtie sare pe banca mea. Îl desfac și citesc ce e scris.

„Trebuie să-ți vorbesc“.

Mă întorc în bancă să văd cine ar fi putut să fie expeditorul, dar nimeni nu se uită la mine, cu toții sunt concentrați la lecție.

Însă, pe urmă, observ un detaliu. Scrisul e dezordonat și, față de celelalte litere, G-urile și A-urile sunt scrise cu majuscule. E un mesaj de la Trevor, aș putea să pun pariu pe orice.

Mă întorc spre el, și el îmi zâmbeste. Nu știu ce să îi răspund. N-aș vrea să-mi înrăutățesc ziua. Dar, în fond, ce-ar putea să-mi spună? Nimic mai rău decât ce mi-a povestit Susan.

„Bine“, scriu. Împăturesc biletul și i-l arunc.

La terminarea orei trece pe lângă mine și zice:

– Te aștept afară.

Dau din cap și mă uit la el cum se îndepărtează.

– Ce voia? face Cameron, intrând în sală și apropiindu-se.

– O, nimic.

Sunt sigură că n-ar fi încântat să știe că mă voi întâlni cu Trevor să vorbesc cu el.

– Părea binedispus.

– Zici? întreb eu închizându-mi ghiozdanul.

– Azi ești liberă? Mergem împreună acasă?

Mă ia de mână și își împletește degetele cu ale mele.

– Nu, nu pot. Trebuie să mă întâlnesc cu mama în centru.

– Hmm... Nu-mi spui adevărul, replică el zâmbind.

– Am chestii de făcut.

– Cum ar fi?

– Chestii care nu te privesc! Ne vedem după aceea, spun eu apropiindu-mă să-i dau un pupic.

Mă întorc și plec, sperând să nu vină după mine să-mi ceară explicații.

Pe coridor dau de Sam, care-și aranjează lucrurile în dulap. Ei pot să îi povestesc despre Trevor.

– Sam.

– Cris, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

– Și eu.

– Zi tu prima, face ea.

– Bine. Trevor vrea să mă vadă peste puțin timp să-mi spună ceva important. Dacă însă Cameron o să pună întrebări, zi-i că am ieșit cu mama.

– Bine.

– Tu despre ce trebuia să-mi zici?

– E vorba chiar de Trevor. Cu puțin în urmă a trecut pe aici și s-a oprit să schimbăm două vorbe. M-a întrebat dacă sunt

liberă în weekendul acesta, fiindcă duminică seară ar vrea să mă invite la cinema.

— Și ce i-ai răspuns?

Sper din tot sufletul că nu a fost atât de proastă încât să accepte.

— Am zis că o să mă gândesc.

— Sam...

— Urăsc să le spun nu oamenilor, bine? Mi-e teamă să nu-i jignesc. Știu cum te simți și nu vreau să se întâmple asta altcuiva. Sam e cu adevărat o persoană fantastică.

— Bine, poate vorbim mâine, așa îți povestesc despre întâlnirea mea cu el.

În curte îl văd pe Trevor care mă așteaptă. Lăsăm în urmă școala și intrăm într-un părculeț.

Ne așezăm pe o bancă.

— Așadar, despre ce voiai să-mi vorbești? Întreb eu.

— Nu-mi place felul în care te porți cu mine. Mi-ai lipsit, Cris, și mă doare să te văd așa distantă.

— Cum credeai că am să reacționez văzându-te aici? Te așteptai să sar de gâtul tău?

— Știu că nu a fost plăcut ce s-a întâmplat între noi la Los Angeles, și te-am rugat să stăm de vorbă tocmai ca să îți explic cum au stat lucrurile în realitate.

— Trevor, n-am chef să-mi amintesc de zilele alea de la Los Angeles.

Dau să mă ridic, dar el mă apucă de încheietura mâinii și mă reține.

— Am nevoie să știi, zice aproape în șoaptă. Respir adânc și mă așez din nou.

— Bine.

— Multe dintre răutățile pe care ți le-am spus la Los Angeles nu le credeam serios. Mă simțeam rău, eram supărat din cauza morții lui Cass. Niciodată nu aș fi vrut să-ți dezvălui în felul

acela sentimentele pe care le nutream pentru tine, din contră, credeam că problema n-o să iasă niciodată la iveală.

– Ba ar fi trebuit să vorbești cu mine mult mai de mult. Trevor scutură din cap.

– Oricum... adevărul e că, la scurtă vreme după ce ai plecat, eu și Cass ne-am combinat.

– Ce?!

Nu pot să cred că mi-au ascuns asta atâta vreme. Credeam că sunt prietenii mei, cei mai buni prieteni ai mei, că între noi nu există secrete...

– Cass nu voia să-ți spună pentru că se gândea că ți-ar fi părut rău.

– De ce?

– Credea că tu ești îndrăgostită de mine.

– O, Doamne...

– În orice caz, lucrurile nu mergeau prea bine între noi. Ea începuse să consume substanțe stranie, din ce în ce mai puter-nice, și să frecventeze diverse grupuri... precum și diverși băieți. După ce am prins-o a treia oară cu altul, am părăsit-o. Așa ne-am îndepărtat și am pierdut-o din vedere.

– Mama mi-a spus că problema asta cu drogurile începuse înainte să plec eu.

– Da, e adevărat, dar pe vremea aceea situația era gestiona-bilă. Era vorba de cantități mici, câte-o țigară de marijuana, droguri ușoare, nimic mai mult... Credeam că treaba asta avea să se termine, în schimb a degenerat. Lăsând la o parte perioada scurtă în care am fost împreună, Cass a fost mai cu seamă prie-tena mea, și a afla că a murit, în parte și din vina mea, fiindcă nu reușisem să o ajut, m-a înnebunit. Așa că vreau să știi că lucru-rile care mi-au ieșit din gură au fost niște tâmpenii scuipate la nervi, conchide el uitându-se drept în ochii mei.

Pare atât de sincer în clipa asta, dar mi-e frică să mă încred în el.

– Nu știu ce să spun...

– Spune-mi doar că mă crezi. Doar asta vreau să aud. Mă simt îngrozitor de vinovat pentru ce s-a întâmplat, iar dacă Cass nu-mi va putea spune niciodată că m-a iertat, sper să aud asta măcar de la tine.

– Da... te cred.

– Vorbești serios?

– Da.

Se apropie și mă îmbrățișează. Îmbrățișarea celui mai bun prieten al meu... Mi-a lipsit prea multă vreme. Din ochi mi se prelinge o lacrimă. Crezusem că l-am pierdut pentru totdeauna.

– Îmi pare rău de tot.

– Nu te mai gândi, bine? îl liniștesc eu.

Mă strânge iar, mai tare. Pe urmă mă îndepărtez și îl văd zâmbind.

– Sunt fericit, Cris, mi-ai lipsit foarte mult. Și vreau să o iau de la capăt. Ți promit că de azi încolo voi încerca să fiu întotdeauna sincer. N-am să mai fac aceleași greșeli. Dar să schimbăm subiectul, altfel risc să devin patetic... Nu-i sunt simpatic prietenului tău, greșesc?

Chicotesc la întrebarea lui.

– Nu, crede că ești încă îndrăgostit de mine.

– Mă străduiesc. Spune-i să aibă răbdare, răspunde el făcându-mi cu ochiul.

Sunt în fața casei lui Cameron și abia aștept să îmi petrec seara cu el.

De azi-dimineață sunt bine dispusă continuu. O fi din cauză că ieri, în sfârșit, am limpezit lucrurile cu Trevor, dar mi se pare că, dintr-odată, viața mea a revenit pe drumul bun și că totul începe să decurgă cum ar trebui.

Sun la sonerie. Aud pași, dar nu-mi deschide Cameron, cum speram de fapt.

– Cris, ce plăcere să te văd! Intră.

Doamna Dallas este îmbrăcată foarte elegant.

– Bună seara.

Surâd încercând să-mi ascund deziluzia. Intru în casă și o văd pe Sam care se vântură pe la intrare.

– Ei, Cameron m-a chemat să ne petrecem seara împreună, dar după cât se pare a uitat să mă anunțe că aveți alte lucruri mai importante de făcut.

– John, tocmai am aflat care era obligația de necontraman-dat a lui Cameron, zice ea cu glas tare, în așa fel încât să o poată auzi soțul ei.

– A, da? Care? întrebă domnul Dallas apropiindu-se, în timp ce încearcă neîndemânatic să-și facă nodul la cravată.

Ea i-l aranjează și îi șoptește ceva, făcând un semn din cap spre mine.

– Oh, Cris, bună seara!

- Bună seara, domnule Dallas!
- Bună, Cris, se potrivesc pantofii ăștia cu rochia? mă întreabă Sam defilând în fața mea.
- Da, sunt perfecți, răspund eu.
- Ce faci aici?
- Eu și Cam trebuia să ne vedem, dar, după cât se pare, vom lăsa pe altă dată, răspund surâzând.
- O, nu, nu-ți face probleme, el a zis că are altceva mai bun de făcut decât să vină la una dintre obișnuitele cine de lucru ale tatei. Acel ceva mai bun de făcut cred că ești tu.
- Îmi pare rău, nu vreau să renunț la serata asta din vina mea.
- Stai liniștită, e mult mai bine așa, mă asigură domnul Dallas. Nu am nici un chef să-l iau după mine îmbufnat. Zâmbesc.
- Suntem gata? întreabă doamna Dallas.
- El încuviințează și îi face semn lui Sam să iasă din casă.
- Seară bună, Cris!
- Mulțumesc, domnule Dallas, să aveți și dumneavoastră o seară frumoasă.
- Cris, Cameron face duș, ar fi bine să îl aștepți în camera lui, îmi sugerează Sam.
- Când ei închid ușa, urc scările spre camera lui. Intru și aud zgomotul apei, așa că îmi închipui că încă n-a terminat. Mă așez pe pat și mă uit în jur.
- Observ o fotografie pe noptieră. Îmi amintesc că, în urmă cu ceva timp, în aceeași ramă era o fotografie cu Susan, în schimb, acum, e a noastră. Cea pe care am făcut-o acasă la mine. Zâmbesc gândindu-mă din nou la nenorocirile din ziua aia. Dacă nu ar fi fost glumele de prost gust pe care le-a făcut Susan, am fi petrecut o seară foarte frumoasă.
- Ușa camerei se deschide și îl văd pe Cameron cu un prosop în jurul taliei și cu abdominalii în toată splendoarea lor, goi.

– Mititico, ești deja aici? mă întreabă el trecându-și mâna prin părul deja uscat.

– Da, însă am ajuns de puțină vreme. Cum de nu te-ai dus la cină cu ai tăi?

Dă din umeri și tace o vreme în timp ce-și ia o pereche de boxeri.

– Cu tine mă voi distra mai mult, răspunde făcându-mi cu ochiul și ieșind din cameră.

Intră iar puțin după aceea, cu boxerii pe el. Se apropie de pat și se așază lângă mine.

– E ceva în neregulă? întreabă el scrutându-mă atent.

– Nu, totul bine.

– Hmm... nu te cred, Cris. E ceva care te preocupă.

– Ei bine, dar încearcă să-ți păstrezi calmul, bine? N-am nici un chef să mă cert cu tine.

Încuviințează și se așază comod, sprijinindu-se de tăblia patului.

– Ieri, Susan mi-a povestit despre un pariu între tine și Austin cu privire la Carly. Acum lucrul acesta nu mă preocupă, pentru că știu bine cum erai în trecut...

Pare calm și e atent la fiecare cuvânt pe care îl spun.

– Dar... face el.

– Dar mi-a mai spus că l-ai câștigat tu fiindcă, atunci când ați făcut-o, Carly era beată.

– Și tu vrei să știi dacă s-a întâmplat același lucru cu tine, continuă el.

– De, da, oamenii nu fac altceva decât să-mi spună că povestea aia se repetă, iar eu am nevoie să știu dacă e adevărat.

Rămân în tăcere. Mă neliniștește să-l văd așa.

– De data asta o fac fărăme pe Susan, fir-ar să fie, zice el pe un ton dur.

– Cam, răspunde-mi la ce te-am întrebat. La Susan ne vom gândi după aceea, te rog.

Încuviințează.

– N-am făcut nici un pariu pe seama ta, știi bine cum s-au desfășurat lucrurile. Tu nu ești Carly, și eu nu sunt cel de atunci. Sunt sătul de chestia asta cu „povestea care se repetă”. Îți cer doar să mă asculți când îți spun să păstrezi distanța față de Susan și de Austin. Bine?

Dau din cap că da și mă apropii să îl îmbrățișez.

– Te iubesc, Cris, murmură el mângâindu-mi părul.

– Credeam că ai să te superi.

– Nu, ți-am promis. Și, pe urmă, nu vreau ca seara noastră să fie distrusă încă o dată din cauza lui Susan.

– Pare să o facă special. Imediat ce lucrurile încep să meargă bine între noi, inventează scuze să ne îndepărteze.

Cam suspină.

– Gata, să nu mai vorbim de ea. Să vorbim de noi.

– Ah, da? zâmbesc, și el îmi fixează insistent, cu privirea, buzele.

– Da. De azi dimineată aștept să petrec puțin timp cu tine. Se apropie și îmi atinge buzele.

Mă las în voia sortii, transportată de senzația pe care mi-o dă acest moment. Aveam nevoie să îl simt pe Cam atât de aproape. Mă uit la el, și el zâmbește, îmi mușcă ușor buza, și un fior îmi străbate șira spinării. Închid iar ochii în timp ce îmi umple fața de sărutări mărunte.

Îl mângâi pe frunte, apoi pe creștet, îi cârliontez părul între degete și trag încet.

Am nevoie să îl simt și mai aproape, și mai al meu, iar Cam îmi dă seama. Cu buzele îmi atinge maxilarul și pe urmă ajunge pe gât, unde-și cufundă fața. Îl strâng în brațe și mă împing în el, în timp ce el mă mușcă ușor și mă sărută fără încetare.

Măinile noastre se mișcă înnebunite, caută pielea de sub veșminte. Din când în când se opresc ca să se înlănțuie. Alunecăm într-un univers paralel. Suntem întinși pe pat și răsuflările

noastre, din ce în ce mai găfâite, se contopesc. E singurul sunet care rupe tăcerea din cameră. Ne ținem strânși unul de altul și nu aș vrea să mă desprind niciodată.

Brusc, dintr-o mișcare, Cam mă întinde cu fața în sus. Îmi ia brațele și le duce deasupra capului meu, ținându-mă strâns de încheieturi. Se așază deasupra mea, acoperindu-mi corpul cu corpul lui. Încet, îmi lasă libere încheieturile, ca să mă mângâie pe brațe. Mă trec fiori. Atingerea lui e un fulg care mă gădilă, înainte și înapoi. Când îmi mângâie din nou mâinile, îmi face desene în palmă cu degetele mici. Apoi le ia între ale lui și își țintuiește ochii într-ai mei.

Eu mă pierd în privirea lui.

– Te iubesc, șoptesc.

– Și eu te iubesc, răspunde întorcându-se pe o parte.

Se sprijină în cot și se uită la mine, mângâindu-mi un obraz.

Universul nostru paralel se rupe în bucăți când îmi sună mobilul. Pufnesc deranjată.

– Chiar trebuie să răspunzi? Eu aveam altceva în cap pentru noi... Speram să ne distrăm puțin.

Îi arunc o privire răutăcioasă, și pe el îl pufnește râsul. Mă întind spre noptiera de lângă pat să iau mobilul. E Kate.

Când răspund, aud doar un zgomot de fond.

– Cris, unde ești? întreabă ea agitată.

– La Cam. Ce se întâmplă?

Mă ridic în capul oaselor pe pat.

– Cris, vino imediat acasă, te rog. Mama și tata se ceartă, parcă au înnebunit, răspunde ea plângând.

– Sosesec!

Închid și sar din pat.

– Ce-i? Unde te duci? întreabă el ridicându-se în fund.

Îmi trag repede hainele pe mine.

– Se întâmplă ceva acasă și Kate pare disperată. Trebuie să plec.

Cam se ridică din pat.

– Ce faci? întreb.

– Vin cu tine.

– C... ce? Nu, te rog rămâi aici. Mama și tata s-ar enerva și mai tare, sunt sigură.

Se apropie și îmi ia fața în mâini.

– Păstrează-ți calmul. Vin, dar aștept afară, așa că, dacă ai nevoie de mine, sunt acolo.

Mă sărută repede.

Ieșim din casă și ne îndreptăm spre mașină.

– Chiar nu știi ce...

– Nu.

În ultima vreme, mama și tata se ceartă des și chiar nu știu ce să fac.

Imediat ce pun piciorul în casă aud țipetele mamei dinspre bucătărie:

– Simon!

O văd pe Kate care, din ușă, asistă la scenă cu lacrimi în ochi. Trec de ea și intru în bucătărie.

– Ce se întâmplă? întreb tremurând.

Amândoi mă ignoră și continuă să se certe.

– Courtney, exagerezi.

– Îmi explică cineva ce se întâmplă? strig în așa fel încât să mă poată auzi și, pe cât se pare, funcționează.

– Hai, spune-i! zice mama.

Tata îi aruncă o privire furioasă.

– Nimic... Am băut puțin și acum face din asta o tragedie. Știi ceva, Courtney? Sunt sătul de ceartă! Nu mai vreau să te aud! răspunde el, ieșind mânios pe ușa casei.

Mama izbucnește în plâns, și eu mă duc la ea s-o îmbrățișez. Cum de nu mi-am dat seama că totul se destramă în familia mea?

– Îmi pare rău, zice ea.

- Sst.

O strâng tare.

- Cum poate să fie atât de prost?

- Poate doar trece printr-o perioadă grea... Trebuie să îl ajutăm, răspund desprinzându-mă din îmbrățișare și dându-i un șervețel să se șteargă pe față. Încearcă să vorbești cu el și să dregeți lucrurile. Nu-i deloc frumos să vă vedem cum vă certați așa, mai ales pentru Kate e dificil.

- Ai dreptate, Cris. Acum am nevoie să-mi revin cinci minute. Mai târziu am să fac ordine în haosul acesta.

Mama se duce în camera ei, iar eu rămân singură în bucătărie.

- Totul bine? L-am văzut pe tatăl tău ieșind furibund, ușa era deschisă și... Cam tocmai a intrat în bucătărie. Ce s-a întâmplat? întreabă el uitându-se în jur.

- Tata... nu știu ce i se întâmplă, dar cred că a ridicat puțin mâna, doar că nu-i stă în fire...

- Și mama ta era atât de supărată pentru asta?

- Da, era răvășită, zic eu încercând să-mi țin lacrimile.

- Mititico, o să fie bine! Mă sărută pe cap și mă trage spre el într-o îmbrățișare. Curaj.

Îl privesc și un zâmbet firav îmi încolțește pe buze.

- Ce-i? întreabă el.

- Nimic.

- Nu, acum zi-mi, insistă el pe un ton cald.

- Nimic... doar că te iubesc de mor.

Ar putea fi mai perfect de-atât?

- Și eu te iubesc, răspunde el zâmbind.

În dimineața asta, târâitul deșteptătorului nu mă indispo-
neloc, ba din contră: am înlocuit obișnuitul *bip, bip*, care
îmi amintește mult de alarmă, cu melodia și cuvintele dulci
ale lui Sky Stevens din *Rewind*.

Cobor din pat și deschid șifonierul să-mi aleg ce să pun pe
mine. Uneori mă gândesc că ar fi mult mai ușor să avem o uni-
formă școlară, aș putea economisi timp prețios dimineața și
aș dormi câteva minute în plus.

Când intru în bucătărie pentru micul dejun, rămân mută
de uimire: tata și mama se îmbrățișează. Nu vreau să le stric
momentul de intimitate, așa că, deși e devreme, mă hotărăsc
să sar peste micul dejun și ies imediat din casă.

Având în vedere că astăzi Cam nu mă va putea duce cu mașina,
profit să fac o plimbare matinală liniștită până la școală.

Mobilul care vibrează îmi semnalează un mesaj.

Nou-sositul Trevor Square pare să-și fi găsit sufletul
pereche... Acum câteva zile a fost văzut cu Cristina Evans
într-o postură afectuoasă, care se potrivește mult prea
puțin cu o simplă prietenie. Cum se va simți Cameron? În
atașament, fotografiile celor doi, surprinși într-o îmbră-
țișare caldă în timpul unei plimbări romantice prin parc.
Asta e tot pentru astăzi.

Lindsay și sursele ei

Sper din tot sufletul să nu citească și Cameron mesajul acesta! Nu știe că m-am întâlnit cu Trevor și, cu siguranță, nu o să-i cadă bine.

Când ajung la școală, Sam tocmai își parchează scuterul în curte.

– Ei, Cris! Bună dimineața!

– Bună, Sam. Mă îndoiesc că va fi o zi bună dacă va citi Cam mesajul lui Lindsay...

– Încă nu i-ai spus de Trevor?

– Nu.

– Dacă aș fi în locul tău, i-aș spune imediat, altfel când va citi mesajul lui Lindsay cu siguranță o să-l interpreteze greșit.

– Ai dreptate. O să vorbesc cu el imediat.

– Oh, ia te uită, zice Sam.

Mă răsucesc și îl văd pe Trevor venind spre noi. Și, nu departe, îl zăresc pe Cam. Nu pot să risc să fiu văzută cu el.

– Sam, trebuie să plec, nu pot rămâne aici, zic.

– Bine, du-te înainte să te vadă Cameron.

Chiar dacă mai sunt încă zece minute până începe ora, intru în clasă. Ciudat, Cameron e deja așezat la locul lui. Pare concentrat la ceva și nu mă observă nici măcar când trec pe lângă el.

– Cam, zic eu.

Înălță capul și se uită la mine. Ceva îmi spune că e supărat foc pe mine.

– Totul în regulă? îl întreb punându-mi mâna pe a lui.

Și-o retrage și se ridică de pe scaun.

– Te interesează?

Aoleu!

– Ce zici?

– De ce nu te duci la Trevor să îl întrebi pe el?

A citit mesajul.

Iese din clasă, și eu mă duc după el. Îl strig sperând că se oprește, dar, încăpățânat cum e, nu o face.

Intră la toaleta băieților, și eu mă opresc în ușă.

— Cameron, nu e corect să te porți așa cu mine. Vino înapoi să stăm de vorbă despre asta.

Nici un răspuns.

— Bine, fă cum vrei. Dacă nu vrei să ascuți ce am de zis e treaba ta.

Mă întorc și fac primul pas să plec, însă el iese și mă apucă de încheietură.

— Vorbește.

Știam că așa reușesc să îl conving.

— Lindsay a scris numai tâmpenii! Firește, nu e absolut nimic între mine și Trevor.

Tace și nici măcar nu mă privește în ochi.

— Cam... cum poți s-o crezi pe Lindsay?

— Niciodată n-aș fi crezut-o, dar fotografiile...

— În pozele alea ne-am îmbrățișat pentru că ne-am împăcat.

— Ce?

— În după-amiaza aia am fost cu Trevor în parc pentru că voia să lămurească cu mine anumite lucruri. Am vorbit despre moartea lui Cass și mi-a cerut iertare pentru felul cum s-a purtat cu mine atunci la Los Angeles.

Cam se sprijină de perete și își ridică privirea.

— Așa că, în loc să-ți petreci după-amiaza cu mine, ai stat cu fraierul ăla de Trevor să ascuți blestematele lui de scuze? Și l-ai și crezut?

— Da, Cameron, l-am crezut. Eu, spre deosebire de tine, am încredere în oameni și cred că fiecare merită o a doua șansă.

— Bravo. Aplauze pentru fata bună care îi iartă pe toți. Eu însă chiar sunt sătul. Plec.

Clopoțelul sună și nu ar trebui să fim aici... proful poate a și intrat în clasă.

— Cam, care-i problema?

— Nu puteai să-mi spui, măcar atât?

– Glumești? Mi-ai ascuns lucruri mult mai grave decât asta și te-am iertat, iar tu nu reușești să accepți o simplă pălăvrăgeală cu un prieten?

– Ăla e mort după tine dintotdeauna, nu e un simplu prieten!

– Da, însă am clarificat de la început că eu nu-i împărtășesc sentimentele. Că te vreau numai pe tine.

– Sigur, cum să nu...

– Atunci știi ce zic, Cam? Fă cum vrei. Eu plec, răspund trecând pe lângă el.

Bat la ușa clasei și intru.

– Evans, e vreo problemă? Întreabă profesorul.

– Nu, mă scuzați. Am fost la toaletă.

Iau cartea și o pun pe bancă.

Mobilul meu vibrează. Îl scot din buzunar ca să-l bag în penar. E un mesaj de la Sam: „Ce s-a întâmplat?”

„Eu și Cam ne-am certat”, răspund, atentă să nu mă vadă proful.

Cineva bate la ușă, îmi închipui că e Cameron. Și chiar el e. Intră în clasă și, fără măcar să-i adreseze vreun cuvânt profesorului, se duce și se așază la locul lui în spatele meu.

Profesorul se uită pe sub ochelari și dă din cap, dar nici măcar nu încearcă să-i ceară explicații.

„Iar?! E din cauza poveștii cu Trevor?” scrie Sam.

– Înainte de a încheia lecția, am câteva vești să vă dau cu privire la excursie, zice proful. Domnișoară Split, sunteți atât de drăguță să distribuiți foile astea? Vă mulțumesc. Este vorba despre programul detaliat al săptămânii de la Londra. Veți găsi și împărțirea pe camere.

– Scuzați-mă, domnule profesor, numele meu nu apare pe nicăieri, zice Trevor, și îl aud pe Cameron pufăind.

– Da, Square, răspunde el, parcurgând lista cu camerele, trebuie să fie o greșală. Îți spun de pe-acum că ai să fii în cameră cu doi băieți.

— Cine? întreabă Trevor.

— Matthew Espinosa și...

— Eu, adaugă Cameron.

— Da, și domnul Dallas.

Toți se întorc să îl privească, și Trevor ridică ochii la cer pufnind.

— Bine!

Sună clopoțelul, și Cam iese imediat din clasă, fără măcar să-mi arunce o privire. Trevor vine imediat la mine la bancă.

— Chiar o să trebuiască să stau în cameră cu ăla?

— Trevor...

— Da, iartă-mă. Uit că sunteți împreună. Dar nu îl suport. Atunci... zice.

Când folosește cuvântul „atunci“ înseamnă că vrea să mă întrebe ceva important.

— ... Știi, să-mi zici dacă prietena ta Sam e logodită?

Uau.

— Nu, nu mai e. Dar, dacă ai intenția să te distrezi și atât, las-o în pace. E o fată bună și merită să fie tratată cu mănuși albe.

Știu foarte bine cum se poartă Trevor în cazurile astea.

— Știu și nu intenționez să o fac să sufere.

— Ar fi mai bine pentru tine.

Surâde și se sprijină de banca din spatele lui.

— Despre ce vorbiți? întreabă Sam apropiindu-se.

— Am întrebat-o ce meci o să se ducă să vadă mâine, improvizează Trevor.

— Având în vedere că te-ai certat cu Cam, ai face bine să te duci să îl vezi pe cel al lui Austin. Fratele meu chiar o merită! zice ea.

— Am să mă hotărâsc mai târziu.

Trevor nu reușește să-și ia ochii de la Sam. I-aș vedea bine împreună... Chiar dacă preferam să o văd pe Sam cu Nash. Ei da, erau o pereche perfectă.

- Să am, sper că glumești, zic uitându-mă la hainele pe care va trebui să ni le punem pe noi ca să ne ducem să vedem meciurile.

În cele din urmă m-am hotărât să asist la ambele finale cu Sam. Vreau să fiu prezentă la meciul lui Cam, chiar dacă e supărat pe mine. Nu mă interesează.

- Nu. Hai, fugi la baie și îmbracă-te!

Îmi întinde un tricou și o fustă cu talie înaltă.

- Tu ești nebună, zic eu surâzând.

- Mișcă-te, fiindcă lui Cameron o să-i ia puțin timp să se pregătească și trebuie să fiu punctuală pentru Trevor, zice ea.

- Pentru Trevor? întreb surprinsă.

- Da... știu că e absurd, dar cred că mă va ajuta să ies cu băieți noi.

- Te va ajuta să îl uiți pe Nash...

Încuviințează cu aer trist.

- Trebuie să-l las în urmă, nu pot continua să stau singură, sperând că peste un an o să fie iar totul ca înainte. Dacă o să se simtă mai bine la New York? Dacă se va hotărî să rămână acolo pentru totdeauna? Dacă va găsi una mai bună ca mine? Trebuie să-mi continui viața și să încerc să îl uit, chiar dacă știu că va fi foarte greu. Nash a lăsat o urmă de neșters în inima mea.

- Ai dreptate, însă el va continua să te sune și să te întrebe cum merg lucrurile... Te-ai gândit la ce-i vei spune?

- Nu știu. Nu cred că aș reuși să-i mărturisesc adevărul, fiindcă, în fond, știu că ar fi profund rănit.

O iau de mână.

— Fă așa cum simți să faci. Acum mă duc să mă îmbrac cu...

lucrurile astea.

— Ai să-mi mulțumești în clipa în care Cameron te va vedea îmbrăcată așa și va rămâne fără cuvinte.

— Sigur... cum să nu... spun eu luând tricoul și ies din cameră.

Deschid ușa și în fața mea dau chiar de Cam.

Câteva momente rămân nemișcată, ca o proastă, iar el face același lucru. Apoi respir adânc și mă dau de o parte, să mă duc în baie, în timp ce el intră în camera lui Sam.

Pun pe mine fusta și tricoul, îmi trag ciorapii și îmi strâng părul în coadă de cal. Cred că o să fie bine așa.

Când revin în camera lui Sam, ea își aranjează niște lucruri prin geantă.

— Totul bine?

— Sunt probleme. Mașina lui Cam s-a defectat, și el a plecat deja, cu tata. O să trebuiască să luăm scuterul.

— Bine, zic eu chicotind.

— Nu, nu-i bine deloc. O să mi se strice părul. Tocmai l-am făcut cu placa.

Zâmbesc și îmi iau geanta.

E ciudat să văd curtea școlii atât de aglomerată sâmbăta după-amiază. Azi au loc finalele campionatelor școlare de fotbal și de baschet, două evenimente care adună o mare de suporteri. Nu-i ușor să găsești un loc să parchezi scuterul.

— Cum îmi stă? întreabă Sam imediat ce-și scoate casca.

— Foarte bine.

Zâmbesc și ia mobilul să citească un mesaj pe care tocmai l-a primit. Pufnește.

— Fantastic!

— Trebuie să ne ducem să luăm o sticlă de apă și să i-o ducem lui Cam!

— Ce? Trebuie să ne ducem la vestiare?

– Da, ține. Sună-l pe Trevor și zi-i că întârziem pentru că a survenit ceva neprevăzut.

Tastez numărul în timp ce mă străduiesc să țin pasul cu Sam, care se îndreaptă foarte repede spre un distribuitor automat.

Când îl avertizez, Trevor îmi spune că e și el la vestiare cu Matt.

– Bine, atunci ne întâlnim acolo!

Nu știam că Matt și Trevor au devenit atât de buni prieteni.

– Haide, zice Sam alergând.

– În sfârșit! exclamă Cameron imediat ce intrăm la vestiar.

Privirea lui trece de la Sam la mine, se uită fix la mine, și eu sunt teribil de stânjenită.

– Cris, poți să vii o clipă? strigă Trevor din capătul celălalt al vestiarului.

– Da, răspund îndreptându-mă spre el și ignorându-l complet pe Cameron.

– Ce vrei?

– Mai târziu ai să te duci să vezi finala de baschet?

– Da, de ce?

– Atunci venim și noi, zice arătându-se pe sine și pe Matt.

Nu. Nu și iar nu.

– Tu n-ar trebui să ai petrecerea cu echipa? îl întreb pe Matt, în speranța că a uitat de ea.

– Da, dar cu siguranță o să fie plicticoasă.

– Ce o să fie plicticoasă? întreabă Taylor apropiindu-se.

– Petrecerea de după meci, răspunde Matt.

– Știu, d-aia eu mă duc să văd cum se descurcă Miller cu echipa de baschet.

– Și tu? întreb.

După cât se pare, cu toții vor să vadă cu orice preț meciul acela.

– Da. Oricum, sigur or să piardă, răspunde Taylor, iar el și Matt încep să râdă din cine știe ce motiv straniu.

– Atunci o să mergem cu toții. Cel puțin cu voi nu mă voi plictisi.

– Băieți, pe teren! anunță antrenorul.

– Haideți!

Sam mă ia de mână și mă trage după ea.

Ieșim din vestiar și ne ducem la locurile noastre în tribune.

– Ei, ei... cineva ar trebui să îmi mulțumească, zice Sam de lângă mine.

– Mulțumesc, Sam.

Avea dreptate, Cameron nu-și lua ochii de la mine.

Mă uit pe teren, care din locul nostru se vede foarte bine fiindcă, practic, suntem în primul rând. Susan nu încetează să îi arunce ochi de la Cameron.

Sosesc și Cloe cu Jack și se așază lângă noi. Chiar sunt drăguți împreună. Mă uit la Cameron, care aleargă și își face încălzirea. E pur și simplu perfect.

– Îți lipsește, nu-i așa? mă întreabă Cloe.

– Da.

– Încă n-a vorbit cu tine?

– Nu, de ce? întreb.

– Îmi spusese că vrea să o facă.

– După cât se pare, și-a schimbat gândul.

– Dă-i puțin timp, știe să fie tare încăpățânat, dar, în cele din urmă, o să-și revină.

– Sper.

– Oh, ai încredere, pun pariu că asta o să se întâmple curând... nu încetează să se uite în partea asta.

– Începe să îmi fie puțin frig! E cam vânt azi, exclamă Sam lângă mine.

– Ține!

Trevor îi dă haina lui. Ce drăguți!

Matt aleargă spre noi și i se alătură lui Trevor.

– E numărul doi, zice el.

Trevor se uită cu atenție la un băiat din echipa adversă.

– Nu-l scăpa din ochi.

Oare despre ce vorbese?

- Ce se întâmplă? întreb eu.

- Matt m-a rugat să nu-l pierd din ochi pe tipul acela, fiindcă joacă murdar.

- Și dacă, să zicem, ai descoperi nereguli, ce ar trebui să faci? întrebă Sam.

- Îl anunț pe arbitru.

- Mi-e teamă că nu o să te creadă, zic eu.

- Pe mine nu, dar telecamera da, răspunde ea făcându-mi cu ochiul.

După cât se pare, e bine echipat. Mă așez bine pe locul meu și cum mă întorc o văd pe Susan alergând spre Cameron. E clar că vrea să atragă atenția asupra ei, și chestia asta mă deranjează. Vorbesc câteva clipe, apoi ea îl îmbrățișează, și el răspunde la fel.

- Cameron și Susan sunt iar împreună? întreb eu.

- Nu, mi-ar fi spus, răspunde Sam.

Sunt pe punctul de a exploda de gelozie.

- Asta e oare o glumă? întrebă Cloe.

- Se sărută?

Sam se apleacă în față să vadă mai bine.

- Fetelor, mă înspăimântați.

Susan se îndepărtează, și Cameron își reia încălzirea. Suspin de ușurare. Majoretele se strâng sub tribune și Susan se oprește chiar în fața noastră.

- Cred că o să fie o seară foarte frumoasă! Urați-mi noroc pentru cea mai frumoasă reprezentatie a anului.

- Îți urez să-ți rupi un picior, răspund eu sec.

Susan face o față șocată și pleacă, verde de furie.

- Te ador, zice Cloe imediat ce Susan e destul de departe de noi și nu o poate auzi.

Sam nu încetează cu râsul, și Trevor cu Jack tot așa.

Începe o melodie stranie, majoretele aleargă pe teren și își încep acrobațiile. Băieții din public nu reușesc să-și ia ochii de la ele.

Susan dă din mâini ca o găscă, și cred sincer că fetele din echipă s-ar putea descurca și singure, fără tot teatrul acesta făcut de ea, sigur reprezentația lor ar fi mult mai plăcută de privit.

– Faceți-o să tacă, vă rog! exclamă Sam de lângă mine.

Eu și Cloe izbucnim în râs.

– Haide, Susan! strigă un băiat în spatele nostru.

Ea sare și fustița de pe ea se ridică complet, arătându-i fundul. Băieții se înveselesc și scot diverse sunete ciudate. Acum înțeleg de ce e atât de populară Susan la școală.

În cele din urmă, spectacolul se termină și băieții intră pe teren. Cameron ia poziție în centru, în timp ce arbitrul fluieră începutul meciului.

Taylor reușește să ia mingea imediat și să înainteze în jumătatea de teren a adversarilor, însă e oprit de linia de apărare. În ajutorul lui sare Carter, care reușește să paseze mingea și să o facă să ajungă la Cameron.

– Hai! strigă Cloe.

Cameron fuge la poartă driblându-și adversarii, dar, cu câteva secunde înainte de a trage, arbitrul fluieră un fault.

Numărul doi al echipei adverse e întins la pământ și țipă ținându-se de un picior.

– Trevor... strig, și el se întoarce spre mine încuviințând.

Dă filmul înapoi și se vede clar că a fost o simulare. Chiar așa cum prevăzuse Matt.

Trevor ia telecamera și se duce la arbitru, să-i arate filmarea.

Cameron aleargă în direcția noastră, evident bulversat de situația creată.

– Ce se întâmplă?

– Numărul doi a simulat un fault, dar Trevor a filmat tot. Îi arată înregistrarea arbitrului, îi explică Sam apropiindu-se.

– De ce îl filma?

– Fiindcă e atât de cool, încât vrea să îl folosească la o publicitate pentru chiloții Calvin Klein pe care îi are acasă. Ce naiba, nu înțelegi? întreabă Cloe.

Jack izbucnește în râs, iar Cameron se uită la el fără să spună un cuvânt.

– L-a rugat Matt, explic eu.

Arbitrul fluieră din nou și numărul doi se duce să se așeze pe banca de rezerve.

Trevor se întoarce la noi. Zâmbește, deci totul trebuie să fi mers bine.

– Așadar? întreabă Jack.

– Matt avea dreptate.

Prima repriză se termină 1 la 1. În pauză ne ducem la băieți în vestiar.

– Ce naiba, Jordan, trezește-te! Nu ne putem permite un apărător care doarme pe teren! exclamă antrenorul, adresându-i-se unui băiat.

– Ce a făcut? întreabă Sam.

– Când i-am pasat mingea, s-a îngălbenit la față. E tipul care îl înlocuiește pe Nash.

Cred că pe Sam o doare când îi aude numele.

– Se simte tare lipsa lui în echipă? întreb eu.
Încerc să încep o conversație cu Taylor, ca să îl antrenez și pe Cameron.

– Da, răspunde Taylor.

– Nici nu-ți imaginezi cât e de ciudat să nu-l văd pe teren.

Era chiar un apărător puternic, iar acum avem unul care dă ca să scape de minge. Și acum mă întreb cum naiba l-a ales antrenorul, comentează Cameron.

Mi-a răspuns.

Mă uit la el cum își scoate tricoul cu numărul șapte. Pe urmă îl văd că zâmbeste.

– Ce-i? întreb.

– Nimic important... Ai venit chiar dacă sunt supărat pe tine, răspunde el, băgându-și în dulap tricoul pe care tocmai l-a dezbrăcat.

– Ce-i așa de straniu?

– Nimic... doar... credeam că n-o să vii sau că ai fi preferat meciul lui Miller.

– E clar că nu mă cunoști bine.

– Așa o fi. În orice caz sunt mulțumit că ești aici, replică el zâmbind.

Îi răspund la rândul meu cu un zâmbet.

– Păcat că e și el, zice uitându-se la Trevor.

– Cam, ți-am spus deja că Trevor e doar un prieten și că...

Se apropie și-și pune arătătorul pe buzele mele ca să tac.

– N-am chef să vorbesc acum. S-o facem după meci, răspunde în șoaptă. Pe curând.

Mă sărută apăsând pe obraz și își urmează echipa pe teren, în timp ce noi ne întoarcem în tribună.

Mina lui Sam s-a schimbat.

– Ți-e bine?

– Da, sigur. Doar că am nevoie să mă duc la baie.
Se ridică și se îndepărtează.

- Ce o fi apucat-o? întreabă Trevor.

- Nu știu.

Când arbitrul fluieră începutul celei de a doua reprize, Sam e iar lângă mine, mută și gânditoare.

- Ești sigură că ți-e bine?

- Da, sunt doar puțin obosită.

Mai sunt doar câteva minute până la terminarea meciului.

- Gool!!! strigă Cloe topăind.

Pe teren îl văd pe Cameron cum aleargă fără tricou și își îmbrățișează coechipierii.

Fetele sunt toate în picioare și fac poze.

Cameron surâde și își încrucișează câteva clipe privirea cu a mea. Cât aș vrea să fiu lângă el, să-l îmbrățișez!

De partea cealaltă a terenului, Susan își ia avânt și se duce țintă spre el. Se împiedică în ceva și pare să-și piardă echilibrul, dar, din nefericire, se reechilibrează și sare pe Cameron, înconjurându-i talia cu picioarele.

Toți rămân mirați, mai ales el.

- Dar ce face? întreabă Trevor alături de mine.

Cameron se uită la ea și o ia de mijloc să o dea jos. Ea rămâne cu gura căscată.

Cloe, în spatele meu, nu mai poate de râs.

Cameron aleargă spre noi și sare mantinela care desparte spectatorii de teren. Înaintează spre mine, și eu mă duc spre el. Mă ia de șolduri și mă ridică să mă întoarcă în jurul lui. Mă dă apoi jos și mă sărută pe buze.

- Ultimul gol ți l-am dedicat ție, spune.

M-a iertat.

O presc deșteptătorul și îl mai pun să sune o dată peste zece minute, fiindcă am nevoie să mai dorm un pic.

Când reușesc, în cele din urmă, să mă ridic, mă târâi în baie și mă pregătesc fără chef, luând din dulap ce-mi sare mai întâi în ochi.

În bucătărie o găsesc pe Kate care-și termină micul dejun și e deja gata să iasă din casă.

— Azi dimineață, când încă dormeai, mama și tata s-au cerat din nou, zice ea în șoaptă.

Cutia cu cereale îmi cade din mână.

— De ce? întreb întorcându-mă spre ea.

— Cris, eu nu cred că e din cauza băuturii. După mine e altceva la mijloc, doar că nu vor să ne spună. Azi dimineață, tata era treaz, și încă cum.

— Și dacă o fi vorba despre un alt transfer?

Numai la gândul ăsta și mi se face rău.

— Oh, Doamne, Cris, sper că nu! Tocmai acum, când ne obișnuim în sfârșit aici!

— Și eu sper să nu fie așa... Cu greu am reușit să-mi fac o viață aici și, abia acum, după multe luni și multe dificultăți, lucrurile par în sfârșit să meargă bine. N-aș vrea să trebuiască să părăsesc totul tocmai acum!

— Kate, ai să vezi că n-o să fie nimic grav. O fi o criză normală între parteneri, din cele pasagere, care li se întâmplă tuturor.

Surioara mea încuviințează lăsând privirea în jos și băgându-și în gură ultima linguriță de iaurt.

Când Kate iese din casă, iau mobilul și deblochez ecranul, să văd dacă sunt mesaje de la Cameron sau de la altcineva.

Cameron mi-a trimis unul: „Tocmai a trecut autobuzul. Unde ești?”

Ah, nu! Sunt o proastă! De ce am mai pus o dată ceasul să sune?

Uitasem complet că azi Cam nu vine să mă ia fiindcă are mașina stricată și, în plus, în dimineața asta mama și tata au plecat devreme amândoi.

Ce fac acum? N-am să ajung niciodată la timp dacă mă duc pe jos.

Rulez agenda de contacte din mobil, să văd dacă mă poate lua și pe mine cineva cu mașina până la școală.

Cu siguranță, Sam nu, pentru că îi place să ajungă devreme, așa că la ora asta e deja la școală.

Continui să parcurg numele, dar nu găsesc pe nimeni... Ah, da, ar putea fi unul: Trevor! Poate el este încă acasă la ora asta. Îl sun și, din fericire, răspunde.

– Bună, Cris! Totul bine?

– Bună, Trevor, da, totul bine. Ești încă acasă? întreb.

– Acum ies, de ce?

– Reușești să vii să mă iei? Am pierdut autobuzul și, dacă vin pe jos, am să ajung foarte târziu.

– Da, nici o problemă. În cinci minute sunt la tine.

– Mulțumesc.

Ies imediat din casă, ca să nu mă aștepte, și, după nici cinci minute, Trevor sosește pe o motocicletă gigantică.

– Ei, zice el dându-mi casca. Pune-ți asta și ține-te bine. O să zburăm.

Mă așez în spatele lui și pornim cu o viteză înspăimântătoare. Aproape pare că planăm pe asfalt în timp ce trecem ca

săgeata pe străzile oraşului, în zigzag, printre maşinile blocate în traficul orei de vârf.

Mă țin strâns lipită de Trevor deoarece, deși am încredere în el, mi-e frică. Nu, niciodată nu mi-a plăcut viteza.

În mai puțin de cincisprezece minute suntem în fața școlii și intrăm în clasă înainte să sune clopoțelul. Uau! Nici nu mai speram!

Este ultima săptămână înainte de excursia școlară și, între predat, lucrări și ascultat, ritmul lecțiilor e frenetic și obositor.

Vacanțele școlare așa sunt: ai mereu un preț de plătit înainte să înceapă și după terminarea lor.

Și când mă gândesc că, la întoarcerea de la Londra, va trebui să ispășesc pedeapsa aia absurdă cu Susan, mă apucă greața...

Cam și cu mine apucăm să ne facem puțin timp pentru noi abia în pauza de prânz, pe care o petrecem împreună la cantină.

În schimb, nu reușesc toată ziua să schimb nici măcar un cuvânt cu Sam. În ultima vreme îmi scapă mai mult decât de obicei și câteodată pare să fie iar fata de altădată: închisă în sine, gânditoare, solitară... Din fericire însă, a început să iasă cu Trevor, dar nu știu încotro se îndreaptă prietenia lor.

Când clopoțelul anunță sfârșitul ultimei ore o întreb pe Sam dacă vrea să ne întoarcem împreună acasă, ca să stăm puțin de vorbă.

– Da, Cris, sunt fericită să pălăvrăgesc puțin cu tine. În ultima vreme ne-am văzut atât de puțin...

– De, o să recuperăm în excursie. De-acum mai e puțin. Oficial a început numărătoarea inversă!

– Da, abia aștept! Chiar dacă nu mai am elanul de pe vremea când credeam că va fi și Nash cu noi. Fără el nu va fi același lucru.

Pe obraz i se scurge o lacrimă, și eu îi simt toată tristețea. Pe urmă se oprește și, brusc, izbucnește într-un hohot de plâns

necontrolat, căutând refugiu în brațele mele. O strâng tare în brațe și o mângâi pe păr.

— Te rog mult să mă ierți, Cris. Mă simt o proastă, face ea după o vreme, desprinzându-se din îmbrățișare și ștergându-și lacrimile.

— Nici în glumă să nu zici asta, Sam, nu trebuie să te scuzi de nimic. Îmi pare rău doar că nu am înțeles că ți-e atât de rău. Credeam că ți-ai revenit, puțin și datorită lui Trevor.

— Știu să mă prefac, știu. Întotdeauna am știut. Dar, mai devreme sau mai târziu, mă ajunge și pe mine și trebuie să dau piept cu realitatea. Oricât am încercat, mi-am dat seama că nu-l pot uita pe Nash, nu sunt în stare. Viața mea fără el nu are nici un sens.

Îi strâng mâna.

— Sam, nu te lăsa doborâtă în halul ăsta. Te-ai schimbat atât de mult de când te-am cunoscut, ai devenit o fată mai puternică, una care știe să se ridice din nou și să lupte împotriva a toate și a toți.

Nash a ales, fie că îți place sau nu, iar ție nu-ți rămâne decât să faci la fel și să reacționezi. Viața ta are sens și fără el! Și trebuie să te bucuri de orice clipă, fiindcă, atunci când vei fi mai mare, o să-ți pară rău că ți-ai risipit vârsta de șaptesprezece ani plângând și suferind pentru cineva care nu merită.

— Ai dreptate, Cris. Ca întotdeauna.

Mă apropii să o îmbrățișez din nou.

— Ești o prietenă adevărată, îmi șoptește ea la ureche.

— Și tu.

— Și de aia trebuie să-ți spun ceva...

Pare puțin îngrijorată.

— E o chestie urâtă? întreb.

Face semn din cap că da.

— Atunci o să mi-o zici mâine, că acum am chef de o înghețată bună.

– Bine.

În sfârșit, zâmbeste.

– Poate am putea să-l luăm și pe Trevor și, pe urmă, voi doi ați putea decide să vă petreceți seara împreună.

Îi fac cu ochiul.

– Cris, nu cred că Trevor este băiatul potrivit pentru mine.

– De ce?

– Fiindcă ce simt pentru el nu e dragoste. Doar îl folosesc ca să-l uit pe Nash, și chestia asta mă face să mă simt un om rău. Chiar dacă sunt mai mult ca sigură că el folosește aceeași metodă cu mine ca să uite pe altcineva, răspunde ea surâzând.

„Mă străduiesc...” Cuvintele lui Trevor îmi răsună în minte.

– Bine, vasăzică va fi o înghețată între cele mai bune prietene, răspund eu luând-o de mână.

— ... **S**i, vă rog, controlați să aveți actele la voi. N-am intenția să pierd timp în aeroport fiindcă cineva și-a uitat pașaportul acasă, zice profesorul.

Sună clopoțelul, și eu sar imediat în picioare. Vreau să profit de pauza de prânz ca să-l sun pe Nash.

— Cris, eu mă duc să mănânc ceva. Ești sigură că nu vrei nimic? Întreabă Cameron intrând în clasă.

— Da, Cam, mulțumesc.

— Bine atunci. Ne vedem mai târziu.

Se apropie și își lipește buzele de ale mele.

Mă uit după el cum pleacă... Doamne, nici acum nu-mi vine să cred că e al meu.

— Ah, dragostea! exclamă cineva în spatele meu.

Mă întorc și o văd pe Cloe zâmbind.

— M-ai speriat.

— Sunteți într-adevăr foarte frumoși împreună. De multă vreme nu l-am mai văzut atât de fericit.

— Da, lucrurile merg bine între noi. Sper doar să dureze... Știi, cu mine și Cam totul se poate schimba dintr-un moment în altul... Ție cum îți merge?

— E, destul de bine, doar că zilele astea am văzut-o prea mult pe Susan. M-a rugat să-i dau o mână de ajutor la matematică. Pur și simplu nu o suport! răspunde Cloe pufnind.

— Atunci de ce mai stai în preajma ei? Eu n-aș reuși.

– Treaba mea, răspunde făcându-mi cu ochiul.
 – Oricare ar fi motivul, sper să merite... Mă duc să mă plimb puțin. Ne vedem mai târziu.

– Nu, așteaptă... Aș avea nevoie de un sfat.
 – Apropo de ce? întreb eu cu oarecare curiozitate.
 – De Jack.

Roșește și lasă privirea în jos.

– Ah, Doamne, v-ați cuplat?

Încuviințează, neobișnuit de timidă.

– Da, și în seara asta mi-a dat întâlnire. Nu știu cum să mă îmbrac, cum să mă port... ce mai, sunt agitată.

– Cloe, trebuie doar să-ți păstrezi calmul, să fii tu însăși și să te distrezi. El a ales deja.

– Zici?

– Sigur! Și, pe urmă, e de ajuns să vezi cum se uită la tine.

Roșește și mai mult.

– Oh, Dumnezeuule, sper doar să nu stric totul!

– O să fie bine... Acum însă trebuie să plec. Vreau să profit de pauză să fac ceva important.

– Ce?

– Hm..., treaba mea, răspund eu, iar ea scoate limba la mine. Ies din clasă și îmi iau mobilul să îl sun pe Nash. Vreau să-i vorbesc despre Sam. Îmi închipui că e la curent cu perioada proastă prin care trece și poate-mi spune cum să o ajut. Mă simt neputincioasă și mi-e frică să nu cumva să începă iar să-și facă rău. Din fericire, el răspunde imediat.

– Nash!

– Cris, ce bine că m-ai sunat! E totul în regulă?

– Am nevoie să vorbesc cu tine despre Sam.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu, nu te impacienta. Doar că în ultima perioadă se poartă ciudat și speram că mi-ai putea spune ceva cu privire la ea.

– De fapt, m-a sunat ieri seară și mi s-a părut foarte demoralizată. Mi-a spus lucruri care m-au rănit... că nu vrea să mă mai audă, că nu mai poate continua în felul acesta... și că la școală s-au întâmplat unele lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Cris... eu... nu știu dacă pot...

– Nash, te rog, sunt cu adevărat îngrijorată pentru ea. Sunt zile în care se poartă straniu, și nu reușesc să înțeleg motivul. Știu că, în parte, nu se simte prea bine din cauza ta, dar bănuiesc că mai e ceva la mijloc, ceva care o tulbură. Te rog, aș vrea să o ajut, dar nu știu cum.

– Îmi pare rău, Sam m-a implorat să nu spun nimic, pentru că e ceva destul de delicat, care ție nu ți-ar cădea bine și mai cu seamă l-ar putea înfuria pe Cameron.

– Ce s-ar fi putut întâmpla atât de grav? întreb eu deranjată de întorsătura pe care o ia conversația.

– Cris, îmi pare rău, dar și așa am spus prea multe.

– Nash, încep să mă enervez. Ce naiba, Sam e cea mai bună prietenă a mea, orice i s-ar fi întâmplat sau ar fi făcut, poți să-mi spui. Țin la ea și vreau să o ajut. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

– Cris, nu insista, nu pot. Te rog doar să stai pe lângă ea. Dacă va vrea, va vorbi ea cu tine.

Nash închide telefonul.

– Ei, Cris! Așadar, și clasa ta o să vină la Londra! exclamă Austin radios, cu gura până la urechi. Asta da veste!

– Da, chiar așa, zic eu surprinsă. Nu știam că... Ce bine, adaug prea puțin entuziasmată.

Mă îngrijorează puțin... Îmi și închipui reacția lui Cameron când o afla.

Camila trece pe lângă noi și se limitează să se uite urât, fără să ne salute. Ce purtare ciudată...

– Austin, e ceva ce nu știu? E totul bine cu Camila? întreb
imediat ce ea e destul de departe încât să nu audă.

– E supărată pe mine. Zice că în ultima perioadă am neglijat-o. Și e adevărat, mai întâi m-am ocupat de antrenamentele de baschet pentru finală, apoi cu studioul... ce să mai zic, ca să fiu sincer, e și geloasă pe tine. Nu e iubita mea și nu poate pretinde toate atențiile astea.

Motivele Camilei sunt absurde, mai ales gelozia față de mine, dar ea e îndrăgostită de Austin și, la urma urmelor, o înțeleg.

– Ar trebui să vă împăcați, e cea mai bună prietenă a ta.

– Ea e cea care ar trebui să se împace cu mine și să-mi ceară scuze. M-a tratat de rahat și a folosit cuvinte foarte grele. Aștept să se calmeze nițel, pe urmă poate vom putea sta din nou de vorbă, răspunde Austin dintr-o suflare.

– Sunt sigură că veți reuși să vă lămuriți... Acum e mai bine să mă întorc în clasă, cred că proful de matematică a și sosit pentru că azi dăm o lucrare.

– Bine. Ah, știu că Dallas a avut ceva probleme cu mașina. Dacă ai nevoie să te duc acasă, eu sunt aici, replică el făcându-mi cu ochiul.

Îi mulțumesc, dar atâta timp cât Trevor o să fie liber am să-l rog pe el. Dacă ar ști Cameron că și Austin s-a pus la dispoziția mea ar exploda de furie.

Ajunsă în clasă, mă apropii de Sam.

– Vreau să stau de vorbă cu tine, îi zic.

Imediat face o față îngrijorată.

– Îți convine dacă o lăsăm pe mai târziu? Trebuie să recapituliez, nu mă simt pregătită pentru lucrarea asta.

– Bine, dar... încerc să-i răspund, dar proful intră în clasă și îi trimite pe toți la locurile lor.

Mă duc să mă așez. Din fericire, voi petrece după-amiaza acasă la Cameron, așa că o să pot vorbi mai târziu cu Sam.

La sfârșitul orelor, când sună clopoțelul mă uit să văd dacă ea e pe undeva prin jurul meu, dar nimic. Pare să se fi evaporat. Dacă crede că, ascunzându-se, va reuși să mă evite, se înșală rău.

Eu și Cam ieșim de la școală mâna în mâna, îndreptându-ne spre casa lui.

În grădină observ imediat scuterul lui Sam. Asta înseamnă că a sosit deja.

– Cam, știi dacă sora ta va cina cu noi? întreb.

– Hmm... pizza rămasă de ieri seară nu mai e, deci nu cred că va vrea să cineze. În orice caz, mă duc să o întreb.

Deschid frigiderul să văd ce ingrediente avem la dispoziție să alcătuiesc un meniu.

– Sam nu e acasă, poate a ieșit cu Trevor, zice Cam, intrând iar în bucătărie după câteva minute.

– Ah... speram să pot vorbi cu ea.

– Totu-i în regulă?

– Da, doar că sunt puțin îngrijorată pentru ea. După cum ți-am spus, Nash nu a vrut să-mi spună nimic cu privire la chestia asta care o frământă atât. Mi-a zis să aștept să vină ea la mine, să stăm de vorbă.

– Hmm... Nu-i neapărat necesar ca Sam să vrea asta. De la ea s-ar putea să nu aflăm niciodată.

– Da, dar, în afară de Nash, cine altcineva ar putea ști? gândesc eu cu glas tare.

– Eu aș avea o idee... Cineva care știe mereu totul despre toți.

– Lindsay?

– Chiar așa... am să vorbesc eu cu ea.

Sunt trează de la ora șase și continui să controlez bagajele la fiecare cinci minute.

– Mamă, unde-mi sunt pantofii negri?

Mă fâțâi înainte și înapoi prin casă, pradă neliniștii.

– Așteaptă, Cris, nu fi nerăbdătoare! Nu pot pregăti micul dejun și în același timp să-ți caut și pantofii negri.

Pufnesc și mă întorc în camera mea, să mă uit dacă sunt în dulap.

Văd geaca de blugi. Și dacă zilele astea o să fie cald la Londra? Hmm... Da, o iau și alerg să o pun în valiză. Nu se știe niciodată.

Cineva sună la sonerie, dar eu sunt prinsă să-mi închid valiza, nu mă pot duce să deschid.

– Mama, te duci tu?

– Prăjesc clătite! Dacă plec de lângă ele, risc să le ard!

– Ce se întâmplă? întreabă Kate din capul scărilor, cu ochi somnoroși. E devreme, gata cu gălăgia asta!

Sonerie începe iar să sune și eu dau fuga să deschid.

Dincolo de ușă sunt Cloe, Sam și Cam.

Mâncăm micul dejun împreună, apoi mergem în camera mea să mai aruncăm o privire înainte de a pleca.

Observ că Cloe are în mână o listă lungă.

– Deci, lucru foarte important: acte, zice ea.

Spre norocul nostru le avem cu toții la noi.

Lista de verificare continuă aproape zece minute și pare să nu lipsească nimic. Numai Sam și-a uitat placa de întins părul, dar, din fericire, a luat-o Cloe pe a ei.

Încărcăm valizele în mașină și mama ne duce la aeroport.

La opt fix, după program, suntem în fața South Terminal și descărcăm bagajele.

– Ei, copii, drum bun și distrați-vă! ne spune mama înainte să se urce în mașină. Draga mea, nu uita să dai telefon când ajungi. Să știi că telefonul meu este întotdeauna deschis.

– Bine, mamă, stai liniștită.

Mama pleacă, și noi intrăm în Terminal.

Ne uităm în jur să căutăm profesorii și pe toți colegii noștri.

De departe recunosc cele două valize, albă și ciclamen, ale lui Susan. Sunt mult prea multe.

– Uite-i acolo! Ne alăturăm grupului și, într-o oră, trecem de controale și ne îndreptăm spre poarta noastră. Înainte de îmbarcare, profesorii ne informează unde ne sunt locurile.

– Așadar, e indiferent unde ne așază. Sunteți rugați să nu vă văicăriți și să nu îi deranjați sub nici o formă pe ceilalți pasageri. Dallas, să știi că nu vei fi scăpat din ochi, zice proful.

– Nu cer altceva, răspunde Cam ironic.

Ne urcăm în avion și ne căutăm locurile. Da, știu că al meu nu e pe același rând cu Cam, sper măcar să nu fie prea departe.

– Să fie cu Jack, fă să fie cu Jack... continuă să repete Cloe în timp ce trece locurile în revistă.

– Eu zic că e cam sonată, comentează chicotind Cameron. Apoi, dintr-odată, devine serios. Ce face Miller cu noi?

Mă uit în direcția în care privește și el și îl văd pe Austin care tocmai se așază. Imediat ce mă vede, mă salută. Îi răspund zâmbind, pe urmă mă uit din nou la Cameron.

– Cam, nu te neliniști! O să fie totul bine, îl încurajez eu, dar el se îndepărtează fără să răspundă nimic.

Mă uit în jur și în cele din urmă îmi văd locul.

Mă apropiu... Nu. Trebuie să fie o greșală, nu pot sta între Susan și Lindsay!

Simt că drumul acesta va fi interminabil.

Sunt necesare nouă ore ca să ajungem la Londra și alternativa este: să dorm ori să caut subiecte de conversație cu colegemele. Optez pentru a doua posibilitate, fiindcă deocamdată nu mi-e somn. Nevoită să aleg între Lindsay și Susan, decid să mă concentrez pe prima și, fiindcă tot m-am hotărât, o întreb de ce a ales să-și dedice atâta timp pentru ceva atât de inutil cum este cronica mondenă, chiar dacă, de câteva săptămâni s-a decis, surprinzător, să întrerupă publicarea ziarului.

— Mi-era greu să fiu mâna dreaptă a lui Lexy, povestește Lindsay. Îi uram articolele, deseori inutil de agresive. Cred că e cea mai dușmănită fată din școală.

— Atunci... de ce?

— Nu aveam prieteni și singurul lucru pe care mi-l doream era să cunosc puțină lume. Credeam că așa voi reuși. Dar n-a fost așa, ba din contră... mi-am câștigat ura multora și, în cele din urmă, m-am trezit singură. Îți jur că aș da orice să am prieteni ca ai tăi, Cris. Nu știi cât de norocoasă ești.

— De, ce să zici, știm bine că nu toți prietenii ei sunt așa fantastici cum crede... se bagă-n vorbă Susan.

— Susan, vrei să taci?

— Nu drăguță, n-am să tac. Lindsay, povestește-i puțin despre prietenii ei, ba chiar de unul în mod special.

— Despre ce vorbește? o întreb pe Lindsay.

— Nimic, n-o lua în seamă.

— Hai, Lindsay! De ce să-i ascunzi lui Cris culisele cu privire la una dintre persoanele cele mai dragi ei?

— Încetează Susan, acum exagerezi, îi face Lindsay observație.

— Îmi zice cineva despre ce vorbiți? întreb eu zăpăcită.

— Îi zic eu sau ai de gând să-i spui tu? întreabă Susan, firește amuzată de situația asta.

— Am promis să tac din gură și am s-o fac.

— Atunci am să-i povestesc eu adevărul lui Cris cea naivă. Lindsay pufnește.

- Cred că știi despre sursele lui Lindsay, nu?

- Da, persoanele care o informează despre diversele bârfe...

- Bine, una dintre surse e cu adevărat foarte demnă de luat în seamă. De departe preferata mea...

- Susan, nu mai trage de timp. Vorbește.

- Văd că ești nerăbdătoare! Iată vestea care îți va strica vacanța: cea mai bună prietenă a ta, Sam, era una din surse.

Sper să nu fi auzit bine.

- Ce... ce? Întreb eu neîncrezătoare.

- Ai înțeles bine, era una dintre cele mai active surse.

Mă întorc să mă uit la Sam, care în clipa asta stă la palavre cu Trevor.

Nu e posibil. N-ar fi fost niciodată în stare de așa ceva. Nu după tot ce am trăit împreună.

- Nu, mă minți! Nu se poate... răspund eu, întorcându-mi din nou privirea spre Susan.

- Ba să știi că-i totul adevărat. Nu te-ai întrebat niciodată cum de veștile despre tine soseau la scurtă vreme după ce i le povesteai lui Sam? Gândește-te bine....

Sam a fost prima persoană de care m-am legat aici la Miami, singura căreia i-am încredințat întotdeauna toate secretele mele. Nu pot să cred.

- Cris, zice Lindsay de lângă mine, punându-mi o mână pe umăr. Îmi pare rău...

- Mie nu, din contră, acum mă simt mult mai bine, comentează Susan cu un zâmbet răutăcios.

O ignor. Mă simt trădată și rănită profund. Nu credeam ca Sam să fie în stare de așa ceva. De ce a făcut-o? Care îi era scopul? Ce am făcut să merit asta? Cum trebuie să mă port acum? Trebuie să-i spun că știu tot?

Și Cam? Cum o să-i pice? Nu, sub nici o formă nu trebuie să afle. Chiar s-ar supăra foarte tare și cred că nu va mai vorbi cu ea niciodată.

— *C*ris, murmură o voce întrerupându-mi somnul. Am ajuns.

Deschid ochii și în fața mea e Lindsay.

Deci totul e adevărat, revista școlii, Sam... Speram să fi fost doar un vis urât, în schimb...

Acum trebuie să hotărâsc cum să mă port... Da, poate cel mai bun lucru e să tac și să aștept ca ea să deschidă subiectul. Dacă ține cu adevărat la mine, va găsi curajul să fie sinceră.

Afară din aeroport ne așteaptă un autobuz, să ne ducă la hotel.

Când urc în el, Cloe îmi face semn din spate să mă duc la ea. Mi-a păstrat un loc între ea și Sam, iar în fața noastră sunt așezați Cam și Jack.

— Ai petrecut bine în avion? mă întreabă Sam.

— Da, mint eu.

— Adevărat?! Cum au fost Susan și Lindsay?

— Susan, mai insuportabilă decât de obicei, în schimb, Lindsay, simpatică. Dar nu am stat mult de vorbă, din fericire am adormit aproape imediat.

— Sam, povestește-ne, în schimb, cum a fost călătoria ta cu Trevor, zice Cloe, aplecându-se spre ea.

— Eu... ei... cred că simt ceva pentru el, șoptește ca să n-o audă nimeni în afară de noi două.

– Ce? Dar ai spus că...

– Da, știu... dar încep să cred că nu este numai prietenie ceea ce simt pentru el. Poate nu e adevărat că doar îl folosesc ca să-l înlocuiesc pe Nash.

Uau! Sinceră să fiu, nu reușesc să mi-i închipui pe Sam și pe Trevor ca pereche.

Dincolo de geam, orașul se desfășoară în fața ochilor mei și abia acum realizez că mă aflu într-una din metropolele cele mai frumoase de pe pământ.

Autobuzul se oprește în fața hotelului nostru. O să fie greu să împart camera cu Sam și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Cineva îmi trece cu mâna prin fața ochilor și, când îi ridic, îl văd pe Trevor.

– Stăteai pe gânduri, zice el zâmbind.

Mă uit în jur și văd că au coborât toți în afară de Cam și de Trevor, care se uită fix la mine.

– Ești sigură că e totul bine? întreabă Cam.

Încuviințez din cap.

Hotelul unde ne vom caza nu e rău deloc și nici nu e departe de centrul Londrei.

– Sper măcar să avem camerele aproape una de alta, adaugă el.

– Nu, eu îmi doresc să fie cât mai departe, fiindcă altfel va trebui să te suport în toate nopțile, glumește Cloe.

– Nu-ți face iluzii deșarte, Cloe, nu mă interesezi, replică arrogant Cam.

Chicotesc amândoi. Cam și Cloe au o relație foarte specială, tot timpul se împung precum câinele cu pisica, dar, când au nevoie unul de celălalt, sunt întotdeauna disponibili.

În cele din urmă ne vine și nouă rândul să luăm cheia camerei. A noastră are numărul 210; etajul doi, camera 10.

Liftul e prea plin și ne hotărâm să urcăm pe scări. Apuc mânerul valizei și dau s-o ridic, dar e mai grea decât gândeam eu și nu cred că voi reuși să o duc până la etajul doi.

– Te ajut, pare grea.

Austin își pune mâna peste a mea.

– Mulțumesc, dar mă descurc singură, răspund eu fără să-i dau drumul.

– Lasă-mă să te ajut.

– Da, Cris, lasă-l pe Austin să te ajute, face Cloe.

Îi arunc o privire urâtă, apoi ridic ochii la cer și-i fac semn din cap că da.

Austin ia valiza și urcă scările fără pic de efort până la etajul doi.

Le aud pe Cloe și pe Sam cum chicotesc și îmi pot imagina motivul veseliei lor.

Cloe deschide ușa și aleargă înăuntru cu Sam.

– Mulțumesc pentru ajutor, Austin, chiar dacă nu era nevoie.

– Pentru puțin.

Rămâne nemișcat, privindu-mă țință, și eu nu mă simt în largul meu.

– Atunci mă duc...

– Ai ceva cu mine? mă întreabă el.

– Ce? Nu.

– Îmi pari distantă în ultima vreme, am senzația că mă eviți. Credeam că suntem prieteni...

– Așa și e, suntem, dar prefer ca tu să stai o vreme departe de mine...

– De ce? Din cauza lui Cameron?

– Știi bine că acesta nu-i singurul motiv...

– Și care ar fi celelalte? Zi-mi, fiindcă nu reușesc să înțeleg. De ce nu vorbești cu mine ca înainte? De ce nu-mi răspunzi la mesaje? Pare că ți-e frică de mine...

Are dreptate, în ultima vreme chiar am încercat să îl evit.

– Austin, n-am chef de vorbă acum, o să discutăm pe subiectul acesta când ne întoarcem acasă.

– Peste o săptămână? Nu, Cris, eu vreau un răspuns acum.

– Ei bine. În afara faptului că lui Cameron nu-i place să ne vadă împreună, cred că din gelozie și din cauza poveștii cu Carly, am impresia că bag zăzanie între tine și Camila. Și nu vreau asta.

– Am vorbit deja cu ea. Eu și Camila încercăm să ne rezolvăm problemele, tu nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic, Cris. N-ai nici o treabă, e numai vina mea dacă ea e supărată pe mine. În ce-l privește pe Cameron... de, ar trebui să încerce să aibă încredere în tine și să lase deoparte povestea aia cu Carly, sunt sătul să aud tot timpul de ea. Spre deosebire de el, eu am fost întotdeauna sincer cu ea și nu am trădat-o niciodată. Ar trebui să înțelegi în cine să ai cu adevărat încredere.

– Dacă măcar unul dintre voi ar încerca să-mi povestească istoria asta, poate aș reuși.

Ușa camerei se deschide și apare Cloe.

– Scuzați-mă că vă deranjez, voiam doar să știu ce pat preferi, zice ea jenată.

– Vin acum. Mă întorc iar spre Austin. Îți mulțumesc din nou pentru ajutor. Ne vedem mai încolo.

Iau valiza și o târăsc înăuntru. Camera chiar pare primitoare, nu e foarte mare, dar îmi place.

– Despre ce vorbeai? întreabă Cloe în timp ce închid ușa în urma mea.

– Despre faptul că puteai foarte bine să eviți să-l încurajezi să-mi ducă valiza, răspund așezându-mă pe patul meu pentru următoarele șase zile.

– Hai, a fost distractiv!

Îi face cu ochiul lui Sam.

– Austin ar fi dispus să facă orice pentru tine.

– Vă rog, să n-o luăm de la capăt... zic eu plictisită.

– Hai, Cris, se vede foarte bine că băiatul e mort după tine!

În locul tău aș profita.

Sper ca Cloe să glumească.

– N-aș face-o niciodată, suntem doar prieteni. Putem să nu mai vorbim despre asta, te rog?

– Uau! După cât se pare, avem și o terasă, exclamă Sam deschizând ușa de sticlă.

Mă ridic de pe pat și mă duc spre ea. Balconul e uriaș și se învecinează cu ale camerelor alăturate.

– E fantastic! se entuziasmează Cloe ieșind. Păcat că de aici nu se vede nimic. Camera lui Cameron e la etajul patru, de acolo trebuie să fie o priveliște mai bună.

Ușa-fereastră de alături se deschide și apare afară Susan.

– Ziceți-mi că-i o glumă! exclam eu, întorcându-mă în direcția opusă.

– Evans, nu e posibil! izbucnește Susan cu glas tare.

– Da, nici eu nu sunt bucuroasă să te văd.

– Din fericire, ești tu, Cloe! replică Susan zâmbindu-i în cel mai fals mod pe care l-am văzut vreodată.

– Da, ce bine că suntem vecine! îi răspunde ea, și chiar pare sinceră.

– Dacă vrei, mai târziu vino să ne vezi camera. Acum scuză-mă, dar trebuie să intru. Mă duc să mă pregătesc pentru cină. Pe curând!

Ușa terasei lui Susan se închide din nou.

– Cloe, te prefaci foarte bine că îi ești prietenă! zice Sam zâmbind. Aproape m-ai convins și pe mine!

– Mulțumesc!

– Cunosce pe alții și mai buni decât ea.

Mă uit la Sam, care pare să fi înțeles la ce mă refer.

– Așa mă jignești, Cris! glumește Cloe.

Surâd.

– Să intrăm. E mai bine să începem să ne pregătim pentru cină.

Încuviințez din cap și o urmez.

– Cris, oprește-te o clipă.

– Ce-i, Sam? mă întorc spre ea.

– Ai să-mi spui ceva?

– Nu... tu?

Sper din toată inima să-mi destăinuie adevărul.

– Nu, răspunde ea coborând privirea.

– Bine.

Încuviințez și schițez un surâs. Mă întorc înăuntru și mă așez pe pat, deziluzionată de purtarea ei.

Londra este un oraș minunat.

Până acum am reușit să vizităm numai un muzeu, National Gallery, și ne-au trebuit peste două ore și jumătate, fără să reușim să vedem tot ce am fi vrut.

Adevărul e că n-am prea fost foarte atentă la explicațiile ghidului, pentru că sunt încă puțin răvășită de chestia cu Sam.

Am crezut că este prietena mea, mai mult, cea mai bună prietenă a mea. Am crezut că, după toate prin care am trecut împreună, am devenit din ce în ce mai unite și mai sincere una față de cealaltă! Dar, după cât se vede, am greșit.

Cum am putut, în tot timpul ăsta, să nu înțeleg că urzea pe la spatele meu? Sper doar să aibă un motiv bine întemeiat pentru ce a făcut, chiar dacă nu reușesc să-mi imaginez nici unul care m-ar putea convinge să o iert. Iar lucrul care mi se pare și mai greu este să-i spun în față că știu tot.

— Mititico, totul în regulă? întreabă Cam lângă mine.

Suntem în autobuz și ne întoarcem la hotel.

M-am așezat lângă el fiindcă nu aveam chef să stau lângă Sam, mai ales că el e în stare să-mi ridice moralul și doar cu prezența.

Mă întorc spre el.

— Da.

— Nu mi se pare. De când am aterizat la Londra te porți ciudat și aș vrea să știu de ce.

– Sunt doar obosită.

– Nu te cred. Știu foarte bine că e altceva la mijloc.

Nu pot și nu vreau să-i spun despre Sam, cu siguranță i-aș strica excursia.

– Astă seară, eu cu tine, stăm de vorbă. Vreau să știu tot. Vino aici, zice înconjurându-mi umerii cu brațul și trăgându-mă spre el.

Ajunși la hotel, eu și Sam ne așezăm la rând să luăm cheia de la cameră. Tăcerea dintre noi este stânjenitoare. Nu reușesc să mă prefac că e totul bine, iar ea trebuie să fi înțeles.

– Despre ce ați vorbit tu și Cam pe drum, în autobuz? mă întreabă ea la un moment dat, mai mult ca să rupă gheața decât din reală curiozitate, cred.

– Despre nimic în mod special.

Nu vreau să vorbesc cu ea, cu atât mai puțin să-i povestesc despre mine și despre Cam.

– Nu cred. Hai, Cris, sunt cea mai bună prietenă a ta! Știi foarte bine că-mi poți povesti totul.

Deschid gura să-i zic ceva, dar mă răzgândesc, o închid și respir adânc.

– Am vorbit doar despre excursie.

– Îmi explici ce te-a apucat? Te porți într-un fel...

Pare îngrijorată.

– Încetați odată toți să-mi spuneți că sunt ciudată? Nu am nimic, mă simt bine, replic eu tăfnoasă.

– Bine, scuză-mă.

Lasă privirea în jos și tace până intrăm în cameră.

Sunt prost dispusă, așa că, în timp ce Cloe și Sam se pregătesc de cină, ies pe balcon să iau o gură de aer.

Scot mobilul și controlez cine m-a căutat și mesajele. E unul de la Kate. Îl deschid și citesc: „Bună, Cris, sper că te distrezi. Mi-e tare, tare dor de tine.”

„Și mie mi-e dor de tine“ îi răspund și trec la mesajul următor, care e de la Trevor. Ciudat că mi-a scris...

„Vino în holul hotelului. Vreau să vorbesc cu tine.“

Mi l-a trimis acum cinci minute. Sunt foarte curioasă să aflu despre ce vrea să-mi vorbească, așa că-mi bag mobilul în buzunarul blugilor și cobor la parter.

Îl găsesc în hol, așezat pe un fotoliu de catifea, ocupat să citească o revistă. Când sunt la câțiva pași de el, ridică privirea.

— Iată-te! Se ridică în picioare. Am crezut că nu vii. Urmează-mă, să vorbim într-un loc mai liniștit.

Ne ducem într-un salonaș mai retras și ne așezăm pe un divan.

— Deci, spune-mi ce se întâmplă, mă ia repede Trevor.

— Mie? Nimic.

— Nu te cred. Hai, Cris, poți să i-o spui lui Matt, lui Cameron sau oricui altcuiva, dar nu mie! Știi foarte bine că te cunosc și că știu când lucrurile merg bine și când nu.

— Ei bine, da, s-a întâmplat ceva. Dar nu e nimic îngrijorător.

— Poți avea încredere în mine, știi foarte bine.

— Am descoperit ceva important despre o persoană la care într-adevăr ținam foarte mult.

— Sam?

— De unde știi?

— E de ajuns să vezi cum te uiți la ea. Se înțelege foarte bine că din nu se știe ce motiv nu mai ești în apele tale când ești cu ea. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste complicată... Pe scurt, Sam e una dintre persoanele care i-a spus lui Lindsay despre mine și Cameron, și mai înainte celeilalte fete care conducea revista școlii. A povestit și lucruri foarte personale pe care i le destăinuisem fiindcă o consideram cea mai bună prietenă a mea. Nu știu de ce a făcut-o. Încă nu-mi vine să cred.

— Dar e ceva absurd! Ești sigură că așa stau lucrurile?

- Din păcate, da.

Trevor rămâne câteva clipe tăcut.

- Chiar e o lovitură sub centură.

- Da. Nu știu ce să cred și nici ce să fac.

- Cameron știe?

- Sigur că nu!

- Trebuie să-i spui.

- Când ne vom întoarce acasă. Nu vreau să-i stric și lui călătoria asta.

Se uită într-un punct fix și pare să reflecteze bine asupra situației.

Sper ca măcar el să știe să-mi dea ceva sfaturi bune, de vreme ce, în clipa asta, este singura persoană pe care pot conta cu adevărat.

- Ai vorbit cu Sam?

- Nu, vreau ca ea să fie cea care să-mi mărturisească tot. Deocamdată prefer să nu scot la lumină povestea asta.

- Ai dreptate. Tare aș vrea să știu de ce a făcut asta. Sigur, o cunosc de puțină vreme, dar sunt sigur că, dacă chestia asta e adevărată, Sam trebuie să se fi purtat așa dintr-un bun motiv.

- M-am gândit la același lucru. Și sper din tot sufletul să fie așa.

- Dacă vrei, pot să încerc să vorbesc cu ea.

- Nu, mulțumesc, prefer să nu te bag în chestia asta.

- Bine, răspunde el surâzând.

Se uită la mine și se apropie să mă îmbrățișeze.

Fac același lucru și nu reușesc să-mi opresc un suspin.

După cină intrăm iar în camerele noastre. Astă seară nu sunt prevăzute ieșiri. Cu siguranță o să ne adunăm într-una din camere să ne jucăm jocuri stupide.

Intrăm cu toții în lift, sperând să nu se blocheze. Prima oprire e la doi, la mine. Sam și Cloe ies, iar eu dau să le urmez când Cam mă apucă de braț și mă oprește.

— Ce-i?

— Tu vii cu mine, zice zâmbind.

În timp ce ușile se închid iar, mă uit la Sam și la Cloe, care chicotesc.

Rămân în lift. Trevor mă privește înlemnit, și eu dau din umeri.

Ne oprim la etajul patru, și Trevor iese. Cam mai rămâne înăuntru, și eu cu el.

Ajungem la etajul cinci, coboară și Taylor. Cam e încă nemișcat, cu un zâmbet ciudat pe față.

Liftul se închide.

— Unde mergem? întreb.

Cam apasă pe butonul etajului șase.

— Într-un loc splendid, răspunde el făcându-mi cu ochiul.

Odată ajunși, coborâm. Cam mă ia de mână și îmi face semn să nu fac zgomot.

Ajungem în fundul coridorului, și el deschide o ușă.

— Ce faci? șoptesc.

— Sst.

Ne aflăm într-o încăpere ciudată, care are centru o scară în spirală. Iar mă ia de mână și începem să urcăm.

Ajunși în vârf, rămân cu gura căscată în fața priveliștii care îți taie răsuflarea. În fața noastră se desfășoară Londra în toată măreția ei, cu inconfundabilul său orizont de clădiri.

– Uau! exclam uitându-mă în jur.

Suntem pe acoperișul hotelului. Mă apropii de parapet și contemplan uluită această panoramă incredibilă.

– E fantastic! zic zâmbind.

Cam vine lângă mine.

– Cum ai găsit locul acesta? îl întreb.

– M-am uitat pe site și am văzut că exista un solar, îmi explică el făcându-mi cu ochiul.

Mă sprijin în coate de zid și mă bucur de spectacolul acestui oraș imens, plin de lumini scânteietoare.

Îmi dau seama că el mă observă.

– Ce-i? De ce nu admiri și tu minunăția asta?

– La ce-mi folosește s-o privesc, când alături de mine o am pe fata cu cel mai frumos zâmbet de pe pământ?

Mă apropii și-i dau un sărut fugar pe buze.

– Te iubesc.

– Și eu, nici nu-ți închipui cât, îmi șoptește Cam, mângâindu-mi obrazul.

Îmi ia fața în mâini și se uită fix la buzele mele. Mă apropii să îl sărut. El mă ia cu duioșie de talie, mă trage spre el și își apasă buzele de ale mele cu infinită senzualitate. Apoi, sărutările lui încep încet să traseze drumul de-a lungul obrazului, până ajung pe gât.

– Cam... zic șoptit.

– Ce-i? mă întreabă ridicând capul și uitându-se în ochii mei.

– Nu putem să stăm aici.

– Știu, dar eu am asta, răspunde el scoțând o cheie din buzunar.

Mă uit uimită la ea.

– Cum ai făcut rost de ea?

– N-a fost chiar așa de greu. A fost de ajuns să conving o cameristă să o ia pentru mine, zice surâzând.

Mă strânge de mână, coborâm scările și ne întoarcem în cămăruța de dinainte. E întuneric peste tot și, din greșeală, mă împiedic și dau peste el. Izbucnesc în râs.

– Sst!

Încuviințez și respir adânc, să mă calmez. Ieșim pe coridor, ajungem la camera indicată pe cheie și intrăm.

Cam încuie și aprinde abajurul de pe noptieră. Apoi vine spre mine și se oprește la câțiva centimetri de buzele mele.

– Ar trebui să zâmbești mai des. Ești frumoasă când o faci.

– Uau, Cameron Dallas, tandru de atâtea ori într-o zi! Ar trebui să-mi notez pe undeva, așa va rămâne în istorie!

– Pot să încetez să mai fiu băiat bun, răspunde Cam ironic, apoi mă strânge de talie, făcându-mă să dau înapoi până când spatele mi se sprijină de perete.

Apoi se îndepărtează de gura mea și mă sărută scurt de-a lungul obrazului și al gâtului. Buzele lui sunt cel mai sublim lucru de pe pământ. Fizicul lui e pur și simplu perfect.

Lăsându-mi mâinile pe talia lui, îl silesc să se apropie și mai mult de mine. Am absolută nevoie de el în momentul acesta.

Buzele lui revin să le întâlnească pe ale mele și, în timp ce limbile noastre se mișcă în perfectă armonie, ca și cum ar fi una singură, el îmi ia mâinile și mi le pune în jurul gâtului.

Sunt excitată și fericită. Dacă acum câteva luni mi-ar fi zis cineva că voi ajunge să fac așa ceva cu Cameron, i-aș fi râs în nas. Cândul acesta mă face să-mi scape un mic hohot de râs.

– Nu-i nimic de râs.

Cam zâmbește.

– Sst, îi zic eu alunecând cu degetul peste buzele lui.

De data asta simt că prin noi trece o energie diferită, ceva profund, care mă face să mă simt bine, în siguranță. Caut în mine cuvintele potrivite să exprim ce simt, dar nu apuc să deschid gura că el îmi sărută fruntea, se uită drept în ochii mei și șoptește:

– Te iubesc, Cris, nici nu știi cât.

- Vizita cu ghid la Tate Modern a fost de o plictiseală mortală! exclamă Cameron căscând.

Nu pot decât să-i dau un ghiont auzindu-i vorbele.

- Ce-i? A fost plicticoasă.

- Tu ești plicticos! replic. Tate este unul dintre cele mai frumoase și mai interesante muzee din lume! Chiar nu înțelegi nimic, Cam!

- Sunteți incredibili, mereu unul contra celuilalt în toate cele! observă Cloe chicotind.

Folosim cele două ore de libertate care ne-au fost acordate să facem o plimbare în cartierul Southbank, și ne hotărâm să luăm o gustare într-o piețișoară cu adevărat delicioasă, cu aer ușor vintage, la câțiva pași de Tamisa: Gabriel's Wharf. Aici sunt multe baruri și magazinașe colorate, unde se pot face oarece cumpărături.

Deși aerul e foarte rece, ne așezăm la mesele de afară ale unui mic local și comandăm fish&chips. În depărtare răsună notele unei bucăți rock executate live.

- Auziți? întreabă Cloe.

- Să nu-mi spuneți că vreți să vă duceți să vedeți! exclamă Cameron. Eu aş evita cu plăcere.

- Și eu, zice prompt Jack. Și Taylor e de aceeași părere.

Eu și Cloe schimbăm o privire și sărim în picioare.

- Ne vedem mai încolo.

Sam ni se alătură și, împreună, urmând muzica, intrăm pe o străduță laterală până ajungem la o altă piețișoară, unde o trupă de patru tineri cântă la instrumente și din gură o bucată minunată.

Ritmul muzicii ne învăluie și începem să ne mișcăm și să batem din palme.

Băieții din trupă se uită la noi și zâmbesc, pe urmă ne fac semn să ne ducem la ei, având în vedere că suntem singurele fete din public. De fapt, sunt foarte puțini spectatori, în mare parte femei în vârstă, cu plase de cumpărături.

Toate trei izbucnim în râs și ne hotărâm să acceptăm invitația. Băieții ne aplaudă a încurajare.

– Cum vă numiți? întreabă solistul surâzând.

– Cris, Cloe și Sam, răspund eu pentru toate.

Se întoarce spre spectatori.

– Să le urăm bun venit lui Cris, Cloe și Sam!

Publicul aplaudă, iar eu și fetele râdem amuzate de situația ciudată în care ne aflăm.

Tinerii încep din nou să cânte, și noi trei să dansăm. Bucățile lor sunt cu adevărat senzaționale și sper din tot sufletul ca acești tineri muzicanți să obțină succesul pe care îl merită.

Solistul se apropie și mă ia de mână să mă invite să dansez cu el. Chiar e distractiv. Cântecul se termină și publicul aplaudă.

– Vă mulțumim tuturor! Ne vedem mâine la aceeași oră, zice solistul vocal.

Și bateristul se ridică și se apropie de noi zâmbind.

– Cum de vă vedem pentru prima oară aici?

– Suntem la Londra în excursie cu școala.

– Păcat, ne-ar fi făcut plăcere să vă avem cu noi mai des. Oricum ne-a făcut plăcere, eu sunt Bradley.

Vocalistul cu păr castaniu se prezintă fiecăreia dintre noi, întinzându-ne mâna.

– Cum vă cheamă? întreabă Sam.

– Angry Lions.

– Putem să facem o fotografie cu voi? Eu și Sam ne uităm imediat la Cloe, întrebând-o din priviri „ce naiba faci?”. Când o să fiți faimoși, ne vom putea lăuda cu o fotografie cu voi.

– Când o să se întâmple, vă vom chema să fiți dansatoare pe scenă, răspunde unul dintre băieți care avea un cartonaș pe tricou pe care scria James.

Ne amuzăm cu toții de vorbele lui. Pozăm, și Cloe roagă un trecător să facă fotografia.

– Oricum, aveți seri libere aici la Londra? Ori sunteți permanent sub supravegherea strictă a profesorilor? Întrebă basistul grupului.

– Suntem întotdeauna libere, inventează Cloe.

Oare ce-i trece prin cap?

– Putem să facem schimb de numere de telefon și... dacă vă convine, uitați bilete să intrați gratis în localul unde vom cânta astă seară, zice basistul dându-ne trei bilete.

– Mulțumim! Ar fi fantastic! Cloe le ia și le bagă în geantă. Apoi facem schimb de numere de mobil cu Bradley și cu James.

– Atunci, pe diseară! face Bradley.

– Sigur, pe diseară! răspunde Cloe.

Imediat ce ne aflăm destul de departe de băieți, ne pufnește râsul. Am flirtat cu ei și a fost amuzant, dar știm foarte bine că nu-i vom suna în nici un caz. Important este să nu afle nicio-dată Cam, fiindcă sunt sigură că nu i-ar cădea deloc bine.

Seara, la hotel, înainte de cină, Cloe mă informează că am fost convocată de profesor în hol.

Cobor repede scările până la parter.

– Cloe mi-a spus că mă așteptați.

– Da, Cristina, imediat ce vine și cealaltă fată, vă explic...

A, uite-o!

Mă întorc să văd cine e. Ce?

– De ce tocmai ea? întreb.

– Oh, nu! exclamă Susan contrariată.

– Ei, vă amintesc că, după ce se termină excursia, aveți de ispășit o pedeapsă împreună, deci începeți să vă obișnuiți cu ideea încă din seara asta. Acum țineți astea, spune întinzându-ne niște dosare și distribuiți-le la camere. Este vorba despre un material informativ cu privire la principalele monumente pe care le vom vizita mâine: Turnul Londrei și catedrala Saint Paul.

– Nu le puteați distribui mâine? întreb eu.

– Nu, voiam să vă acord tot timpul să le studiați la noapte, răspunde el cu un zâmbet, conștient de prostia pe care o spune. Nu vreau să fiți nepregătite. Distrăți-vă adaugă el, plecând.

– Dacă ne despărțim, terminăm mai repede, sugerez eu.

– Bine, răspunde Susan cu jumătate de gură.

După circa o oră, am distribuit dosarele primelor trei etaje și aproape pe tot etajul patru. Lipsesc numai două camere, între care și cea a lui Cameron.

Din celălalt capăt al culoarului, Susan îmi aruncă o privire răutăcioasă, în semn de sfidare.

Încep să alerg ca să ajung prima la ușa camerei lui, și ea face la fel. Ajungem în același timp și batem frenetic.

Cameron deschide și se uită ciudat la noi.

– E pentru vizita de mâine, spunem la unison eu și Susan, împingându-ne una pe alta.

Cam scutură din cap și surâde.

– Mulțumesc. Ia dosarul din mâna mea, apropiindu-se să mă sărute pe buze. Ne vedem curând, șoptește el închizând ușa.

Mă uit la Susan și ridic o sprânceană. Pe urmă mă întorc să plec.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș râde. Știu foarte bine cum ați flirtat cu băieții din trupa aia și află că lui Cameron nu i-ar face deloc plăcere să știe.

Mă întorc să mă uit la ea.

– Și mai știi și despre noaptea de pasiune pe care ați petrecut-o tu și el împreună, așa că, dacă vrei să nu mă duc să-i spun totul, ar fi bine să te porți frumos cu mine și să stai departe de Cam în noaptea asta.

– Cine ți-a spus?

– Ar trebui să fii mai atentă cui îi împărtășești secretele tale, răspunde ea, făcându-mi cu ochiul.

– Sam...

Chestia asta trebuie să se termine, nu pot să continui să mă prefac că nu știu nimic. Cobor în grabă scările și intru în camera mea ca o furie.

– Ei, îmi explici cum ai putut?

Sam se ridică din pat.

– Despre ce vorbești?

Își bate joc de mine?

– De ce-mi faci așa ceva? De ce continui să-i spui lui Susan lucrurile pe care ți le împărtășesc eu? Ce fel de prietenă ești? o atac cu toată mânia pe care am acumulat-o zilele astea.

Cloe se uită la noi deconcertată și pare înspăimântată de reacția mea neobișnuită.

– Ce se întâmplă? întrebă ea zăpăcită de cap.

Sam lasă capul în jos.

– Deci? Vrei să-i explici?

Sam rămâne nemișcată și tace.

– Bine, o s-o fac eu. În tot timpul ăsta nu a făcut decât să se prefacă a-mi fi prietenă, încă din prima zi în care am cunoscut-o. Stătea pe lângă mine doar ca să-i facă o favoare lui Susan și să obțină vreo știre bombă pe care să o transmită ei, lui Lexi și lui Lindsay. Tot ce-i destăinuiam eu ajungea la revista școlii, iar eu am fost atât de tâmpită să nu bănuiesc niciodată nimic. Am fost atât de proastă, încât am crezut că am dat peste o prietenă adevărată, zic printre lacrimi.

Cloe face ochii cât cepele.

— Sam, e adevărat?

— Cine ți-a spus? se limitează să întrebe ea.

— Susan, prietena ta dragă. Mi-a povestit în timpul călătoriei

cu avionul.

— Și de ce te-ai hotărât să vorbești abia acum?

— Pentru că așteptam să-mi mărturisești tu. Mă așteptam ca tu, cea mai bună prietenă a mea, să fi avut curajul să-mi spui cum stau lucrurile de fapt.

— Și crezi că, dacă ți-aș fi spus, lucrurile s-ar fi desfășurat altfel? Ți-ar fi căzut mai bine?

Dar ce întrebare e asta?

— Nu, nu mi-ar fi căzut deloc mai bine! Firește, dar... răspund eu dezorientată, poate mi-ai fi spus că-ți pare rău sau că aveai vreun motiv ca să te porți așa...

— De ce ai făcut-o, Sam? întreabă Cloe.

— Nu e treaba voastră! răspunde ea brusc și iese din cameră trântind ușa.

Jeri seară am rămas până târziu în camera lui Cam să aștept să adoarmă Trevor. Chiar era înduioșător, băuse prea mult și îi era foarte rău.

Amețit cum era, zicea lucruri fără sens... repeta că este încă îndrăgostit de mine, mă ruga să nu plec... Cu siguranță erau cuvinte fără semnificație, dictate numai de alcool și de care, probabil, nici măcar nu-și va aduce aminte.

În dimineața asta încă n-a coborât la micul dejun. Încep să mă îngrijorez.

– Dar băieții unde sunt? întreabă Sam.

Încă nu înțeleg motivul pentru care Cloe a insistat ca Sam să vină să se așeze la masă cu noi. Știe foarte bine că ne-am certat și că nu vreau să vorbesc cu ea.

– Nu știu. Poate îl ajută pe Trev, presupune Jack.

– Tu l-ai văzut în dimineața asta?

– Da, și nu arăta prea bine.

Hmm... Nici măcar nu mi-e foame, singurul lucru pe care-l vreau e să mă duc să văd cum se simte prietenul meu.

– Mă întorc imediat, zic ridicându-mă de la masă și traversând sala, ca să mă duc spre camera băieților.

Bat la ușa lor și îmi deschide Cam.

– Mititico...? Sună mai mult ca o întrebare decât ca un salut. Cum de ești aici? întreabă el pe urmă, dându-mi un pupic pe buze.

– Să văd cum se simte Trevor.

Intru în cameră, dar nu-l văd...

– Oh, nu vreau să aud de el, zice Taylor.

– Dar tu ce faci aici? întreb eu îndepărtându-mă de Cam și uitându-mă la el.

Taylor e întins pe pat și are un aspect îngrozitor.

– Prietenului tău i-a fost rău toată noaptea și ăștia făceau un asemenea balamuc, că a trebuit să cobor să caut puțin liniște. Și, în cele din urmă, m-am trezit că îl ajut pe Trevor, care nu se mai oprea din vomitat, se vaită el.

– Acum unde este?

– Pe terasă. Avea nevoie să respire puțin aer proaspăt.

Deschid ușa-fereastră și îl văd pe Trevor așezat pe un scaun, cu ochii închiși.

Se întoarce brusc și, imediat ce mă vede, zâmbeste.

– Cris, cum de ești aici?

– Eram îngrijorată pentru tine. Nu ți-era prea bine ieri seară, explic eu luându-mi un scaun gol să-l așez lângă el.

– Nu-mi amintesc nimic... Doar câte o imagine neclară cu mine care beau, tu care îmi zâmbești, apoi din nou eu care cad pe jos și în cele din urmă întunericul. Nici nu-ți închipui ce durere de cap am.

– Ai fi putut să bei mai puțin.

Zâmbesc.

– Știu, dar aveam chef s-o fac... ca să uit și să mă prefac că, o seară, totul ar fi mers ca pe roate.

Sper doar că nu se referă la mine și la cuvintele pe care mi le-a spus ieri seară.

– Aha.

– Cât ai stat lângă mine?

– Până ai adormit.

– Și am spus ceva? De exemplu fraze ciudate? întreabă râzând prosteste.

- De, de fapt... ai zis lucruri foarte ciudate.

- Cum ar fi?

- Că încă mă iubești, că nu faci altceva decât să te gândești la mine... tâmpenii de genul ăsta, răspund zâmbind și uitându-mă direct în ochii lui.

El își ia privirea de la mine și încetează să mai zâmbească.

- Aha... se limitează să răspundă.

Nu-mi place răspunsul ăsta al lui, iar întrebarea care urmează îmi iese spontan din gură.

- Vorbeai așa numai pentru că erai beat, nu? Sper din tot sufletul să-mi spună că da. Deci? insist eu.

- Da, sigur. Hai, doar nu m-ai crezut? Eram beat turtă, mă asigură el râzând.

Tăcem câteva clipe și admit că situația devine stânjenitoare.

- Eu plec, zic, și el încuviințează.

Taylor a adormit și Cam e în baie să facă duș. Bat la ușă să-i spun că mă întorc în camera mea și că îl aștept acolo.

Din fericire, camera mea e goală. Sam și Cloe încă mai iau micul dejun.

Mai bine așa.

Mă arunc pe pat și iau mobilul să văd dacă am primit mesaje sau telefoane. Unul de la Nash.

Cine știe ce voia să-mi zică... Îl chem pe FaceTime și el răspunde imediat. E ciudat să-i văd chipul după atâta vreme. Îmi lipseau ochii lui albaștri.

- Ei, de ce m-ai căutat înainte? E totul bine? întreb eu imediat ce se cuplează videoconvorbirea.

- Bună, Cris, da... voiam doar să știu cum merg lucrurile.

Observ imediat că e îngrijorat și îmi imaginez și de ce...

- Știu totul despre Sam, zic.

Rămâne tăcut câteva momente.

- Îmi pare rău. Ți-aș fi spus, dar nu mi se părea corect să afl de la mine.

– Din păcate, nu mi-a spus ea.

– Atunci cine?

– Susan.

– Oare de ce nu poate să-și vadă de treburile ei?

– A făcut bine, măcar o dată. Sunt sigură că Sam nu mi-ar fi spus nimic niciodată.

– Îi era frică de reacția ta, explică el. Cris, îmi pare tare rău... cred că trebuie să stați de vorbă. Ea cum a reacționat când i-ai spus că știi?

– S-a enervat și a plecat fără să dea explicații.

– Și tu ce ai de gând să faci? Intenționezi să o ierți?

– Nu știu, Nash.

– Cris, e prietena ta. Ar trebui să stați de vorbă și să vă lămuriți.

– Se presupune că și ea e prietena mea, totuși nu a avut nici cea mai mică remușcare când s-a dus să-mi toarne secretele la Lexy, Lindsay și Susan. Așa că, mă întreb, de ce ar trebui să fiu tocmai eu cea care să joace rolul prietenei bune și să o iert!

– Ce a făcut Sam?! Întreabă Cam din ușă.

O, nu.

– Cam... zic eu dându-mă jos din pat și ridicându-mă în picioare, ca să mă pot uita în ochii lui în timp ce-i vorbesc.

– Răspunde, zice Cam.

– Am aflat că Sam le povestea lui Lexy, Susan și Lindsay despre lucrurile pe care i le mărturiseam eu, admit.

– Ce? Întreabă el apropiindu-se. Și de ce nu mi-ai spus? Când aveai de gând să-mi spui? adaugă el ridicând glasul.

Urâsc când face așa. Mă face să mă simt îngrozitor de vinovată.

– Cris, eu închid, zice Nash la mobil.

– Să te ia naiba, Nash! strigă Cameron și iese din cameră.

– Cam, ar trebui să te liniștești și să reflectezi la ce faci înainte de a te enfuria pe mine! Îmi pare rău, Cris, zice Nash înainte de a închide.

Alerg afară din cameră să încerc să-l opresc pe Cam.

– Nu, Cris, pleacă de aici.

– Cam, te rog, nu intenționez să plec, răspund eu apropiindu-mă și mai mult.

Tace, și chiar aș prefera să răspundă ceva.

– Vorbește... te rog... zic eu ținând pasul cu el.

Pufnește și nu se întoarce nici măcar să se uite la mine. Pur și simplu rămâne împietrit și se uită fix la ceva.

– De câtă vreme ai aflat? Cine ți-a spus și ce știi exact?

Poate era mai bine să continue să tacă.

– Susan mi-a zis doar că Sam era una dintre sursele de la revista școlii și că le transmitea toate informațiile. Știu de când ne-am urcat în avion ca să venim încoace, admit.

Nu zice nimic.

– Cam, îmi pare foarte rău. N-ar fi trebuit să-ți ascund asta, știu. Dar mi-era frică de reacția ta față de Sam. Știam că ai să te superi pe ea și nu voiam s-o văd suferind.

– Nici măcar după tot ce ți-a făcut? întreabă el mirat.

– Nu. Nu știu de ce a făcut-o, dar asta nu trebuie să influențeze relația dintre voi doi și, în plus, chiar dacă sunt supărată pe Sam, sunt convinsă că în spatele purtării ei există un motiv întemeiat. Nu cred că a făcut-o din proprie voință. Poate a șantajat-o Susan, nu m-aș mira, sau există alt motiv pe care nici nu mi-l închipui...

– Cum faci? întreabă Cam.

– Ce să fac?

– Cum faci să fii atât de bună? Cum de nu te înfurii când vezi cum se poartă?

– Eu continui să cred în ea, răspund, și el nu se mai uită la mine.

– Nu ți-a mai spus nimic altceva Susan? Vreau să zic, în general, nu numai despre Sam...

– Nu. Atâta știu, răspund, și el își ferește ochii.

Nu îmi vine să cred că nu mai țipă la mine și că nu este supărat de prezența mea.

Telefonul lui mobil sună.

– Da, răspunde el pe un ton dur. Ce? întreabă îngrijorat, Vin imediat.

Închide și pleacă.

– Unde crezi că te duci? Trebuie să isprăvim de vorbit, spun eu mergându-i pe urme.

– Nu, Cris, acum nu am chef să mai vorbesc cu tine.

Rămân nemișcată și mă uit la el cum urcă scările și pleacă. Intru iar în cameră, dar nu sunt în stare să accept faptul că nu știu ce crede Cam despre toată treaba asta.

Mă hotărâsc să mă duc la el în cameră să vorbim. Urc la etajul patru și, ajunsă în fața ușii, aud atât vocea lui, cât și pe a lui Cloe venind dinăuntru.

Fac un pas înainte să ascult ce-și spun, dar ceva îmi spune să n-o fac, fiindcă am să dau de bucluc.

Nu. Vreau să aud.

Mă apropii și-mi lipesc urechea de ușă să ascult.

– Te asigur că ea a fost! zice Cloe.

– Și acum ce intenționezi să faci? întreabă Cam.

Dar despre ce vorbesc?

– Să duc probele la poliție. Mi se pare evident, nu se poate să-i fi făcut rău sorei mele și să scape așa.

Iată că iar iese la iveală povestea cu Carly... Poate au înțeles cine a fost cel care a ucis-o.

– Arată-mi-le.

– Uite, e chiar mașina ei. Numărul de înmatriculare și culoarea ciclamen. Cam, ea a fost, insistă Cloe.

O, Doamne Dumnezeule, vorbesc despre Susan, sunt convingși că ea a omorât-o.

– Cris, aud un glas și, când mă întorc, îi văd pe Sam și pe Austin.

Acum ce le spun?

– Ce faci aici? întreabă Austin.

Și el de ce e aici cu Sam? Nu se urau, el și Cameron?

– Eu... doar...

Ușa camerei lui Cam se dă de perete. Cameron și Cloe se uită la mine și pălesc.

– Cris?! exclamă el.

– Treceam pe aici și i-am întâlnit pe Austin și pe Sam...

– Și ai auzit ceva? întreabă Cloe îngrijorată.

– Am auzit despre mașină.

Nu intenționez să mint. Mi-au ajuns toate minciunile astea.

– Doar n-ai făcut-o intenționat? întreabă Cameron râzând.

– Să fac ce?

Sunt năucită.

– N-ai tras cu urechea la ușă... Cris, ai să reușești vreodată, măcar o dată, să-ți vezi de treburile tale? De ce nu încetezi să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

– Nu vorbi așa cu ea.

– Miller, taci și intră, zice Cameron, dându-se deoparte să-l lase pe Austin să intre în cameră.

– Dallas, nu o poți trata în felul acesta, se răstește el, ținându-l cu privirea înainte de a intra.

Cameron își ia privirea de la el și se concentrează iar asupra mea.

– De când sunteți voi doi prieteni? întreb eu.

– Cris, nu e treaba ta.

– Încetează să mai spui că nu e treaba mea, Cameron! Încetează să mă mai excluzi din ceea ce faci, fiindcă mie mi s-a luat. Și încetează să mai susții că vrei să fii sinceră cu tine când singurul care minte, chiar și acum, ești tu. Vreau să știu despre ce trebuie să vorbiți.

– Cam... ar trebui să-i spui... intervine Sam.

De ce Cameron nu pare deloc mânios pe ea? S-au lămurit deja ori nici măcar n-au vorbit încă?

– Sam, taci din gură! Și tu, Cris, te rog, nu îngreuna și mai mult situația asta. Am nevoie să ai încredere în mine și să stai astăzi departe de mine, replică el uitându-se drept în ochii mei.

– Dacă nu vrei să-mi spui nimic, bine! Fă cum vrei! Dar să nu vii după aia să mă cauți, fiindcă de data asta n-am să te aștept cu brațele deschise, așa cum fac întotdeauna.

Îi susțin privirea ca să îl fac să înțeleagă că vorbesc serios.

– Ai avea dreptate! comentează Austin, câștigându-și astfel o privire sfredelitoare din partea lui Cameron.

– Cris, știi că acum totul ți se pare atât de absurd și că ai impresia că noi complotăm împotriva ta, dar nu e așa, crede-mă, intervine Cloe.

Nu îi răspund. Vreau doar să plec de acolo.

– Mititico, te rog, ascultă-mă! Înainte de a-ți povesti totul, vreau să fiu sigur că am aflat totul. Adevărul va ieși la suprafață. Te rog doar să ai încredere în mine, zice Cam, luându-mi fața în mâini.

– Răbdarea mea are o limită, răspund îndepărtându-mă.

– Știu, dar rezistă. Suntem atât de aproape de deznodământ. O să vorbim diseară, bine?

Nu vreau să îl fac să creadă că l-am iertat și de data asta, așa că îl las nedumerit.

– O să mă mai gândesc, răspund și plec.

Asta va fi ultima noastră seară la Londra. Zilele au trecut mai repede decât mi-aș fi putut imagina.

Ultimele două le-am petrecut cu Trevor, Lindsay și Tylor, încercând să îi evit pe Cameron și pe ceilalți, mai ales după ce ieri seară Austin mi-a mărturisit că el, Cam, Sam și Cloe au făcut un fel de pact să afle cum s-au petrecut lucrurile în noaptea în care a fost lovită mortal Carly. Cu toții sunt convinși că nu a fost vorba despre un accident și bănuiesc că Susan e responsabilă de cele întâmplate.

Însă Austin n-a vrut să-mi povestească mai multe și mi-a zis că restul mi-l va spune Cam dacă o să vrea. Totuși, despre toate astea, iubitul meu, care mai mult ca oricine ar trebui să fie sincer cu mine, nu mi-a spus un cuvânt.

Sunt jignită și supărată pe el, la fel și pe Sam și pe Cloe. Mă simt luată peste picior, trădată, iar de data asta nu intenționez să trec peste asta!

Încerc să mă concentrez asupra bagajelor și aș vrea să termin înainte de cină. Măine dimineată va trebui să eliberăm camera înainte de zece.

Mobilul sună și pe ecran apare „Mama”. Răspund și aud că are o voce ciudată... plânge.

– Mama, e totul în regulă?

– Cris... Eu... Noi voiam doar să o protejăm...

Suspină.

— Mamă, ce s-a întâmplat? întreb ridicându-mă în picioare și plimbându-mă în sus și în jos prin cameră, pradă panicii.

— Uite... zice ea și abia îi mai aud vorbele, singurul lucru la care reușesc să mă concentrez este zgomotul pe care îl face telefonul în timp ce-mi scapă din mână și cade pe jos.

Mă ghemuiesc pe pardoseală, panicată. Nu pot să cred ce tocmai am auzit.

Mama continuă să vorbească, dar sunt mult prea răvășită ca să iau din nou mobilul.

— Cris! Cameron bate la ușa camerei mele. Mititico, deschide! Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Nu știu de unde, dar găsesc puterea de a relua convorbirea cu mama.

— De când a dispărut?

Plângem amândouă.

— De două zile. Am chemat poliția, dar încă n-au găsit nimic. Îmi pare rău că-ți spun abia acum Cris, dar ești la mii de kilometri distanță și speram s-o găsim imediat... Dar au trecut două zile și nu mai știm ce să credem.

— Mamă, poliția o s-o găsească. Kate, sunt sigură, e bine și se va întoarce foarte curând acasă. Măine ajung și eu și o să facem tot posibilul. Acum încercați să fiți calmi și sunați-mă dacă aveți orice noutate.

— Bine, draga mea. Ne auzim mai târziu. Te iubesc.

Și închide.

— Cris, deschide!

Cameron continuă să bată în ușă.

— Cam, pleacă! strig eu pradă lacrimilor.

Nu vreau să văd pe nimeni, cu atât mai puțin pe el.

— Dar plângi... Ce naiba s-a întâmplat?

Respir adânc, ca să încerc să mă liniștesc, dar nu reușesc. Cam apucă clanța și începe să tragă de ea în sus și în jos, ca să o forțeze.

– Cris, sparg ușa dacă nu îmi dai drumul.

În cele din urmă cedezi și deschizi.

Când îi întâlnesc ochii adânci, simt un gol în stomac și înțeleg că singura persoană care m-ar putea face să mă simt mai bine în clipa asta e el. Am nevoie să stea lângă mine și să mă consoleze, cum a făcut-o întotdeauna.

Mă arunc în brațele lui izbucnind în plâns.

– Sst, îmi șoptește el la ureche, mângâindu-mă pe spate. Îmi pare rău, știu că am fost un fraier.

– Nu e vina ta, reușesc să murmur. Încerc să mă desprind din îmbrățișarea lui, dar el mă strânge și mai tare.

– N-ai grijă, acum sunt eu cu tine. Bine? Totul e bine.

Nu poate fi bine totul. Nu câtă vreme eu sunt la Londra, în timp ce la Miami familia mea e disperată.

– Ce s-a întâmplat? Întreabă ștergându-mi lacrimile.

– Kate... respir adânc.

– Ce a făcut?

– A dispărut. De două zile. Nu dau de ea nicăieri. Poliția o caută, dar momentan fără rezultate, zic eu dintr-o suflare.

– Ce?

– Da, Cam, am aflat acum. Nu știu ce să cred. Cine știe unde este în momentul acesta, ce face... Și dacă o fi răpit-o cineva?

Mii de întrebări se succed în capul meu zăpăcindu-mă și mai tare.

– Stai liniștită, or s-o găsească. Probabil e inutil, dar ai încercat să o suni? Ține, folosește mobilul meu.

Îl iau și tastez numărul lui Kate. După patru încercări, aceeași voce deranjantă repetă pentru a cincea oară să las un mesaj după semnalul sonor.

– Nimic.

– Curaj, Cris! Sunt sigur că o să fie totul bine. Ai să vezi, o fi doar o bravadă adolescentină.

Se apropie să mă sărute, dar eu întorc capul să-l îndepărtez. Încă nu mă simt bine după tot ce a făcut.

Încerc să sun din nou, dar aceeași voce mă îndrumă să las un mesaj. Așa fac.

– Kate, te rog, răspunde. Vreau doar să știu dacă ți-e bine, dacă ești cu cineva. Îmi ajunge atât, te rog. Jur că imediat ce mă voi întoarce la Miami am să te caut peste tot, până am să te găsesc, zic și închei convorbirea.

Cam se apropie să mă strângă într-o îmbrățișare cum doar el știe să dea.

Mobilul meu vibrează și îl scot din buzunarul blugilor.

– Oh, Doamne, e un mesaj de la Kate! zic în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

„Sunt bine, nu te îngrijora. Te iubesc.“

Schitez un surâs. Nu credeam că-mi va răspunde atât de repede.

– Ai văzut? Ce ți-am spus? E bine. Încearcă să stai liniștită.

„Te rog, Kate, întoarce-te acasă. Cu toții sunt îngrijorați din cauza ta“, îi răspund.

Eu și Cameron rămânem în tăcere câteva clipe, în speranța că sosește un alt SMS, dar nimic.

– Se va întoarce acasă singură.

– Sper.

Trebuie să îi anunț imediat pe părinții mei. Îmi pot închipui disperarea lor din aceste zile.

O sun pe mama și îi spun despre mesajul lui Kate. E ușurată, dar nu va fi cu adevărat liniștită până când nu o va putea îmbrățișa din nou și nu va vedea cu ochii ei că e bine. Îmi șterg lacrimile, și Cam mă ajută să-mi bag în valiză ultimele lucruri. Acum abia aștept să plec și să mă alătur celorlalți în căutarea surioarei mele.

– Tot mai ești supărată pe mine? întreabă la un moment dat Cam, schimbând complet subiectul.

– Cameron, n-am chef să vorbesc despre asta. Scuză-mă, dar am alte lucruri în minte.

– Da, dar Kate ți-a răspuns și ți-a spus că e bine, pentru moment nu poți face nimic altceva.

– Sora mea a dispărut, eu sunt pradă îngrijorării, pe un alt continent și la mii de kilometri distanță de familia mea... și tu chiar crezi că vreau să mă gândesc la planul vostru stupid și la tâmpeniile pe care mi le ascundeți?

– Așteaptă, planul nostru? întreabă Cameron surprins.

– Da, Cameron. Știi de planul vostru. Despre dovezile ca să o incriminați pe Susan și să le arătați tuturor că prietena ta Carly nu a murit din întâmplare, spun eu privindu-l.

Rămâne tăcut câteva secunde, susținându-mi privirea, ca și cum ar vrea să înțeleagă dacă mint sau nu.

– Dar este evident... Iată unde era Miller ieri seară... Să-ți vorbească despre ce facem noi. Ce măgar, zice el dând din cap.

– Nu, Cameron. Austin a fost singurul sincer. Nu mă poți opri să aflu lucrurile pe care tu și ceilalți mi le ascundeți, știi foarte bine. Așa că, dacă ai fi inteligent, mi-ai spune totul.

Tace și nici nu se uită la mine.

– Cris, ascultă... Pare foarte nervos. Dacă-ți ascund povestea cu Carly există un motiv, știi bine că nu aș face niciodată nimic care să te rănească, exact la fel ca Sam.

– Ce legătură are Sam?

– Uite... i-am cerut să facă un anume lucru pentru mine. Eu am rugat-o să se apropie de Susan, să se dea drept prietena ei, ca să înțeleg ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

– De ce tocmai de Susan?

– Era împreună cu Carly.

– Și tu de unde știi?

– N-are importanță... știu și gata, zice el întorcându-și privirea de la mine.

Uite, o luăm de la capăt! E tipic pentru Cameron să-mi spună adevărul doar până la un punct... Scutur din cap, vădit deranjată.

– Cris... ți-am spus deja de nenumărate ori că mi-e frică. Frică să nu te pierd pentru totdeauna din cauza greșelilor mele.

– Și eu ți-am spus deja de foarte multe ori că nu te judec pentru lucrurile pe care le-ai făcut în trecut.

– Nu vorbesc doar despre trecut, ci și despre prezent...

– Ce-i? Faci și tu parte acum dintr-un plan malefic, ca Matt? întreb ironic. În orice caz, să știi că de data asta n-am de gând să te iert ușor. N-am să trec peste, cum am făcut-o întotdeauna. Va trebui să lupți ca să obții din nou încrederea mea.

Zâmbește și se uită la mine.

– Bine, voi lupta. Ca să fii din nou a mea, șoptește el.

În sfârșit ne urcăm în avionul care ne va readuce la Miami. Sosirea este prevăzută în prima parte a după-amiezii. N-am dormit toată noaptea încercând să o contactez din nou pe Kate, fără să obțin răspuns. Cine știe unde este... Mi se pare un coșmar.

Locul meu e 37A, la fereastră. Mă așez și îmi pun centura de siguranță.

Sper doar să nu trebuiască să stau din nou alături de Susan, fiindcă, obosită cum sunt, nu aș fi în stare să o suport.

— Cris! Mă întorc și îl văd pe Austin. După cât se pare, ne vom petrece împreună următoarele nouă ore!

Chicotește așezându-se lângă mine.

Fantastic! Nu ar fi fost prima mea alegere, dar tot e mai bine decât cu Susan.

— Nu, e prea destul! Ca și cum n-am zis nimic... Ce naiba, o fac special? pufnește Susan pierzându-și răbdarea.

— Trebuie să te așezi aici? întreb.

— 37 C. Da.

— Ești sigură? Te rog, zi-mi că ai auzit greșit.

— Nu sunt surdă, Evans. Și se așază lângă Austin.

— Susan, te rog, îți cer un armistițiu. În următoarele nouă ore nu am nici un chef să-ți aud insultele, așa că, te rog, taci.

— Evans, cine ești tu să-mi spui ce să fac? Tac numai dacă vreau eu.

– Ei, ei, fiți calme. Să încercăm să avem o călătorie liniștită, bine? Nu trebuie neapărat să vorbiți între voi.

– Iartă-mă, Austin, ai dreptate, zic și mă las în scaun să mă relaxez.

Chiar sunt foarte obosită. Îmi pun căștile și, legănată de melodia dulce „What are You Fining” a lui Jason Walker, după câteva minute reușesc să adorm, ignorând glasul deranjant al lui Susan.

Opt ore mai târziu, mă trezesc când avionul și-a început coborârea spre Miami.

Imediat ce pun piciorul afară din aeroport, realizez cât mi-a lipsit soarele Floridei! Mângâierea lui caldă pe piele, după frigul din Londra, mă salută de bun venit acasă. Mă duc spre colegii mei care s-au adunat în grup și stau la palavre.

– Nu e posibil! Eu nu vin mâine, zice Cloe pufnind.

– Ce s-a întâmplat? întreb.

– După cât se pare, profii nu au anulat testele de la matematică și literatură programate pentru mâine. O să trebuiască să ne petrecem restul după-amiezii învățând.

– Ce? Ce nenorociți! comentează Sam apropiindu-se.

Singurul lucru care mă interesează, în clipa asta, e să mă duc acasă să o îmbrățișez pe mama. Și mai cu seamă să o găsesc pe Kate, oriunde o fi ea.

Mă uit în jur, dar nu îi văd pe părinții mei. Scot din geantă mobilul să îi sun.

– Cris, bine ai venit! Ai tăi m-au rugat să te aduc acasă. Mă întorc.

– Mulțumesc, doamnă Dallas.

Cam îmi ia valiza din mână și o duce la mașină, pe urmă o pune în portbagaj. Trebuie să se fi hotărât să-mi respecte tăcerea până ce o voi găsi pe Kate. Îi sunt recunoscătoare.

Odată urcată în mașină, iau mobilul și verific dacă am primit mesaje sau dacă m-a sunat cineva. Încerc să o chem pe Kate pentru a mia oară.

Nici un răspuns. Evident.

Sam intră în mașină și doamna Dallas pornește.

La un moment dat simt cum vibrează mobilul și deblochez rapid ecranul. E Hayes.

„Știi unde e Kate. Imediat ce poți, vino la școală, la cămin la mine.”

Oh, Dumnezeuule!

– Totul bine? întreabă Cameron, văzându-mi fața răvășită.

Nu pot să cred că Hayes n-a spus nimic nimănui. De ce nu a spus-o imediat?

– Cris, insistă Cameron, punându-și o mână pe umărul meu.

Singurul lucru pe care reușesc să-l fac este să răsucesc mobilul în așa fel încât să poată citi mesajul.

– Dar ce naiba...?

– Eu... eu...

Nu știu ce să zic. Sunt încă șocată.

– Să mergem direct la noi acasă, face Cameron către părinții lui.

– Nu trebuie să o lăsăm mai întâi pe Cris acasă? întreabă tatăl lui.

– Nu.

– Cris, ce s-a întâmplat?

Sam se uită îngrijorată la mine.

– Poate știu unde este Kate, îi șoptesc.

– Cameron, trebuie să o lăsăm la ea acasă. Părinții o așteaptă, insistă domnul Dallas.

– Nu! Direct la noi acasă!

– Nu vorbi așa cu mine. Vrei, nu vrei, o ducem pe Cris la ea acasă mai întâi.

– Cam, nu-i nimic. Mă pot ocupa și singură de treaba asta, îi spun eu ca să-l liniștesc.

Chiar nu am nevoie de ajutorul lui ca să ajung la școală.

După zece minute suntem în fața casei mele. Traversez grădina în pas săltat și bat la ușă.

Îmi deschide tata. Ne uităm unul la altul în tăcere și ne îmbrățișăm tare. Pe urmă, în spatele lui, o văd pe mama. E palidă și are fața obosită, ochii înconjurați de cearcăne. Alerg în brațele ei și nu-mi mai pot reține lacrimile.

Familia noastră nu e completă fără Kate. Nu mai pot pierde timpul, respir adânc și mă silesc să mă desprind din îmbrățișarea reconfortantă a mamei mele.

— Scuzați-mă, trebuie să plec... am uitat ceva în mașina lui Cameron. Ne vedem mai încolo.

Îmi târăsc valiza în cameră și ies iar.

Sunetul unui claxon îmi atrage atenția și, imediat ce întorc capul, îl văd pe Cameron care îmi face semn din cap să vin.

Mă apropiu de geamul lăsat.

— Ce vrei?

— Să te duc. Zâmbește. Ajungem mai repede dacă vii cu mine.

Mă gândesc un moment, dar adevărul este că și o secundă poate schimba situația.

Cam apasă pe accelerație și în foarte scurt timp ajungem în fața școlii.

Îl sun pe Hayes să aflu care e camera lui.

— Pun pariu că e aici cu el, zice Cameron.

Hayes nu răspunde, și asta mă neliniștește. Dacă și-a schimbat gândul? Dacă s-a hotărât să nu-mi spună nimic pentru că așa l-a rugat Kate? Închid și încerc din nou.

— Dacă nu și-ar fi schimbat camera din cauza transferului fals, aș ști unde este, observă Cameron scos din fire.

— Hayes! zic imediat ce îmi răspunde.

— Cris.

— Care-i numărul camerei tale? Suntem deja la intrarea în cămin, zic eu.

— 305.

Urcăm la etajul trei și ne uităm la toate numerele camerelor până o găsim.

Bat cu putere.

- Hayes, deschide! Sunt extrem de nervoasă. Dacă nu deschide imediat, risc să sparg ușa.

Cameron își pune mâna pe umărul meu.

- Hei... mititico, mai încet. Riști să o dai jos.

Mă opresc și respir.

Ușa se deschide și apare Hayes. Intru imediat, uitându-mă în jur după Kate, dar ea nu e acolo.

- Unde este? mă uit disperată la el.

- Ar trebui...

Nici n-apucă să zică ceva că apare din baie Kate și face ochii mari. Desigur nu se aștepta să mă vadă aici.

- Kate!

Alerg spre ea și o îmbrățișez, în timp ce mi se umplu ochii de lacrimi.

Cum de nu s-au gândit că acesta era primul loc unde s-ar fi putut ascunde?

- Ce ți-a venit? întreb uitându-mă în ochii ei.

- Aveam motive întemeiate să plec, Cris, zice ea seriosă.

Sunt atât de bucuroasă că e bine, dar în același timp aș strânge-o de gât. Nici nu-și poate închipui în ce bucluc s-a băgat.

- Cum de n-au găsit-o aici? îl întreabă Cameron pe Hayes.

El se apropie și explică:

- S-a ascuns în debaraua sălii de sport. Acolo nu se duce nimeni niciodată.

Eu și Cameron schimbăm o privire. Îmi amintesc foarte bine debaraua aia și lucrurile care s-au întâmplat în ea, iar din zâmbetul lui Cameron înțeleg că își amintește și el.

- Kate, povestește-mi ce s-a întâmplat.

Zâmbetul îi dispare de pe față și lasă privirea în jos.

Același lucru îl face și Hayes.

– N-am chef să vorbesc despre asta.

– Totuși trebuie. Nu poți să-mi ceri să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Nu zice nimic.

Cameron îmi aruncă o privire și îmi face semn să fiu calmă. Cum să fac? Kate a fugit de acasă, mama și tata sunt îngrijorați, iar eu, de data asta, nu vreau să mint.

– Kate, vorbește, insist.

Ea scutură din cap și nici nu se uită la mine.

– Kate, sora ta a fost foarte îngrijorată din cauza ta. Îmi închipui că ții la ea, corect? Atunci fă-o măcar pentru ea. Spune-i cum s-au desfășurat lucrurile, o încurajează Cameron. Dacă nu îi povestești ce s-a întâmplat sigur se va înfuria și mai tare și riști să se ducă să le spună și părinților tăi. Și pe urmă nu va mai avea încredere în tine, continuă el privindu-mă.

Îmi iau ochii de la el. Nu cred că discursul lui e adresat sută la sută sorei mele.

– De ce pare că tu nu vorbești despre mine? întreabă Kate, trecându-și privirea de la Cam la mine și de la mine la Cam.

– Kate, zic eu ridicând glasul.

Urăsc când încearcă să schimbe vorba ca să abată atenția de la ea.

Cam își pune mâna pe umărul meu.

– Fă-o pentru sora ta.

– Asta-i problema, sora mea, zice Kate ridicându-se de pe pat și accentuând cuvântul „sora“.

– Despre ce vorbești? întreb eu.

Se plimbă înainte și înapoi prin cameră fără să scoată un cuvânt. Apoi respiră adânc.

– În ziua în care ai plecat, mama și tata s-au certat din nou. Tocmai mă întorsesem de la școală și, trecând prin fața biroului tatei ca să mă duc în camera mea, i-am auzit certându-se. Ușa era întredeschisă, cu siguranță credeau că încă nu

mă întorsesem acasă. M-am apropiat și am tras cu urechea. Vorbeau despre ceva ce, după părerea tatei, ar fi trebuit să-mi spună cu mult timp în urmă, dar mama nu era de acord... Nu reușeam să înțeleg sensul discuției lor... până când o frază mi-a zdrobit inima...

Tace câteva secunde și își șterge o lacrimă.

– Ce frază, Kate?

Cameron mă ia protector cu brațul de după umeri, sesizându-mi agitația.

– „Kate are dreptul să știe adevărul. Trebuie să-i spunem că a fost adoptată.“ Cris... noi nu suntem surori, zice izbucnind în lacrimi.

Nu pot să cred așa ceva.

— Ce... ce? Nu e posibil!
Nu pot să cred că a fost adoptată. Trebuie să fie o greșeală.

— Cris, sunt sigură de ce am auzit... nu există îndoială. Izbucnește în plâns și mă apropii s-o îmbrățișez.

Dacă ar fi adevărat, cum de au ținut ascuns părinții noștri acest lucru atâta timp? Și pe urmă, am amintiri destul de clare despre mama mea însărcinată. Mai mult, eu și Kate semănăm foarte mult.

— E ceva ce nu se potrivește, Kate. Există fotografii cu mama când era însărcinată cu tine și, chiar dacă atunci eram foarte mică, îmi amintesc perfect de tine când de-abia te născuseși. Kate, trebuie să cerem explicații mamei și tatei. Trebuie să știm cum s-au întâmplat lucrurile. E probabil ca tu să fi interpretat totul greșit.

— Nu, Cris, eu am înțeles foarte bine. Și oricum, nu vreau să mă întorc în casa aia, răspunde ea așezându-se pe pat.

— Nu, tu vii cu mine! Trebuie să înfrunți situația, nu poți continua să fugi!

Ea își încrucișează brațele la piept și își ia ochii de la mine.

— Kate... insist eu.

— Nu mă întorc acasă la ăia doi.

— ăia doi sunt și vor fi întotdeauna părinții tăi, orice am descoperi. Te iubesc, Kate, și-ar da viața pentru tine, știi bine.

Încearcă numai să-ți închipui ce simt ei în clipa asta. Sunt disperați.

Cuvintele mele trebuie să fi mers drept la țintă. Kate își schimbă expresia feței. Pufnește și se dă jos din pat, ca să iasă din cameră. Îl văd pe Cameron zâmbind.

– Ce-i? întreb curioasă.

– Nimic... zice el dând din umeri, știi să te descurci.

– Hayes, îți mulțumesc pentru tot. Chiar nu știu cum să-ți mulțumesc, spun apropiindu-mă de el.

– Nu trebuie să-mi mulțumești mie, ci lui Nash, care m-a sfătuit să te anunț. După cât se pare, întotdeauna are dreptate, admite el surâzând.

În mașină mă așez pe bancheta din spate lângă Kate. Ea îmi ia mâna. E îngrozitor de îngrijorată.

– Fii liniștită! O să fie totul bine, o liniștesc eu.

Încuviințează, lăsând privirea în jos și continuând să-mi strângă cu putere mâna.

Îmi pot doar imagina ce-i trece prin cap la ora asta.

Chiar dacă s-ar dovedi că ea nu este sora mea, absolut nimic nu s-ar schimba. În aceste două zile mi-a fost atât de teamă că aș putea să o pierd, încât nimic nu mi se pare mai important decât faptul că am găsit-o sănătoasă și teafără. Nimic nu ar putea rupe legătura strânsă care ne unește, suntem și vom fi întotdeauna surori.

Ajunse în fața casei, în timp ce Kate bate la ușă, eu mă apropiu de Cameron să-i mulțumesc.

– Nici să nu te gândești, Cris, aș face orice pentru tine.

Aceste cuvinte simple sunt suficiente să-mi facă inima fărâme.

– De... poate nu e momentul potrivit să te întreb, dar mâine vrei să trec să te iau să te duc la școală?

– Sigur, mulțumesc...

– Fantastic!... Adică, bine. Atunci... pe mâine!

– Pe mâine!

– Încearcă să-ți păstrezi calmul.

Îmi face cu ochiul și pornește.

– O să încerc.

În pragul casei îi pot auzi deja pe părinții mei cum plâng.

– Kate, te rog, zice mama.

– Nu, răspunde ea.

– Ce se întâmplă? le întreb eu intrând.

– Kate nici măcar nu vrea să se apropie de noi. Nu reușim să înțelegem de ce! suspină mama în brațele tatei.

– Nu reușiți să înțelegeți de ce?

Nu se pot preface că nu știu care este motivul fugii ei.

– Nu, Cris, nu reușim să înțelegem, întărește tata scuturând din cap.

– Kate, îmi explici ce s-a întâmplat? o imploră mama.

– Știu tot, răspunde ea. Știu că am fost adoptată, și acesta e motivul pentru care am fugit. În ziua în care a plecat Cris vorbeați despre asta în birou. Am auzit totul. Așadar, adevărul este că am trăit întotdeauna cu o familie care nu era a mea, zice Kate cu fața brăzdată de lacrimi.

Liniștea care se lasă în cameră este dovada. Kate a fost adoptată.

– Vorbiți, spun eu adresându-mă părinților mei.

– Ce ar trebui să spunem? Nu voiam să aflu în felul acesta, zice tata.

– Care e adevărul? De ce îmi amintesc de mama când era însărcinată cu Kate?

Vreau un răspuns clar la toate întrebările care mi se învâlmășesc în cap.

– E o poveste lungă, răspunde tata.

– Aș vrea să o cunosc, zice Kate.

– Bine, e corect.

Mama își șterge lacrimile și se așază.

- După ce te-ai născut tu, Cris, am început să am probleme cu sănătatea. Eu și tatăl tău ne doream însă cu orice preț încă un copil, așa că am încercat, cu toate că medicii ne-au avertizat. Am rămas însărcinată a doua oară, de aceea îți amintești de mine cu burta mare. Însă, în luna a șaptea, au survenit complicații. Despre asta nu-ți poți aminti fiindcă am rugat-o pe mătușa Liz să te țină la ea până când m-aș fi simțit mai bine. Situația nu părea să se îmbunătățească și fetița... a murit la scurtă vreme după naștere. Nu vă puteți închipui prin ce perioadă am trecut eu și tatăl vostru. Ne doream atât de mult încă un copil... spune ea plângând.

- Mama voastră era cu adevărat distrusă, credeam că nu va mai reuși să se pună pe picioare și să își continue viața. Până când, într-o zi, o colegă de serviciu mi-a povestit despre un accident îngrozitor de mașină în care fusese implicată o întreagă familie. Muriseră cu toții, cu excepția fetei de câteva luni. Am vorbit imediat despre asta cu mama ta, care, după ce te-a văzut, Kate, s-a îndrăgostit definitiv de tine și a început din nou să zâmbescă după o vreme care mi se păruse o eternitate.

Cât timp a vorbit tata, Kate s-a limitat să se uite într-un punct fix în fața ei.

- Kate, chiar dacă nu ești fata mea naturală, te-am iubit întotdeauna ca și cum ai fi fost. Și am să continui să o fac. Mama are glasul frânt de emoție.

- Nu... nu știu ce să zic, răspunde Kate întorcându-se să plece, dar mama o oprește.

- Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, și iartă-mă că ți-am ascuns asta. Îmi dau seama că am greșit... tatăl tău ar fi vrut să-ți spună mai de mult, dar eu nu voiam, mi-era frică să nu te rănesc... Credeam că e spre binele tău. Cere-ne toate explicațiile pe care le vrei, ți le vom da, dar să știi că te iubim nemărginit. Tu și Cris sunteți rațiunea noastră de a trăi, zice mama.

Kate aleargă în camera ei.

Sună ceasul, făcându-mă să-mi încep ziua în cel mai rău mod posibil.

Ar trebui să existe un fel de regulă care să îi oblige pe elevi să stea acasă o săptămână întreagă după călătoria de instruire!

Mă dau jos din pat și deschid dulapul să-mi aleg ceva să pun pe mine. Mă trezesc că fixez cu privirea hainele agățate și că mă gândesc din nou la conversația pe care am avut-o ieri seară cu Trevor.

După ce am adus-o acasă pe Kate, l-am sunat. Singurul lucru pe care îl doream în clipa aceea era să-mi împart gândurile cu un prieten bun.

Firește, el nu s-a dat înapoi și, mai mult, mi-a dat diverse sfaturi despre cum să mă port cu Kate și chiar cu Cameron. Crede că, în ce îl privește pe Cam, ar trebui să păstrez o anumită răceală, ca să-l fac să înțeleagă că nu mă poate avea când vrea, ci că trebuie să-mi recâștige încrederea. Ba mai mult, mi-a destăinuit că s-a logodit oficial cu Sam. Crede că ea e minunată și că merită să i se acorde o a doua șansă. O să fie ciudat să îi văd împreună...

Claxonul mașinii lui Cameron mă anunță că sunt deja în întârziere.

Mă pregătesc cât pot de repede și ies din casă.

— Cum se simte Kate? mă întreabă el imediat ce urc în mașină.

Mama mi-a spus că a rămas închisă toată seara în camera ei și că a coborât o singură dată să-și facă rezerve de mâncare și de băut.

- Deloc bine. Nu vrea să audă să iasă din camera ei, zic eu.
- O să-i treacă. Va înțelege că părinții voștri au acționat numai spre binele vostru. Poate au greșit, dar au făcut-o cu bună credință.
- Sper, spun luând mobilul să văd cât e ceasul.
- Ești pregătită pentru lucrările de astăzi? întreabă Cam glumind.

- Cu toate căte s-au întâmplat, n-am avut timp să învăț.
- O să te las să copiezi.

Se întoarce spre mine și îmi face cu ochiul.

- Dacă crezi că poți drege lucrurile în felul acesta, greșești cumplit.

- Mai devreme sau mai târziu va trebui să mă ierți. Nu poți sta departe de mine prea multă vreme.

- Nimic de zis, ești sigur pe tine... Dar de data asta e altfel, Cameron, răspund eu pe un ton sfidător.

Atunci el parchează mașina și se uită drept în ochii mei.

- Eu cred că acum e exact la fel ca de fiecare dată. Ne certăm din cauza poveștii cu Carly, ne împăcăm fiindcă ne iubim. Asta-i tot.

- O să întârziem la oră, zic întinzând mâna să deschid portiera.

- N-are importanță, zice Cam, punând siguranța dintr-un singur gest. Am nevoie de tine, Cris, murmură atingându-mi obrazul.

Vine încet spre mine... Nu pot să-i permit.

- Cameron, nu, zic foarte aproape de buzele lui.

- Știu că vrei, insistă el.

- Vreau, dar nu pot.

Se îndepărtează și se lasă pe scaun.

- Mă urăști atât de tare?

- Nu, nu te urăsc.

- Atunci de ce ești atât de distantă?

– Nu știu... e ca și cum, pe parcursul timpului, s-ar fi adunat prea multe lucruri... de data asta vreau să aștept să fiu sigură de ceea ce vrem.

Tăcere.

– Bine, Cris, dar să știi că n-am să încetez să încerc. Am să continui să te sâcâi până ai să te predai, zice surâzând.

Ce zi mă așteaptă, mă gândesc eu imediat ce cobor din mașină.

– Cris, mi-e atât de frică! spune Cloe, apropiindu-se imediat ce pun piciorul în clasă

– De ce? o întreb.

– Pentru lucrările de azi! Am adormit cu capul pe cărți, dar nu știu nimic!

– Ah, eu am renunțat de la început! Mi-am petrecut seara la telefon cu Trevor, spun dând din umeri.

Cameron scutură din cap și se duce să se așeze la locul lui.

– Ai aflat de Trevor și Sam? întreabă Cloe.

– Da.

– De când au sosit n-au făcut altceva decât să stea lipiți unul de celălalt. Mi-i arată în fundul clasei. Însă nimeni nu te întrece pe tine cu Cameron. Și îmi face cu ochiul.

– Eu și el nu mai suntem împreună, zic.

– Ce? Rămâne nemișcată, cu ochii cât cepele. Nesuferitul nu mi-a zis! Asta mi-o plătește, promite ea îndreptându-se spre el.

Mă întorc să mă uit la Trevor și la Sam. Mână în mână, nu fac decât să-și zâmbescă... Cloe are dreptate, sunt prea siropoși.

Proful intră în clasă, și eu alerg la locul meu.

– Mulțumesc că ai dezlănțuit-o pe Cloe Furia, spune Cameron când mă așez.

– Ar fi trebuit să-i spui, răspund.

– I-aș fi spus. Voiam doar să fiu sigur că e oficial. Este?

Mă întorc spre catedră și nici nu îi răspund.

Proful distribuie testele și, după aceea, mă trezesc că aleg primele răspunsuri care-mi cad sub ochi. Nu doar că n-am

repetat nimic, dar nici nu am dispoziția potrivită să mă concentrez pe întrebările astea stupide de literatură.

– Dacă vrei, ți-o duc eu, zice Cameron oprindu-se la banca mea la sfârșitul orei și întinzând o mână spre mine.

Îi dau testul și, în timp ce îmi strâng lucrurile ca să mă duc în cealaltă sală, el se duce la catedră.

Și lucrarea la matematică o să iasă tot... rău. Am să mă căptușesc cu doi E de toată frumusețea, dar acum nu mă interesează, am să recuperez în lunile următoare.

Celelalte ore trec repede și, din fericire, începe ultima lecție a zilei: istoria. Intrând în clasă, profesorul ne anunță pe mine și pe Susan că suntem chemate la directoare. Ah, nu, pedeapsa noastră!

Fără chef, ieșim din clasă și ne îndreptăm spre cabinetul ei.

– Bună ziua și bine v-ați întors, zice serioasă directoarea, în timp ce eu și Susan ne așezăm pe fotoliile din biroul ei.

– Motivul acestei convocări vă e cunoscut, deci... spune arătându-ne o cutie uriașă la picioarele biroului ei, iată pliantele pe care va trebui să le distribuiți până la sfârșitul săptămânii.

– Dar sunt foarte multe! remarc eu, sperând că glumește.

– Domnișoară Evans, sunteți două și aveți trei zile la dispoziție, fără să punem la socoteală weekendul. Sunt sigură că veți duce la bun sfârșit această misiune.

După ce ieșim din biroul directoarei, punem jos cutia. E extrem de grea, conține zeci de mii de pliante.

– Nu pot să cred că va trebui să-mi petrec trei după-amieze împreună cu tine, comentează Susan.

– Ai încredere că nici eu nu sar în sus de bucurie. Hmm... trebuie să găsim o modalitate să terminăm într-o singură zi.

– E imposibil! Sunt prea multe, replică ea.

– Și dacă ne-ar ajuta și altcineva?

Tocmai mi-a venit o idee...

Cameron, Trevor, Austin, Taylor, Sam, Cloe și Jack ne vor ajuta să terminăm mai repede.

Am reușit să îi conving. La urma urmelor, nici n-a fost așa de greu...

Cameron s-a oferit singur, iar ceilalți nu aveau nimic mai bun de făcut, și ideea de a petrece această după-amiază distribuind pliante, pe neașteptate, nu părea să le displacă prea mult.

Școala s-a terminat de cinci minute și suntem cu toții în sala de sport, gata să ne împărțim munca.

— Eu am să distribui pliantele cu Jack, zice surâzând Cloe.

— Ce să distribui? face Taylor.

— Nu i-ați spus?

Mă uit la băieți.

— Să-mi spună ce? insistă Taylor.

Nu știu de ce, dar e întotdeauna ultimul care află lucrurile.

— Ne vom petrece ziua distribuind pliante ca să facem publicitate școlii, explică Jack.

— Eeeh?! Mă gândeam să-mi petrec ziua pe plajă cu prietenii, nu împrăștiind afișe!

— Dacă ne ajuți, pe urmă mergem pe plajă, zice Sam.

— Vă urăsc. Nu știam nimic... Aș fi preferat să stau acasă.

— Tocmai de asta nu ți-am spus, Tay. Nu ai fi acceptat, admite Cam.

— Mulțumesc, prieteni.

– Urăsc să vă întrerup când schimbați replici afectuoase, dar trebuie să ne mișcăm mai repede, zice Susan.

Ne aruncăm câte o privire rapidă, dar, de fapt, are dreptate.

– Eu fac pereche cu Trevor, zice Sam.

Rămânem numai eu, Susan, Cameron, Austin și Taylor.

Vreau să am o după-amiază liniștită, fără să mă gândesc la Carly, la relații care nu funcționează etc.

– Eu mă duc cu Taylor, hotărâsc.

– Eu cu Cameron, face Susan, tăbărând imediat pe el.

Cameron pare destul de contrariat de alegerea mea, dar nu mă interesează.

– Așa, Austin rămâne însă singur, remarcă Trevor.

– Nu, poate merge și el în grupul lui Cris. Nu te deranjează, nu? întreabă Susan ridicând o sprânceană.

O urăsc. Firește, nu pot să-i zic nu lui Austin fiindcă e prietenul meu.

– Nici o problemă, răspund străduindu-mă să zâmbesc.

– Bine! Atunci la treabă! zice Jack.

Rămân puțin în urmă, câtă vreme ceilalți împart pliantele în nouă teancuri.

– Nu te deranjează că am să fiu cu Susan? mă întreabă Cameron. În grup, vreau să zic... da, cred că ai înțeles, zice agitat.

– Nu-i nici o problemă.

De fapt mă enervează îngrozitor.

– Toate astea pentru o poveste stupidă pe care nu vreau să ți-o povestesc. Nu crezi că exagerezi un pic?

Nu răspund. Nu-i pot mărturisi că mor de dorința de a-l simți din nou al meu, de a-i simți buzele pe ale mele, brațele în jurul trupului meu...

– Bine, comentează el zâmbind și ducându-se la Susan.

Mă doare că trebuie să îl țin așa la distanță, dar sunt și mândră în același timp de ceea ce fac. Vreau să fiu cu o persoană care

să fie sinceră și care să nu îmi ascundă nimic. Atâta timp cât nu va fi așa, Cam poate să și uite de mine.

— Ține.

Austin se apropie să-mi dea pliantele.

— Mulțumesc.

— Hai! Nu vreau să distribui pliante toată după-masa și să-mi pierd ziua de plajă, zice Taylor în așa fel încât să îl audă toți.

— N-ai grijă, Tay, avem tot timpul să stăm pe plajă, zice Jack punându-i o mână pe umăr.

Ieșim din sala de sport și ne înțelegem să acoperim zone diferite ale orașului.

— Ne întâlnim la șase în față la Forever 21, așa avem timp să-l facem fericit și pe Taylor, zice ironic Cameron.

— Ceea ce ar trebui să fie o prioritate pentru voi, având în vedere că m-ați adus aici prin înșelătorie, comentează el.

— Hai, Cam, zice Susan apucându-l de braț.

— Sigur, Susan, răspunde el uitându-se la ea. Pe mai încolo! Și îmi face cu ochiul. Crede că mă face geloasă.

Eu, Taylor și Austin mergem spre centru. Mulți trecători ne ignoră complet. Ce îi costă să încetinească pasul două secunde, să ia un pliant publicitar tâmpit?

După vreo oră, ne hotărâm să luăm o pauză de câteva minute, să evaluăm cum stăm.

— Câte ați reușit să distribuiți? îi întreb pe băieți imediat ce se așază pe bancă.

— Nu multe, zice Austin.

— Eu aproape pe toate și m-am ales și cu numărul unei fete, zice Taylor zâmbind.

— Atunci nu-ți va dispăcea să iei câteva din ale noastre, face Austin.

Taylor încuviințează și ia câte puțin de la amândoi.

În cele din urmă, singurul care nu voia să vină e cel care se distrează cel mai mult.

În schimb, cum or fi mergând treburile cu Cameron și cu Susan? S-or distra?

– Toate bune? mă întreabă Austin.

– Da.

– Ai chef să le distribuim împreună? Poate reușim să terminăm mai repede, și îmi întinde mâna ca să mă ridic de pe bancă.

– Da.

Neîndemânatică cum sunt, când mă ridic în picioare ajung la doi centimetri de el și mă trezesc cu ochii fixați pe buzele lui câteva secunde, până se apropie o fată.

E Camila.

– Austin, ce faci aici? îl întreabă.

Jenați, refacem distanța dintre noi.

– Distribuim pliante să facem publicitate pentru școală. Iei câteva? face el zâmbindu-i.

Ea încuviințează și-mi aruncă o privire răutăcioasă.

– O să-ți petreci toată după-amiaza cu ea?

– Nu sunt numai cu Cris. Sunt și ceilalți băieți și, după ce distribuim pliantele, mergem la plajă.

– Vii și tu? o întreb cu un surâs.

Nu vreau să vină cu noi, dar, dacă trebuie s-o fac ca să-i par mai simpatică, o fac.

– Nu, mulțumesc. Pe urmă, adresându-i-se din nou lui: Nu uita să nu întârzii prea mult. Ne-ai promis, mie și lui Alex, că ne petrecem seara împreună.

– Bine, atunci pe mai târziu, zice Austin.

– Da, zice ea uitându-se la mine și plecând.

Eu și Austin continuăm să distribuim pliante și admit că n-aș fi crezut vreodată că mă voi distra atât de mult.

Cu cât trece timpul, cu atât Austin îmi confirmă că este un băiat foarte simpatic și drăguț.

– Uite, treceți pe acolo! E minunată, zic eu împărțind ultimele pliante unui grup de fete.

Sper că și ceilalți au terminat să le distribuie pe ale lor, fiindcă timpul petrecut cu Austin mă face să am tot felul de gânduri stranii.

– Ați terminat? întreabă Taylor.

– Da, tu?

– Da, și am făcut rost de alte câteva numere de telefon.

Scutur din cap și iau mobilul din buzunarul pantalonilor, să mă uit la ceas.

– Mai sunt cinci minute până la șase. Cred că e timpul să ne îndreptăm spre Forever 21, zic.

– Austin, Cris, Taylor, strigă Lindsay când suntem la câțiva metri de magazin. Vă căutam.

– Ce s-a întâmplat?

Sper că nimic îngrijorător.

– Trebuie să vă zic un lucru important. Îl țin pentru mine de prea multă vreme. Dar trebuie să fiți cu toții.

– Stăm să ne întâlnim cu ceilalți ca pe urmă să ne ducem cu toții la plajă. Vrei să vii cu noi? întreabă Austin.

– Bine.

Iată-ne la Forever 21.

– În sfârșit! V-a trebuit ceva timp, zice Cloe.

– Cum de ești cu ei? întreabă Jack uitându-se la Lindsay.

– Vrea să ne spună ceva important, explic eu.

– E o impresie de-a mea sau lipsește cineva? întreabă Taylor trecându-ne în revistă.

– Susan a plecat acasă. Avea ceva de făcut, zice Cameron. Acum să mergem la plajă.

Pare nervos și, trecând pe lângă mine, mă lovește cu umărul. Îl urmează toți, în afară de Trevor, care mi-a observat fața îngrijorată.

– E doar furios că și-a petrecut după-amiaza cu Susan în loc să fie cu tine. O să-i treacă, spune el punându-și brațul pe umărul meu.

- Sper.

- Ce minunăție! zice Sam imediat ce ne așezăm pe nisipul cald.

- Esplendid! Aș vrea ca timpul să fie mereu așa, comentează Jack.

- Deci? Ce voiai să ne spui? intervine Austin, uitându-se la Lindsay.

Ea se ridică și se proptește în fața noastră.

- Am observat că în excursie n-ați făcut altceva decât să discutați despre povestea cu Carly, despre ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nu credeam că o să fie iar de actualitate după atâta timp...

- Nimeni nu s-ar fi așteptat, comentează Sam.

- Cu toții încercați încă să înțelegeți cine a fost, nu-i așa?

- Da, face Austin.

- Eu nu! Mă simt bine și fără să știu ce s-a întâmplat, zice Taylor.

Se uită toți la el.

- Ce-i? Așa este. Carly nu mai e și cu asta basta. Nimic nu o va mai readuce la viață și povestea asta nu creează decât probleme.

- Nu vorbi așa, Tay. Carly a fost sora mea, comentează Cloe.

- Îmi pare rău, Cloe, dar asta gândesc. Povestea asta ne distrug viața tuturor! continuă Taylor.

Eu și Cameron schimbăm o privire, dar îmi iau imediat ochii de la el.

- Știi foarte bine de ce continuăm să vorbim despre asta, punctează Cloe.

Taylor se întinde pe nisipul cald și puțin îi pasă.

- Deci, Lindsay? face Jack uitându-se la ea.

- Ziceam... Știu că încercați să aflați cine a omorât-o... eu eram acolo în noaptea în care au lovit-o.

- Cu toții eram, observă Cameron.

— Da, dar eu eram prezentă exact în momentul în care Carly a fost lovită de mașină.

Băieții par șocați de această **destăinuire**.

— Așadar știi cine a fost? întreabă Cloe.

— Am văzut cum mașina lui Susan intră în Carly. Nu doresc nimănui să asiste vreodată la o asemenea scenă.

— Știam eu! exclamă Cameron.

— Bine, deci eforturile voastre nu au fost inutile, comentează Taylor pufnind. M-ați plictisit cu povestea asta, zice el și pleacă.

— Avem un martor și probele! Susan a ucis-o pe sora mea, asta nu e mult, dar e sigur, subliniază Cloe.

— Da, dar la volanul mașinii putea fi oricine, gândește cu glas tare Sam. Nu avem dovezi zdrobitoare cu privire la vinovăția lui Susan.

— Da, e adevărat... Dar totul te duce cu gândul la ea. Cu atât mai mult cu cât în seara aia, după ce a vorbit cu mine, Susan a ieșit urmată de Carly. A avut tot timpul să se urce în mașină și să dea peste ea, zice Cameron.

— Dar Susan nu era cea mai bună prietenă a ei? De ce ar fi făcut-o? Sunt zăpăcită, nu înțeleg.

Cameron și băieții lasă privirea în jos și amuțesc, prefăcându-se că nu mi-au auzit întrebarea.

Pe urmă, Lindsay se ridică în picioare și rupe tăcerea.

— Se face târziu, eu trebuie să mă întorc acasă.

Se decide să plece, iar eu trebuie să fac drumul cu Cameron, cu Sam și cu Trevor.

Pe traseu, Trevor și Sam nu fac decât să pălăvrăgească între ei, în timp ce eu și Cameron nu ne adresăm nici un cuvânt.

Aș vrea să le pun mii de întrebări, ca să înțeleg ce s-a întâmplat în seara aia blestemată. În povestea asta sunt prea multe lucruri care nu se potrivesc...

În cele din urmă, măcar acasă lucrurile par să-și regăsească încet, încet echilibrul. În weekend, Kate a început să vorbească iar cu mama și cu tata. Pentru moment nu a pus întrebări cu privire la trecut și la familia ei de origine, pare să fi lăsat deoparte chestiunea, preferând să se prefacă că nu s-a întâmplat nimic. Îmi închipui că vrea să deschidă subiectul într-un alt moment, când se va simți pregătită să o facă. Important e să fie împăcată cu ea. Și, măcar în zilele astea, mi s-a părut că este.

– Dar cine e fata asta splendidă care merge în pas săltat?

Imediat ce mă întorc, îl văd pe Trevor la volanul mașinii lui. Îi zâmbesc.

– Urcă. Te duc până la școală.

– Mulțumesc. Intru în mașină și mă așez lângă el.

– Deci, cum merge?

– Ca de obicei...

– Ai vorbit cu Cameron în weekend? Sunt noutăți?

– Nu, nici una. Situația asta m-a obosit... Pare să fie mereu ceva sau cineva gata să strice relația mea cu el. La fiecare pas înainte facem doi înapoi și, ca să fiu sinceră, Trevor, nu mai pot.

– Te-ai gândit vreodată că pur și simplu s-ar putea să nu fiți făcuți unul pentru celălalt?

Întrebarea lui mă prinde pe picior greșit. De fapt, niciodată n-am luat în serios această posibilitate...

– De ce mă întrebi?

– Nu știu, mi se pare o întrebare logic de pus văzând cum stau lucrurile între voi. Vă certați tot timpul, intrați continuu

în criză. E de ajuns puțin, chiar și o poveste veche și îngropată cum e cea cu Carly, ca să vă îndepărteze... Chiar ești sigură că vrei să continui să sperii că într-o zi totul se va schimba?

– Treaba e că nu reușesc să-mi imaginez viața fără el, admit eu. Tu ce m-ai sfătui să fac?

– Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa baltă totul și m-aș îndrepta în altă direcție. Însă, înainte de a da pagina, ar trebui să-ți rezolvi problemele cu Cameron în așa fel încât să nu mai existe nici o nelămurire.

– Nu știu dacă voi fi în stare... Eu îl iubesc. Nu mă văd sub nici un chip alături de un alt băiat.

Trevor îmi ia mâna și mi-o strânge.

– Sigur că poți să o faci, Cris. Ar trebui să o faci pentru binele tău.

Respir adânc și mă uit afară pe geam.

Nu sunt sigură că îl pot șterge din inima mea pe Cam, dar Trevor are dreptate: pentru binele amândurora, e mai bine să terminăm. Nici eu, nici Cameron nu vrem să suferim și cel mai bun lucru e să punem capăt legăturii.

Ajunși în fața școlii cobor din mașină, gata să înfrunt și această zi de luni.

Când sună clopoțelul mă duc direct în clasă, sperând să nu mă întâlnesc cu nimeni. Vreau să stau singură, să mă gândesc la ce mi-a spus Trevor.

Proful intră în clasă urmat de Lindsay și de Cameron, care zâmbesc, când unul, când celălalt.

– Asta chiar că e o noutate... De când s-au împrietenit Lindsay și Cameron?

– Cris, gândește-te la ce am vorbit și lasă-i încolo. Mai curând e cineva care ar vrea să-ți vorbească despre un lucru important și cred că ar trebui să-l asculți, îmi zice Trevor în drum spre banca lui.

Se referă la Sam.

De fapt, în pauza de prânz ea vine spre mine.

– Mi-a zis Trevor că voiai să vorbești cu mine.

Ce?! Dar ce i-a venit? Nu i-am spus niciodată așa ceva... el m-a sfătuit să vorbesc cu ea! În orice caz, prefer să mint și să înfrunt și treaba asta. Țin la Sam și e corect să-i dau posibilitatea să își explice purtarea.

– Da, să ieșim din clasă.

Străbatem coridorul și ne ducem în curte. Ne așezăm pe o bancă oarecare, iar ea începe imediat să vorbească.

– Am fost o nenorocită, știu... – Cel puțin o admite. – Dar m-am purtat așa doar pentru fratele meu. Voia să o ajute pe Cloe și... eu mi-am dat seama că asta nu-ți făcea decât rău, așa că m-am oferit să îl ajut ca să încheiem cât mai repede cu povestea asta...

– Și de ce mă rog ar fi trebuit să îl ajuți spunându-le lui Lexy și lui Lindsay ce-ți împărtășeam eu?

– Cameron avea nevoie ca Susan să mărturisească faptul că a ucis-o pe Carly. De aceea am început să mă prefac că îi sunt prietenă, ca să intru în relații de confidență cu ea. Susan era obsedată de tine, mă întreba continuu despre viața ta, despre relația ta cu Cam și, ca să intru în joc, a trebuit să-ți trădez încrederea. Din păcate, a fost inutil... Singurul rezultat a fost că ți-am făcut rău ție și am stricat prietenia noastră. Îmi pare foarte rău, Cris.

– Și Cameron știa?

Nu pot să cred că el i-a permis să facă așa ceva.

– Ei... da. La început nu era deloc convins, pe urmă a acceptat pentru că în felul acesta spera să te apere pe tine și relația voastră.

Rămân tăcută, nu știu ce să zic și ce să cred.

– Îmi pare foarte rău pentru tot, Cris. Am greșit, dar am făcut totul cu intenții bune. Nu vreau să o pierd pe cea mai bună prietenă a mea pentru o istorie urâtă care, în sfârșit, s-a rezolvat! Am nevoie de tine, zice ea uitându-se drept în ochii mei.

Ce a făcut e grav, dar nu pot lăsa ca o întâmplare atât de absurdă să ia de lângă mine una dintre puținele persoane care mi-au fost întotdeauna alături.

– De ce nu mi-ai spus imediat? De ce ai plecat fără să scoți o vorbă când ți-am dezvăluit că știu totul?

– Cameron nu vrea ca tu să afli povestea lui Carly din cauza unor lucruri cu adevărat urâte care s-au întâmplat. Așa că mi-a fost teamă să-ți spun.

– Ce intenționați să faceți acum, când știți că Susan a omorât-o pe Carly?

– Să ducem dovezile la poliție.

– Ceva continuă să nu-mi fie clar: de ce oare Susan a trebuit să-i facă rău celei mai bune prietene?

– N-ar trebui să-ți povestesc lucrul acesta, dar am s-o fac pentru că vreau să ai din nou încredere în mine. Știi bine că ea, Carly, era îndrăgostită de Cam, nu? Dar nu putea să aleagă între el și Austin... În noaptea cu petrecerea de la liceu, cea în care a fost accidentul, ea îl alesese pe Cam. Și asta a infuriat-o pe Susan.

– De ce?

Cam îmi spusese că ea nu știa de alegerea lui Carly... Încă o dată nu a fost sincer cu mine.

– Fiindcă, pe ascuns, Cameron avea o legătură cu ea. Dar atunci când l-a ales Carly, s-a hotărât să pună capăt legăturii lui cu Susan. De aia s-a infuriat ea. Chiar dacă pare absurd, ne temem că din cauza asta i-a făcut rău prietenei ei. Ai să mă ierți vreodată, Cris?

– Sigur că da, zic eu zâmbind.

Sam mă îmbrățișează din toată inima. Sper doar să nu greșesc având din nou încredere în ea.

În schimb, pe cine nu știu dacă voi ierta vreodată este Cam... mi-a spus o grămadă de minciuni. Îmi spusese că o iubea pe Carly, dar, de fapt, se întâlnea cu cea mai bună prietenă a ei. Ce fel de om e?

Are dreptate Trevor, trebuie să-l șterg din viața mea sau mă va face să sufăr întotdeauna.

Nu-i nimic mai bun decât să-ți petreci duminica dimineată alergând pe țărmul mării, ca să-ți scoți din minte orice gând neplăcut.

A trecut o săptămână de când m-am decis să închei definitiv cu Cam, iar lucrul acesta continuă să mă facă să mă simt rău.

E ciudat să nu îl salut, să nu vorbesc cu el, să nu îl îmbrățișez, să nu îl sărut... Acum suntem doi străini.

Cel puțin așa s-ar zice dacă privești din afară...

Din păcate, eu nu fac altceva decât să mă gândesc la el, și Sam îmi tot spune că, acasă, Cam nu scapă ocazia să vorbească ori să întrebe de mine...

În schimb, la școală, se poartă exact invers. Toată săptămâna a roit în jurul lui Lindsay și admit că lucrul acesta m-a deranjat foarte mult.

Mă opresc câteva secunde să-mi trag sufletul și să schimb melodia.

"A Drop in The Ocean" era prea tristă și-mi amintea de o sumedenie de lucruri. Am nevoie de ceva care să nu mă facă să mă gândesc la Cam și cred că textul din "I Don't Miss You At All" al Selenei Gomez mă poate ajuta.

Încep iar să alerg.

E o zi splendidă, cu un soare strălucitor și o căldură suportabilă. Oamenii stau la plajă, tinerii fac surf. Îmi amintește mult de ziua în care i-am cunoscut pe Nash și pe ceilalți...

Nu, Cris. Chiar nu te poți gândi iar la Cameron și la prietenii lui. Amintirile fac rău, nu le lăsa să-ți acapareze mintea. În depărtare îl văd pe Trevor care aleargă în direcția mea și ridic un braț ca să mă vadă.

Alături de el nu văd pe nimeni, ciudat că nu e cu Sam. De când s-au logodit, nu fac altceva decât să-și petreacă diminețile, prânzurile și serile împreună.

— Cris! Mă îmbrățișează și mă strânge tare la pieptul lui, așa cum nu o mai făcuse de multă vreme. *Tu alergi?* întreabă el uimit.

— În ultimele zile, da.

— Îți antrenezi fizicul pentru la vară? chicotește privindu-mă.

— Nu chiar. Să zicem că mă ajută să nu mă gândesc la nimic și îmi ține moralul ridicat.

— Știi, nu-i așa, că ai făcut bine să pui capăt?

Las privirea în jos și evit să răspund la această întrebare.

— Putem să nu vorbim despre asta? Am venit să alerg tocmai ca să nu mă gândesc la asta.

El încuviințează și nu se mai uită la mine, știe că a atins o coardă sensibilă.

— Cum merge cu Sam?

— Bine, ieri seară am fost la ea acasă ne-am uitat la un film și am mâncat popcorn.

Trevor ia relația asta mult prea în serios, dar mi-e puțin teamă că Sam nu face la fel. Mi-e teamă că, pentru ea, Trevor e mai cu seamă o modalitate de a-l uita pe Nash. Și mi-e teamă că prietenul meu cel mai bun, mai devreme sau mai târziu, ar putea suferi.

— Nu mă așteptam să funcționeze atât de bine! Sam e incredibilă.

Se așază pe nisip, și eu lângă el.

— Deci e ceva serios... remarc eu fără să mă uit în ochii lui.

— Pare ciudat, dar așa e.

- Sunt bucuroasă pentru tine.
- Zilele astea îmi pare că și lucrurile între tine și Austin merg destul de bine sau greșesc?
- Suntem doar prieteni. Sau, cel puțin pentru mine, Austin doar asta e, un bun prieten. Știu că el simte ceva pentru mine, dar cred că l-am făcut să înțeleagă foarte clar că, atâta timp cât nu mi-l voi scoate din cap pe Cam, între noi nu va putea fi nimic mai mult.
- Asta e ce crezi tu. Dar el nu pare să te considere doar o prietenă.
- Nu mă interesează, zic lăsând ochii în jos.
- Firește, pentru că ești concentrată pe idiotul ăla de Dallas și nu i-ai permite nimănui altcuiva să îi ia locul.
- Chiar așa, nu cred că îl va putea înlocui vreodată cineva.
- L-am iubit cu adevărat, e normal să mai simt ceva pentru el.
- Da, dar trebuie să găsești o modalitate să îl uiți.
- Nu am să îl folosesc pe Austin ca să mi-l scot din cap pe Cameron, dacă asta vrei să spui, zic eu, aruncându-i o privire furioasă.
- Nu zic să îl folosești, ci, pur și simplu, să îi dai o posibilitate.
- Îi sună mobilul și răspunde imediat. După cum zâmbește și după glumele pe care le face înțeleg că e vorba despre Sam.
- Termină de vorbit în scurt timp, din fericire pentru mine.
- Ce-i? întreb.
- Sam are nevoie să merg cu ea să ia ceva de la supermarket, vrei să vii?
- Nu. Trebuie să plec și eu, avem musafiri la prânz și trebuie să dau o mână de ajutor în bucătărie, îi spun ridicându-mă de jos și scuturându-mi nisipul de pe mine.
- Bine. Se ridică. Gândește-te bine la ce ți-am spus. Mă îmbrățișează și îmi dă un pupic pe frunte, apoi își pune căștile și își continuă alergarea.

Mă hotărâsc să mă întorc acasă, sunt deja obosită. Sună mobilul și răspund fără să mă uit cine e.

– Alo?

– Am vești.

Recunosc imediat vocea.

– Cloe, ți-am spus că n-am nevoie de informările tale la zi.

– Cameron nu s-a mai văzut cu Susan după ce v-ați despărțit. Așadar, singura fată care vă pune bețe în roate momentan e Lindsay. Și știi și cum să o gonesc.

Lui Cloe nu i-a picat deloc bine ruptura mea cu Cam și se dă peste cap să ne împace. Îl urmărește peste tot și îi controlează și cea mai mică mișcare!

– Cloe, dacă e fericit cu ea, foarte bine.

– Bine? Nu, Cris. Toate astea nu merg deloc bine. Vrei să înțelegi că singura persoană cu care s-a simțit cu adevărat bine vreodată Cameron ești tu?

– Iartă-mă, Cloe, dar acum trebuie să te las. Am foarte multe lucruri de făcut. Ne auzim mai târziu.

Cloe pufnește și închide.

Îmi reiau drumul spre casă, dar, după ce am făcut câțiva metri, telefonul îmi sună din nou. Tot ea e!

– Informarea de la ora 12.15, în timp real: Cam și Lindsay tocmai s-au întâlnit.

– S-au întâlnit? întreb eu mirată.

– Ei, vezi că te interesează? Oricum, da, tocmai s-au îmbrățișat și se duc înspre parc.

– Nu mă interesează. Voiam doar să știu dacă e adevărat sau dacă inventezi ca să atragi atenția.

– Acum trebuie să plec, ne auzim mâine.

– Pe mâine, zic eu și închid.

Gândul că băiatul ăsta, Cameron, își vede de viața lui mă scoate din minți! Nu mai vreau să aud vorbindu-se de el. De ce Sam și Cloe nu înțeleg asta? Nu-mi face deloc bine să știu de el... eu trebuie doar să îl uit!

Propoziția care continuă să îmi răsune în minte e „urâsc lumea!”, exact ca Garfield, motanul grăsan din desenele animate.

Respir adânc și cobor din pat, n-am de gând să ajung târziu la școală. Iau pe mine ce-mi cade în mână din dulap și mă duc în bucătărie pentru micul dejun.

– Iată-te, tocmai vorbeam despre tine, zice mama.

– Ce am făcut? întreb.

Mă așez și iau un biscuit cu ciocolată.

– Curând e ziua ta, face Kate emoționată.

– Ei și?

Anul ăsta, dorința mea să sărbătoresc este egală cu zero. O după-amiază obișnuită pe plajă cu prietenii ar fi perfectă.

– Trebuie să organizăm o petrecere minunată! Șaptesprezece ani împlinești o singură dată în viață! zice mama.

– Nu vreau megaserbări sau ceva de genul acesta.

– În schimb, o să facem tocmai invers. O să fie o petrecere de neuitat! zice Kate.

Aud sunetul unui claxon care vine dinspre grădină, mă ridic și mă apropiu de fereastră să văd cine e.

Sam și-a oprit scuterul în fața casei.

– Te duci cu cineva la școală? întreabă mama.

– Ei... cred că o să mă duc cu Sam, chiar dacă nu-mi amin-tesc să o fi rugat să treacă să mă ia.

Ies din casă și mă duc la ea.

— Ce faci aici?

— Bună dimineața și ție! Chicotește scoțându-și casca.

Am venit să te iau să te duc la școală. Eram în întârziere față de media mea orară, deci exact la timp pentru una ca tine, care întârzie mereu! Așa că m-am gândit că ți-ar fi de folos să vin să te iau.

— Da, mulțumesc! Foarte bună idee, dar mergi încet!

Pleacă și, în scurt timp, ajungem la școală.

Imediat ce Sam îl vede pe Trevor, sare de gâtul lui și îl sărută, nelăsându-i nici măcar timp să respire.

Fără să vreau, privirea mea se fixează pe Cameron. E așezat în banca lui și tastează ceva pe mobil, probabil îi scrie lui Lindsay.

Mă duc să iau loc și profesorul intră în clasă. În timpul orei încerc să-mi notez tot și să mă concentrez pe ceea ce spune el. Sigur va trebui să recuperez nota proastă de la ultima lucrare la literatura engleză. La un moment dat mă opresc ca să-mi odihnesc mâna și creionul îmi alunecă pe jos. Încerc să-l mișc în față cu piciorul, dar el alunecă tot mai înapoi.

Mă dau într-o parte pe scaun să încerc să îl ridic, dar, când mă întorc, îl văd pe Cameron care mi-a anticipat mișcarea. Mă ridic, și el îmi dă creionul.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Zâmbește.

— Evans, Dallas. E posibil să vă găsec tot timpul vorbind? zice proful, iar eu mă așez imediat cuminte pe scaunul meu.

Cloe surâde și bate din palme de fericire. Nu s-a întâmplat absolut nimic! Nu înțeleg de ce se entuziasmează pentru atâta lucru. Chiar dacă, trebuie să admit, zâmbetul lui Cam are întotdeauna un efect incredibil asupra mea.

La finalul zilei îi însoțesc pe Trevor și pe Sam în camera unui coleg să luăm un joc de PlayStation. Cloe vine și ea cu noi.

Urcăm scările să ajungem la etajul doi, la dormitoare. Eu și Cloc mergem în față și căutăm camera cu numărul 210. La un moment dat, ușa altei camere se deschide și iese un băiat care se apleacă să ia o cutie mare.

– Oh, Doamne! Îngaim ducând mâna la gură de uimire. El ridică ochii și zâmbește.

– Cris!

– Nash? aproape șoptesc.

Mă duc spre el și îl îmbrățișez. Nu-mi vine să cred că e el, în fața mea. Credeam că nu se va mai întoarce niciodată, în schimb, iată-l aici.

Privirea lui se mută de la mine și se oprește la Sam, care stă nemișcată în mijlocul coridorului, cu lacrimi în ochi.

Se privesc câteva secunde care par nesfârșite, apoi Sam respiră adânc și o ia la goană în direcția opusă.

Nash rămâne ca la dentist.

– Iată ochii mari albaștri, preferații mei! zice Cloc, apropiindu-se să îl îmbrățișeze.

Mă uit la Trevor care, firește, nu știe ce să facă.

– Mă întorc imediat, zic eu fugind să o prind pe Sam.

O găsesc în curte. E răvășită și izbucnește într-un plâns isteric imediat ce mă apropii să o îmbrățișez.

– E totul în regulă, îi spun strângând-o tare la piept.

Mă îndepărtez puțin și mă uit la ea în timp ce încearcă să se liniștească. Aș fi reacționat în același fel dacă m-aș fi trezit în fața cuiva pe care reușisem să-l uit cu atâta greutate.

– Nu se poate, Cris! Nu se poate să-mi facă asta. Nu acum, când lucrurile cu Trevor merg bine. Nu acum, când viața mea fără el căpăta un sens și începeam să-i simt din ce în ce mai puțin lipsa. Și cel mai absurd lucru e că, după tot ce s-a întâmplat, îmi vine să-l iau în brațe, zice izbucnind din nou în plâns.

– Sam, încearcă să-ți păstrezi calmul. Respiră adânc...

— Nu pot. El s-a întors, iar asta o să strice tot, simt. E mai bine să te duci înăuntru. Nu vreau să știe că plâng, zice ea ștergându-și lacrimile.

— Ești sigură? Nu mă interesează ce ar putea crede Nash...

— Pe mine da, zice întrerupându-mă. Nu vreau să creadă că sunt atât de disperată încât s-o iau la goană și să plâng.

Îmi iau câteva clipe să mă gândesc ce-i mai bine să fac.

— Te rog, Sam, revino-ți. Știu cât poate fi de dureros, dar gândește-te că acesta-i doar începutul. De azi înainte ai să te trezești cu el în fața ta în fiecare zi, deci e mai bine să dai piept cu el imediat și să îi arăți că ți-e bine, zic încercând să fiu cât mai convingătoare posibil.

Își șterge lacrimile și suspină.

— Bine, ai dreptate. Se ridică în picioare și schițează o urmă de zâmbet. Sunt destul de credibilă?

— Da, îi spun zâbind la rândul meu.

Sam știe să fie cu adevărat tare, îmi place să o văd hotărâtă ca în clipa asta.

Mergem la ceilalți. Toți sunt acum în camera lui Nash, a sosit și Cam. Trevor, așezat pe jos, pare foarte dezorientat. Mă duc să mă așez lângă el.

— Nu trebuia să te întorci anul viitor? întreabă Cameron adresându-i-se lui Nash.

— Da, dar îmi lipseați prea mult, așa că m-am hotărât să mă întorc mai devreme, răspunde el, mai serios ca niciodată.

— Sigur, i-am lipsit mai ales eu!

Cloe se ridică de pe pat și se duce să îl îmbrățișeze.

— E mai mult de un an de când nu ne-am văzut! Te-ai schimbat foarte mult, zice Nash zâbindu-i. Apoi, uitându-se la noi toți: Îmi închipui că s-au întâmplat multe lucruri de când am plecat, abia aștept să le aflu pe toate.

Oh, crede-mă, e mai bine să nu știi ce s-a întâmplat cât ai lipsit!

- Zi-i lui Cameron să îți povestească, spun fără să mă uit la el.

- Nash, va avea grijă Cris să îți spună în cele mai mici amănunte! răspunde Cameron.

Ce nesuferit!

- Am să-ți povestesc eu totul, intervine Cloe, încercând să ușureze situația.

- Chiar așa, mai întâi povestește-ne tu cât de bine te-ai simțit la New York! îl sfidează Sam, adresându-i-se pentru prima oară de când s-au văzut.

În încăpere se lasă o liniște insuportabilă.

- De... cred că a venit timpul ca eu să mă retrag, zice Trevor ridicându-se.

- Vin cu tine. Mă ridic și eu și îl urmez spre ușă. Ne vedem mâine, adaug cu fața spre toți.

Ne îndreptăm spre casa mea.

- Și când te gândești că voiam doar să-mi iau înapoi jocul pentru Play, încercă el să mai destindă atmosfera. Deci, acum, când fostul prieten al lui Sam s-a întors, ce se va întâmpla?

- În ce sens?

- Știi foarte bine la ce mă refer... L-a iubit într-adevăr?

- Da, dar asta nu înseamnă că va lăsa totul baltă și se va întoarce la el. Ai văzut în ce fel îi vorbea? încerc să îl conving să nu ajungă la concluzii pripite.

- L-a iubit, Cris, și cred că îl mai iubește încă. Nu voi putea decât să fiu de acord cu ea dacă va vrea să se întoarcă la el.

De ce nu gândesc toți băieții ca Trevor?

- Știu că e greu, dar acum încercă să nu te gândești, la asta, bine?

- Da, bine, n-are sens să discutăm, admite el. În schimb, să vorbim de lucruri serioase... Curând va fi ziua unei persoane

pe care o consider mai importantă decât oricare alta din viața mea, o cunoști? glumește el.

– Hmm... nu cred.

Chicotesc, iar el mă ia de umeri.

– Ce ți-ar plăcea să primești anul acesta? Nu prea mă pricep la cadouri.

– Nu e adevărat, întotdeauna mi-au plăcut mult cadourile de la tine.

– Doar pentru că era Cass să mă sfătuiască... Acum chiar nu știu cui să-i cer ajutorul.

Lasă privirea în jos.

– Cel mai mare frumos cadou pe care puteai să mi-l faci a fost să vii aici, la Miami, nu am nevoie de altceva.

Mă ia de mână să o ducă la buze și mi-o sărută cu delicatețe.

– Ce m-aș face fără prietena mea care mă scutește să fac cadouri? glumește el. Dacă tot suntem la subiectul ăsta, m-a sunat mama ta să mă roage să-i recomand un local unde să-ți organizeze petrecerea. Cred că a uitat că sunt de puțină vreme la Miami și nu prea cunosc orașul, adaugă el jucându-se cu degetele mâinii mele. Așa că am vorbit cu Sam și cu ceilalți, iar ei mi-au recomandat sala de sport a școlii. Au spus că acolo organizează petreceri foarte frumoase. Ce crezi?

– Hmm... anul acesta nu prea am ce sărbători, răspund.

Abia acum îmi dau seama că aproape am ajuns acasă la mine.

– Dacă e din cauza lui Cameron, nu poți să lași să-ți strice ziua în care împlinești șaptesprezece ani.

– Știu, dar nu e numai din cauza lui. Simt că nu va fi deloc distractiv.

– Ba ne vom distra, și încă cum. Îți promit.

A stăzi, profesorul de engleză ne va aduce lucrările la literatură date acum două săptămâni, când ne-am întors din excursie. Oi fi luat cel mult un E, sunt sigură.

Sala e destul de aglomerată din cauza întoarcerii lui Nash. De când a intrat în clasă, nu s-a mai oprit din salutat pe cei pe care îi cunoaște.

- Ce fac aici toate găștele astea? întreabă Sam.

De fapt, persoanele care vor să îl salute sunt mai mult fete...

- Sam, zic aruncându-i o privire urâtă.

- Ce-i? Începe ora, trebuie să se întoarcă în clasele lor! pufnește ea ducându-se să se așeze la locul ei.

Eu și Cloe schimbăm o privire intensă.

- E geloasă, zicem practic la unison.

Sam trece pe lângă Nash, și el o urmărește cu privirea.

- Se vede de la o poștă că n-a reușit să treacă peste povestea asta. Dar lucrul pe care nu îl înțeleg deloc e de ce continuă să îl evite pe Nash în felul acesta. Nu mi se pare că...

N-o mai ascult pe Cloe fiindcă, fără să vreau, concentrarea mea se duce spre cele două persoane care intră în clasă: Cameron și Lindsay. Cel mai tare mă deranjează faptul că el neagă că ar fi ceva între ei, când se vede cât acolo că prietenia lor e complet diferită de cea care este între mine și Austin.

Îl cunosc foarte bine pe Cameron și e cât se poate de evident că face tot ce poate ca să-i atragă atenția acelei fete.

—... Și tu, de bună seamă nu mă ascuți, pentru că te uiți la Cameron și la nesuferita aia, zice Cloe întorcându-se să-i privească pe cei doi. Dacă aș fi în locul tău, i-aș da o lecție de toată frumusețea...

— Nu vreau să știu care.

— Ba sigur că vrei să știi. Atunci, vineri seară ai să fii la petrecerea lui Lindsay, nu? Va trebui să îl faci gelos pe Cameron cu orice chip și știi foarte bine cu cine.

— Cloe, nu. Nu intenționez să îl folosesc pe Austin și nici măcar nu știu dacă vine la petrecere.

— Păcat. Ar fi fost amuzant să îl vedem pe Dallas gelos. Se îmbufnează. Pun pariu că în sinea ta iei în considerare propunerea mea.

— Pariu pierdut, îi zic aruncându-i o privire furioasă.

— O persoană inteligentă ar accepta.

— Nu am intenția să mă bag între ăia doi pentru un capriciu tâmpit de-al tău.

Profesorul intră în clasă și toți se duc la locurile lor.

Cameron trece pe lângă mine, cu ochii în jos și cu un zâmbet minunat întipărit pe chip. Cred că e meritul lui Lindsay.

Ca întotdeauna, înainte să ne dea înapoi lucrările corectate, profesorul ne ține o pledoarie lungă, ce are drept unic și sadic scop să ne mărească teama.

De data asta însă, sunt neobișnuit de liniștită: știu deja că am luat o notă insuficientă, nu mă aștept la nimic bun.

— Au fost unii care au luat cu siguranță o notă foarte mare, alții care, ca Dallas, au meritat-o și în următoarele luni vor trebui să se străduiască să-și ridice media.

Straniu, Cameron nu răspunde cu nici una dintre glumițele lui, ba chiar se uită pe mobil și zâmbește indiferent.

Profesorul îi cere unui coleg de-al nostru să împartă teste și, în cele din urmă, îmi ajunge în mâini lucrarea. Mă uit pe dosul foi să văd cât a fost de rea.

Un A???

Rămân cu gura căscată. E imposibil să fi reușit să iau o notă atât de mare.

Întorc din nou foaia, să văd dacă e lucrarea mea: sus, în stânga, scrie numele meu. Fără urmă de îndoială, dar trebuie să fie opera altcuiva... astea nu sunt răspunsurile mele.

Mă întorc spre Cameron și văd adevărata mea lucrare pe banca lui. Nu pot să cred că a reușit să le schimbe.

– Îmi explici de ce ai făcut-o? întreb eu supărată.

Dă din umeri și nu zice nimic.

– Și dacă te-ar fi descoperit?

– Nu s-a întâmplat, face el aplecându-se peste bancă, să fie mai aproape de mine.

– N-ar fi trebuit să o faci, zic.

– Eu cred că, în sfârșit, am făcut ceva corect de când sunt în școala asta! Acum n-ai să ai probleme cu promovarea. Asta e important, spune el concentrându-se pe privirea mea.

– Nu înțeleg ce te interesează, mai ales acum, când nici măcar nu mai suntem împreună și suntem practic doi străini.

Las privirea în jos.

– N-ai să fii niciodată o străină pentru mine.

Mă uit câteva secunde în ochii lui, încercând să înțeleg cât e de serios în clipa asta.

– Și pe urmă, când am făcut-o, eram încă împreună. În orice caz, aș proceda la fel chiar în momentul acesta.

Profesorul ne face atenți și sunt silită să mă așez cum trebuie pe scaun.

Primesc imediat un sms de la Cloe.

„Văd că deja vă împăcați! ;-)”

Evident a înțeles greșit totul interpretând conversația noastră ca pe o flecăreală amicală.

„Îți povestesc după” îi răspund, fiind atentă să nu mă vadă proful.

La sfârșitul orelor, Nash mă oprește pe culoar.

– Cris, putem vorbi o clipă?

– Sigur, dar grăbește-te, că mă așteaptă Austin afară.

– Vreau să-ți pun doar câteva întrebări despre Sam.

– Mă va urî pentru asta.

– E adevărat că acum e logodită cu prietenul tău Trevor?

– Da.

– Și crezi că e ceva serios? mă întreabă în timp ce coborâm scările exterioare.

– Nu știu, Nash. Dacă ar fi să-ți dau un sfat, aș zice să-i lași puțin timp să se gândească la situația asta. După cum cred că ai înțeles, nu i-a căzut prea bine întoarcerea ta neașteptată. Încerc să fiu cât pot de sinceră. Și nu cred că tu o poți învinovăți.

– Știu. Credeam că-i fac o surpriză, în schimb, a fost singura care nu a strigat de bucurie când m-a văzut. Lasă ochii în jos. Dar o înțeleg... trebuie că nu i-a fost ușor.

– Cred doar că e confuză. Dă-i timp și ai să vezi că va înțelege ce vrea cu adevărat.

Încă nu reușesc să pricep de ce suntem aici! Lindsey vorbise despre o discotecă, nu despre o casă privată! zice Cloe. Când am ajuns în vilă, practic nu era nimeni, așa că l-am întrebat pe un băiat dacă acolo era petrecerea, iar el ne-a condus în grădină.

Sam se uită în jur.

- Măcar aici, afară, e ceva lume.

În depărtare o recunosc pe Susan.

- Chiar prea multă, aș zice.

- Ăla e Nash?

Sam arată spre o mäsută.

- Ei, dar e și Trevor, remarc eu, luându-mi ochii de la Nash.

Practic, sunt lipiți.

- Nu, nu poate fi adevărat!

Sunt zile în care Sam nu vorbește nici cu unul, nici cu celălalt și cred că situația asta îl înnebunește pe Trevor.

Cloe îl ia de braț pe Jack.

- Hai să ne dezlănțuim, spune alergând spre ringul de dans.

- Ah, nu, m-a văzut!

Sam o ia la goană, iar eu mă duc după ea să văd ce i se întâmplă.

- Sam, așteaptă!

Încetinește doar când se consideră destul de departe de Nash și de Trevor și se oprește într-un colț mai izolat al grădinii. Se așază pe jos să-și tragă sufletul.

– Ce te-a apucat? o întreb așezându-mă lângă ea.

– Nu se putea întoarce mai târziu. Nu putea să aștepte până mă îndrăgosteam de Trevor? Pare că s-a întors special atât de repede, tocmai când în sfârșit viața mea o luase pe drumul cel bun.

– Sam, nu cred că a făcut-o special. Nash nu avea de unde să știe de relația ei cu Trevor. Și oricum, cred că lucrurile nu s-ar fi schimbat dacă s-ar fi întors mai târziu. Nash îți place de foarte multă vreme și încă ești îndrăgostită de el.

Tace câteva secunde și se uită fix la gazon.

– Trebuie doar să te gândești bine cum să înfrunți situația asta, fiindcă orice alegere ai face îl va face să sufere pe unul dintre ei.

Respiră adânc și își sprijină capul de genunchi.

– Știu, și știi ce aș vrea să fac? Aș vrea să continui să fiu cu Trevor, dar numai ca să îl fac pe Nash să sufere. Nici nu-și poate imagina cât de rău mi-a făcut să descopăr că i-a fost oferită posibilitatea de a alege să rămână aici ori să plece. Dacă aș face așa, atunci mi-aș face rău și mie, fiindcă adevărul e că eu îl iubesc pe Nash mai mult decât orice pe lume și nu știu cât voi rezista să stau departe de el.

Știam că ar fi ajuns la concluzia asta și singurul lucru la care mă pot gândi în clipa asta e cum s-ar simți Trevor dacă ar ști ce simte Sam pentru Nash.

– Nu știu ce să fac! Nu vreau să-l fac pe Trevor să sufere, asta și pentru că sunt mai mult ca sigură că simt ceva pentru el, dar....

– ... nu se compară cu ce simți pentru Nash, continui eu în locul ei.

– Exact. Și nici măcar nu știu cum să-i spun lui Trevor.

– Cunoscându-l, îți pot spune că nu-i va pica bine, dar, în cele din urmă, cu siguranță va fi înțelegător și îți va accepta alegerea.

– În sfârșit, iată-vă!

Trevor vine spre noi cu două pahare în mână.

Sam își ia imediat privirea de la el și se crispează.

– Sam, pot să vorbesc un moment cu tine? întreabă el.

Înțeleg că sunt în plus și mă ridic să-i las singuri. Tare
aș vrea să fiu invizibilă, ca să ascult ce-și vor spune. Sper ca
Sam să fie sinceră cu el.

Ajung la petrecere și mă apropii de o masă să iau ceva de
băut. Dincolo de locul aranjat pentru DJ îl zăresc pe Cameron
care vorbește cu Lindsay despre ceva care evident nu-l inte-
resează. Înțeleg asta din faptul că nu încetează să se uite
în paharul din care a băut și din modul în care aprobă din cap
aproape ca un robot.

Cât aș vrea să fiu în locul lui Lindsay în acest moment, ca să
pot sta alături de el și să-i simt parfumul.

– Uite-o pe asistenta mea pentru cadourile aniversare, zice
Austin distrăgându-mă de la Cam.

– Bună! zic punând paharul gol pe masă.

– Te distrezi?

– Mai mult sau mai puțin, mă așteptam la ceva mai bun.

– Da, și eu, îmi închipuiam că e o petrecere la discotecă sau
așa ceva... Cu cine ai venit?

– Cu Sam, Cloe, Jack și Cameron, care ne-a adus cu mașina.

– Ai chef să dansezi?

– Sigur, spun zâmbind.

Ne băgăm în mulțime și începem să ne mișcăm în ritmul
muzicii. Austin se apropie încet și îmi ia brațele ca să mi le
pună după gâtul lui.

Apoi ni se alătură și Cloe cu Jack și dansăm toți patru
împreună.

– Ai văzut-o pe Sam? întreabă Cloe cu glas tare, ca să o pot
auzi.

– Vorbește cu Trevor.

– Prevăd neplăceri, spune ea luând o față îngrijorată.

– O să fie bine! zice Jack luându-i mâna și strângând-o mai tare la pieptul lui.

Jack și Cloe chiar sunt o pereche foarte frumoasă, par făcuți unul pentru celălalt, nu pot să nu mă gândesc la cum s-ar desfășura lucrurile între mine și Cameron dacă am avea o relație asemănătoare cu a lor.

Scutur din cap ca să îndepărtez gândul ăsta inoportun.

– Oh, nu! face Austin uitându-se la cineva în spatele meu.

Mă întorc și o văd pe Camila venind spre noi. Pare prost dispusă, sper că nu fiindcă mă vede cu Austin.

– Bine că nu voiai să vii la petrecere! spune ea oprindu-se lângă el.

– Într-un final m-am răzgândit.

– Așa? Pe neașteptate? E îngrozitor de infuriată, iar privirea ei continuă să se mute de la Austin la mine.

– Da, probleme? îi ține piept el.

– Să te ia naiba!

Ea se răsuțește pe tocuri și pleacă.

Austin pufnește și se uită iar la mine.

– O să vorbesc mai târziu cu ea.

– De ce i-ai zis că n-ai fi venit? întreb în timp ce el îmi ia din nou mâinile.

– De când am pus lucrurile la punct, nu face altceva decât să stea lipită de mine.

– E tipic pentru Camila. Se poate să nu se fi prins că te place? întreabă Cloe.

– Știu, dar nu împărtășesc.

– După părerea mea, ar trebui să vorbești cu ea și să clarifici lucrurile. Dacă lucrurile merg tot așa, Camila va începe să-și facă iluzii și nu e bine.

– De fiecare dată când încerc, e ca și cum mi s-ar bloca gura. Știu că, dacă o fac, risc să o pierd.

– Dar așa îi faci și mai mult rău, fiindcă crede că într-un fel sau altul îi împărtășești simțămintele.

– Știe foarte bine că nu e așa! Am făcut-o să înțeleagă, nu explicit, firește, dar cred că am fost destul de clar. Ce mai încoace și încolo, dacă cel mai bun prieten al tău ar începe să vorbească mereu despre o fată, tu ce ai crede?

– Că simte ceva pentru ea, răspund eu.

– Exact, ar înțelege oricine.

Surâde.

Tare aș vrea să știu cine e fata despre care vorbește atât de mult cu Camila. O voce în mine îmi zice că aș putea fi eu, dar, la rândul meu, credeam că am fost clară cu el.

– Ar înțelege oricine cine e fata despre care vorbesc mereu. Face un pas în față ca să scurteze distanța dintre noi.

– A, da? întreb, iar inima îmi bate să sară din piept.

Ah-ah... În clipa asta aș vrea să fiu în cu totul alt loc. Austin mă mângâie pe obraz și mă privește intens. Mă tem că nu a priceput mesajul... Trebuie neapărat să îl împiedic să mă sărute.

– Deh... mie mi-e tare sete, ție nu? Mă duc să beau ceva, zic îndepărtându-mă stângace de el.

Imediat ce ajung la masă, respir adânc și încerc să mă calmez. Unde am greșit? Trebuie neapărat să păstrez distanța și să îl fac să înțeleagă că putem fi doar prieteni, nimic mai mult... Și dacă totuși ar avea dreptate Trevor? O clipă oscilez gândindu-mă că poate ar trebui să îi acord o șansă... Atâta timp cât voi rămâne legată de Cam, nu voi reuși să văd pe nimeni altcineva alături de mine. Oh, Doamne Dumnezeule... nu mai știu ce să fac.

Întotdeauna am urât matematica, dar în ultimele zile, datorită ajutorului lui Austin, încep să o înțeleg și să nu o mai urăsc ca mai înainte. Până și mie mi se pare ciudat, dar așa este...

După evaluarea execrabilă la ultimul test de matematică, Austin s-a oferit să mă ajute. Aveam multe dubii în materie... Mă temeam că, după ceea ce se întâmplase la petrecerea lui Lindsay, să-mi petrec după-amiezile cu el ar putea complica lucrurile. Pe urmă însă m-am gândit că puțin timp petrecut împreună ar putea să ne ajute pe amândoi să ne limpezim gândurile.

Pentru moment, continui să cred că, pentru mine, Austin este mai întâi de toate un prieten foarte bun, pe care l-aș considera așa și dacă nu mi-ar fi capul plin de Cam.

Cu certitudine este un profesor foarte bun! Când explică lucrurile înțeleg tot, și chiar încep să găsesc distractive ecuațiile de gradul doi.

Mă amuză să fac calcule și să văd că rezultatele coincid cu cele din carte.

— Daaa!

Mă entuziasmez imediat ce termin o operație și văd că rezultatul meu e corect.

— Nu e rău deloc! comentează Austin.

— Meritul profesorului meu, zâmbesc eu.

– Hai, să încercăm să facem una mai grea.

Dau din cap că da și încep să fac rapid toate calculele.

Nu pot să nu observ privirea lui fixată asupra mea, și tare
aș vrea să îl rog să înceteze să mă mai țintuiască cu privirea
fiindcă mă deconcentrează, dar nu pot. El a fost atât de drăguț
cu mine, nu pot să îi spun anumite lucruri.

– Rezultatul e... cincisprezece, îi spun, și el controlează
în caietul de exerciții.

– Am creat un monstru!

– Daaa! Facem o pauză? întreb sesizându-i oboseala de pe
chip.

– Da, mulțumesc.

Se ridică de pe divan să se întindă.

– Vrei să mănânci ceva?

– Nu, mulțumesc. Sunt în regulă.

Se așază iar lângă mine.

– Ai dormit puțin? întreb închizând caietul de notițe al lui Sam.

– Da.

– Cum așa?

– S-au întâmplat ceva lucruri în casă... Părinții mei trebuie
să ia niște hotărâri importante și eu sunt puțin îngrijorat.

– E ceva grav sau...

– Nu... Eu sunt cel care se agită pentru orice prostie.

În cele din urmă se uită la mine și zâmbește.

Are un zâmbet foarte frumos.

Fără să vreau, încerc să-mi imaginez cum ar fi fost viața mea
dacă l-aș fi întâlnit mai întâi pe Austin, nu pe Cameron. Pun
pariu că ar fi fost mult mai ușor...

– E totul în regulă?

Nici nu mi-am dat seama că mă pierdusem în gânduri.

– De... da, sigur. Mi-e sete, vrei să bei ceva? întreb ridicân-
du-mă de pe divan.

– Nu, dar as avea nevoie la baie.

– În capătul culoarului, ultima ușă pe dreapta.

Dă din cap că a înțeles și iese din camera de zi, în timp ce eu mă duc la bucătărie.

Iau mobilul din buzunarul jachetei să văd dacă am primit vreun mesaj și găsesc unul de la Sam.

„O să fiu acasă de la cinci încolo, așa că dacă vrei să-mi dai înapoi caietul știi când mă găsești ; -)“

Sper din tot sufletul ca la ora aia Cameron să nu fie acasă. Nu am chef să-l văd sau să vorbesc cu el.

– Reluăm exercițiile? întreabă Austin intrând în bucătărie. Încuviințez și revenim în camera de zi.

– Deci... zic eu așezându-mă pe divan și luând pixul să încep să scriu.

Austin își ia mobilul și îmi face o fotografie în timp ce scriu.

– Ce faci? zic încercând să-mi stăpânesc un zâmbet.

– Câteva fotografii. Zâmbește pentru Snapchat!

– Închide, ies foarte prost, îi spun în timp ce încerc cu disperare să-i iau telefonul.

– Ba ești foarte frumoasă.

Și iar mă ia în cadru.

Mă opresc câteva secunde și îl văd cum tastează rapid chestii pe ecran.

Apropiindu-mă, văd că scrie pe o bară neagră: „Cea mai frumoasă după-amiază din viața mea! Trăiască matematica și meditațiile“.

În fundal sunt eu râzând. Un surâs care nu pare nici prefăcut, nici forțat. Nu mi se mai întâmplă de un car de vreme.

– Bine, acum să ne facem un selfie, zice el potrivit telecamera.

Ies imediat din obiectiv.

– Hai, unul singur! Fă-o pentru mine, zice el făcându-mi ochi dulci.

Pufnesc.

– Bine.

Mă apropii de el și pozăm.

După prima, eu mă îndepărtez, dar el nu încetează să facă poze.

Cu o mișcare rapidă, reușesc să-i iau mobilul din mână și mă îndepărtez de divan ca să nu mă prindă.

El vine după mine, implorându-mă să i-l dau înapoi.

Chiar e rapid, așa că nu-i trebuie mult să mă prindă și să-mi blocheze brațele.

Rădem în continuare, dar eu încerc să mă eliberez din strânsoarea lui.

De câtă vreme nu m-am mai simțit atât de bine cu cineva...

– Bine, mă predau.

Atunci Austin mă eliberează și, fără să-și desprindă nici un pic privirea de la buzele mele, ia mobilul și-l bagă în buzunar. Scutură din cap și face un pas înapoi, ca și cum și-ar fi dat seama că a făcut ceva greșit.

– Mi-ai mai oferi ceva de băut? După goana asta, cred că am nevoie.

Îmi face cu ochiul și ne ducem în bucătărie.

Îi dau un pahar cu apă.

– Deci... tu și Cameron încă nu v-ați lămurit?

– Nu, și nu cred că se va întâmpla foarte curând, admit eu.

El încuviințează privind în jos.

Îi vibrează mobilul. A primit un mesaj.

– Cine e? întreb curioasă.

– Părinții mei, zice tastând răspunsul. Petrecerea de ziua ta e vinerea asta, corect?

– Da, de ce?

– Uite... Nu știu dacă voi putea sta toată seara. În dimineața următoare trebuie să fac niște lucruri foarte importante cu ei.

Pare foarte contrariat, și bănuiesc că e din cauza mesajului pe care tocmai l-a primit.

– Bine, dar... sigur e totul în regulă?

Mă apropii, dar el se dă deoparte fără să se uite la mine.

– Da, dar cred că e timpul să mă duc acasă.

– Bine, lasă-mă doar să te însoțesc, zic eu conducându-l spre ușă.

– Nu-i nevoie.

Atmosfera dintre noi s-a schimbat în mai puțin de o secundă și nici măcar nu înțeleg de ce. Am făcut sau am zis ceva greșit?

– Ești supărat pe mine? întreb în timp ce el deschide ușa casei.

– Nu, o taie el scurt și iese.

– Atunci ce ai? Te porți ciudat.

Se oprește și se întoarce spre mine.

– Nu e vina ta, Cris. În timp ce eram în baie am primit un telefon de la ai mei... cu privire la o decizie pe care trebuiau să o ia de mult.

– Și, deci?

– De o săptămână întreagă încerc să-ți spun, dar n-am reușit niciodată să-mi fac curaj...

Încerc să îmi amintesc toate datele în care Austin m-a rugat să stea de vorbă singur cu mine și am ajuns să vorbim despre mine și Cameron sau despre el și Camila.

– Ce s-a întâmplat, Austin?

– Acum două săptămâni mama a fost promovată la serviciu. Trebuie să ne mutăm în Carolina de Nord.

Rămân cu gura căscată.

– Vom pleca sâmbătă dimineată.

Nu știu ce să zic sau să fac. Mă apropii de el și îl îmbrățișez. Mai puțin de o săptămână și el nu va mai fi aici.

Se apropie și mă strânge tare în brațe.

– Nu vreau să plec, Cris! Am o viață aici, vreau să îmi termin studiile și aș lăsa și un lucru în aer... pe care voiam să îl duc la bun sfârșit de multă vreme și eram foarte aproape...

Îmi amintește foarte mult de reacția mea din ziua în care am descoperit că ne vom muta. Îmi amintesc de cât ajutor mi-au fost Cass și Trevor, așa că singurul lucru pe care vreau să îl fac acum e să stau cu el și să îl consolez.

– Chiar dacă știu că e un lucru imposibil... singurul lucru pe care mi-l doresc cu adevărat e să văd ce simt când te sărut o dată. Și îmi mângâie fața. Cred că acesta este cel mai potrivit moment s-o fac, nu vom mai avea alte ocazii să fim doar noi doi. Poate că, spunându-ți lucrurile astea, am să stric totul între noi, dar măcar știu că, odată plecat din Miami, n-am să am regrete.

Știu deja ce intenționează să facă și nu am nici puterea și nici dorința să îl opresc. Privirea lui se focalizează pe buzele mele. Se apropie încet.

Singurul lucru pe care reușesc să îl simt în acest moment este inima mea care bate să-mi sară din piept.

Buzele lui le ating cu duioșie pe ale mele, și simt în mine un fior puternic. Nu are același efect ca la Cameron, totuși e intens.

– Mulțumesc, murmură desprinzându-se de mine.

Nu zic nimic. Îi zâmbesc și să mă uit în ochii lui.

– Cred că acesta a fost cadoul perfect de adio... anticipat, spune el ironic.

– Încă nu-mi vine să cred că ai să pleci... nu va mai fi la fel fără tine.

Surâde și se uită la mine cu ochi dulci.

– Admite că ești tristă doar fiindcă nu vei mai avea pe cineva să te ajute cu lecțiile la matematică, glumește el, și eu râd de ce spune.

– Așa o fi.

– Ne vedem mâine, spune și mă sărută pe obraz.

– Pe mâine, răspund eu.

Mă uit la el cum pleacă cu zâmbetul întipărit pe față și mă gândesc că, dacă nu ar fi fost mutarea, aș fi avut ceva dubii cu privire la relațiile mele și la sentimentele mele pentru el.

Încă nu-mi vine să cred că i-am dat voie lui Austin să mă sărute și, sinceră să fiu, nici măcar nu știu de ce l-am lăsat să o facă.

O fi pentru că trebuie să plece și știam că aștepta de mult acest moment, sau poate pentru că, în fond, mi-l doream și eu de o vreme încoace.

Intru confuză în casă și mă duc în bucătărie să mănânc ceva. Mîntea mea nu încetează să mă readucă la sărutul lui Austin... Aș da orice să elimin senzația că este unul dintre puținele lucruri bune făcute de când am venit la Miami.

Mă uit la ceas și cred că Sam a ajuns acasă. Îi trimit un SMS: „În zece minute sunt la tine“.

Neapărat trebuie să-i dau caietul înapoi și să-i mulțumesc.

Fug în camera mea să-mi iau geanta și ies din casă.

În timp ce merg supraveghez mobilul să văd dacă Sam mi-a răspuns, dar nimic.

Traversez grădina și bat la ușa familiei Dallas. Îmi răspunde Sam, neobișnuit de veselă.

– Cris!

– Hei, strig intrînd. Am venit să-ți dau înapoi caietul de matematică! Mulțumesc mult.

– Cu plăcere! Sper doar să fi reușit să-mi descifrezi scrisul urât.

- Aș vrea eu să am scrisul tău urât! Al meu e atât de scârbos, că uneori nici nu înțeleg ce am scris.

Se aud pași pe scară și sper din tot sufletul să nu fie Cameron. Când mă întorc, îl văd pe Nash cu un zâmbet uriaș întipărit pe față.

- Oh, nu știam că întrerup ceva... zic eu brusc jenată.

Dacă aș fi știut că Nash și Sam s-au împăcat, nici nu aș fi venit.

- Nu, nu ai întrerupt nimic. De fapt, încă trebuie să vorbim, zice Sam uitându-se la Nash, iar el încuviințează.

- L-am însoțit pe Cameron acasă și am întâlnit-o pe Sam, explică Nash.

Se aud alți pași și apare Cameron, în blugi și tricou, cu părul încă ud.

- Nesuferitule, ai vărsat tot gelul de duș pe jos! spune el coborând scările și adresându-i-se lui Nash.

- Liniștește-te, Cam, mă duc să șterg! Nash îmi face cu ochiul. Pa, Cris, și pleacă la etaj.

Dintr-odată se simte un miros puternic de ars.

- Ah, nu! Placa de păr! Pa, Cris! strigă Sam fugind și ea sus.

- Dumnezeu îi face și pe urmă îi împerechează, comentează Cameron, urmărindu-și cu privirea sora care se îndepărtează alergând.

Nu vreau absolut deloc să stau aici singură cu el.

- Ei, cred că e timpul să plec.

Mă întorc în speranța că el nu mă va opri.

- Nu... așteaptă.

Ah, nu. Mă opresc și mă întorc spre el.

- Ce-i?

- Vreau să vorbesc cu tine. Vino!

Mă ia de mână și mă duce în camera de zi.

Mi-a fost de ajuns acea atingere ușoară ca să mă înfior. Nu reușesc să opun rezistență. Îl urmez în camera de zi. El se așază pe canapea.

– Așază-te, zice.

– Nu, prefer să stau în picioare.

Dă din umeri și se ridică și el, păstrând oricum o distanță de siguranță.

– Cris, te rog să mă asculți, fiindcă săptămânile astea am crezut că înnebunesc și nu putem continua așa. Nu trece nici măcar o oră fără să mă gândesc la tine! În fiecare clipă din zi mă trezesc întrebându-mă ce spui sau ce faci, ori ce s-ar întâmpla dacă ai fi lângă mine. Ești obsesia mea. Nu mi s-a mai întâmplat o chestie de genul acesta. Și dacă te gândești la Carly, să știi că sentimentele pentru ea au fost nimic față de ce simt pentru tine. Ruptura asta stupidă m-a făcut să înțeleg că ești singurul lucru de care am nevoie ca să continui să trăiesc. Știu că am făcut foarte multe greșeli, dar noi doi suntem făcuți să fim împreună, Cris. Știi și tu, sunt sigur de asta. Deoarece, cu toate cele întâmplate, ne iubim încă și știm amândoi că lucrul acesta va dura și în viitor, spune el făcând un pas spre mine.

Mi se prelinge o lacrimă pe obraz.

– Ce vrei să-mi spui cu asta, Cameron?

– Nu... nu plânge, zice apropiindu-se și ștergându-mi fața. Vreau să spun că te iubesc și nu vreau să renunț la tine sub nici un motiv. Îmi reproșezi că nu am fost sincer, și asta e adevărat... În trecut te-am mințit, am făcut-o ca să te apăr, însă acum înțeleg că am greșit, fiindcă, procedând astfel, ți-am pierdut încrederea. Chiar dacă nu-mi pot șterge greșelile, dacă-mi vei acorda încă o șansă pot să-ți promit că mă voi schimba. Fiindcă, Cris, eu nu vreau să trăiesc fără tine. Îmi ia fața și se uită drept în ochii mei.

Și acesta e momentul în care mă simt îngrozitor de vinovată pentru ce am făcut cu Austin, și sub nici o formă nu-i pot ascunde asta lui Cam.

Se apropie încet să mă sărute, dar eu îl opresc la câțiva centimetri de buzele mele.

– Ce... Ce-i? întreabă, nedumerit.

– Eu... Respir adânc și fac un pas înapoi. Ce am să-ți spun va strica totul, dar e corect să știi.

– Spune-mi...

– Înainte să vin aici... mi-am petrecut după-amiaza cu Austin, fiindcă s-a oferit să mă ajute la matematică. Pe urmă, când a venit clipa să ne luăm rămas-bun, mi-a spus că o să se mute din oraș... Mă opresc câteva momente.

– Și...?

– Și... cred... din cauza momentului, i-am permis să mă sărute.

Cam lasă imediat privirea în jos.

– Îmi pare rău, dar cred că e corect să-ți spun.

Trebuia să știe. Nu-i pot cere să fie sincer cu mine dacă eu nu sunt cu el.

Se uită din nou la mine și nu pare nici pe departe supărat.

– Și ce ai simțit când te-a.... ei, înțelegi tu...

– Nimic.

E nimic față de ce simt când mă sărută el.

– Atunci și eu trebuie să-ți mărturisesc ceva, zice scărpinându-se în creștet. De fapt, nu s-a întâmplat nimic... Dar, dacă trebuie să învăț să fiu sincer, vreau să îți povestesc un lucru neînsemnat ca acesta... În după-amiaza asta, după antrenament, a venit să mă vadă Lindsay, și, în timp ce stăteam la taclale, a încercat să mă sărute.

Gelozia crește în mine, dar trebuie să-mi păstrez calmul.

– Însă eu am respins-o imediat, fiindcă nu simt nimic pentru ea.

Tăcem amândoi câteva secunde.

– Ești supărată?

– Nu, sigur că nu... Dar tu? întreb.

Se apropie zâmbind și mă ia de talie.

– Cum să fiu supărat pe tine? Sigur, ar trebui să fiu, pentru că e vorba tot de Miller, dar îmi lipsești prea mult ca să te îndepărtez iar, și pe urmă, vestea transferului lui e ceva ce așteptam de multă vreme! Fără rivali!

Surâd la gluma lui și suspin ușurată.

Îmi pun mâinile pe umerii lui și zâmbetul i se lățește și mai mult.

– Austin n-a fost niciodată rivalul tău. Îți amintesc că eu nu sunt Carly, zic, și el aprobă.

– Știu, mititico. Știu.

Se apropie încet de buzele mele și mă sărută.

Mi-a fost tare dor de el.

– Chiar mă înnebunești, Cam. Până acum câteva minute, jur că ți-aș fi spart capul, în schimb, acum, singurul lucru pe care îl vreau e să stau lângă tine.

– Te iubesc, șoptește el apropiindu-se să îmi mai dea o sărutare. Și voi sta întotdeauna lângă tine.

Chiar dacă nu a sunat deșteptătorul, din fericire am reușit să ajung la timp la școală. Ca întotdeauna, când mă grăbesc nu găsesc nimic, și azi dimineată așa s-a întâmplat.

Nu reușeam să găsesc biletul de intrare la Monkey Jungle, un parc natural mare pe care îl vom vizita azi, locuit de circa patru sute de maimuțe din treizeci de specii diverse, dintre care multe pe cale de extincție. După cum a descris-o proful, această mică excursie va fi un fel de călătorie de descoperire a unei lumi necunoscute.

– Unde sunt Caniff și Dallas? strigă proful de biologie în timp ce așteptăm autobuzul.

– Ca de obicei, Taylor întârzie, comentează Cloe, uitându-se la mobilul ei.

– Câteodată pare că o face special, chicotește Sam.

– Nu, chiar așa e el! Vine mereu cu întârziere și, ca și cum nu ar fi de ajuns, își uită lucrurile, zice Nash. Dar, altfel, e un băiat bun.

Taylor reușește întotdeauna să îi binedispună pe toți, pare un tânăr fără griji și superficial, dar, când e nevoie, știe să fie foarte sensibil și înțelegător. E un om minunat.

Auzim pe cineva cum aleargă: uite-l că sosește cu sufletul la gură.

Puțin mai târziu vine și Cameron, care însă merge extrem de liniștit.

După cât se pare, el nu-și face griji că a întârziat, și lucrul acesta mă face să zâmbesc.

Ieri ne-am petrecut toată după-amiaza împreună, glumind și făcând mișto de programele de la televizor. Nu m-am distrat niciodată așa de tare.

Când mă vede zâmbește, iar eu mă duc spre el. Imediat ce sunt în brațele lui ni se pare că au dispărut din jur toate lucrurile și toți oamenii. Acum suntem numai noi doi. Existăm numai noi doi. Și pentru mine e lucrul care contează cel mai mult.

— Bună, mititico!

Mi-a lipsit foarte mult zâmbetul lui dimineata, reușește să îmi dea elan să înfrunt mai bine ziua.

— Bună, spun îndepărtându-mă de buzele lui.

— Domnișoară Evans și domnule Dallas! Vă puteți gândi la treburile amoroase la voi acasă, îl aud pe profesor strigând.

Cam pufnește.

— Îl urăsc.

— Hai să mergem!

Îl iau de mână și urcăm în autobuz.

Sam ridică mâna și ne face semn să ne ducem la ea. Din fericire, ne-a păstrat două locuri.

Eu mă așez lângă ea, în timp ce Cameron se așază lângă Nash, în spatele nostru.

— Unde e Cloe? o întreb eu pe Sam.

— În față, alături de Jack.

Ca și cum ne-ar fi auzit, uite că se întoarce spre noi și îmi aruncă imediat o privire răutăcioasă.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Să ne spui? o corectează Sam.

— V-aș fi spus pe urmă.

— Sigur! Poate în timp ce analizăm cine știe ce plantă ciudată, mă ia în balon Cloe.

— Așadar, sunteți iar împreună? întreabă Sam.

— Da.

— Adevărat? întreabă cineva așezat pe partea cealaltă a autocarului.

E Trevor, iar lângă el e Taylor.

Încuviințez. Sper să nu mă judece rău pentru alegerea pe care am făcut-o. Știu că nu aprobă împăcarea asta cu Cameron. Dar e viața mea și trebuie să decid singură ce e mai bine pentru mine. Dacă, pe urmă, va fi să iasă rău și de data asta, mă voi duce la el și îi voi spune că a avut dreptate și că am fost o proastă. Dar acum vreau doar să mă bucur de clipa asta.

– Și când te gândeai să-mi spui? Credeam că sunt cel mai bun prieten al tău.

Pare puțin jignit. Ce-or avea cu toții azi?

– Voiam să-ți spun acum, în autocar, răspund.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Tocmai m-am urcat în autocar, Trevor.

Pufnește și se uită drept în față, ca și cum ar fi enervat pe mine. Nu poate fi! Nu se poate supăra pentru o asemenea tâmpenie!

– Când v-ați împăcat? strigă Taylor, încercând să acopere vacarmul pe care îl fac ceilalți.

– Ieri după-amiază am clarificat lucrurile.

– Ieri după-amiază ce? întreabă o voce ascuțită din ultimele rânduri.

Când mă aplec peste scaun, am certitudinea că e vorba despre Susan.

– S-au împăcat! îi răspunde Taylor.

Susan se ridică și vine spre mine.

– Și cu roșcata cum s-a terminat? întreabă ea ieșită din minți.

– N-a fost niciodată nimic cu Lindsay, zice Cameron, vădit deranjat de situația creată. Susan, ce ai zice să pleci și să le faci astfel ziua mai bună tuturor? îi spuse el, uitându-se la mobil.

Susan amuțește și se duce la locul ei. Acea ultimă frază trebuie să o fi rănit.

– Cum merg lucrurile cu Austin? întreabă Sam.

Chiar nu pot să-i spun nimic despre sărutul de ieri. A fost doar o greșală, chiar dacă azi nu știu cum să mă port cu el.

Din fericire, e în al doilea autocar.

– Bine... o tai scurt și schimb subiectul. În schimb, cu Nash? Ieri, eu și Cam nici măcar nu ne-am dat seama că au plecat din casă. Au fost foarte discreți.

– Am clarificat totul.

– Deci v-ați împăcat?

– Într-un anumit sens... Încercăm să nu ne grăbim. Amândoi am suferit mult, și e mai bine dacă ne apropiem din nou unul de altul treptat. Fără prea mare grabă, zice ea zâmbind. Chiar dacă ne va fi greu.

E greu să o iei încet cu persoana pe care o iubești și cred că regula asta nu va dura mult.

Ajunși în parc, pătrundem într-o mică porțiune de pădure tropicală și începem imediat să studiem diversele tipuri de plante prezente.

Niciodată nu am fost prea pasionată de botanică și de biologie, dar să vezi lucrurile pe viu e cu totul altceva.

– Dar ce-i, numai noroi? zice Susan cu o față dezgustată.

Mă amuză gălăgia pe care o face. Cu toate indicațiile clare ale profesorului – haine comode și care să acopere tot corpul –, Susan poartă o salopetă cu pantaloni scurți și un tricou tot atât de scurt. Țânțarii nu încetează să bâzâie în jur, și ea continuă să se miște ca să îi gonească, dar degeaba.

– Bine, copii, mergând în această direcție putem observa o altă plantă foarte interesantă, *Caesalpinia sappan*. Urmați-mă, vă rog, zice ghidul, și ne îndreptăm toți în direcția lui.

– După cum puteți vedea, această plantă are numeroase particularități.

Austin îmi zâmbeste, apoi, dintr-odată, se întunecă.

– Ți-e bine? șoptesc eu ca să nu deranjez pe nimeni.

– Da... doar că... ești liniștită cu ce s-a întâmplat ieri, nu? Nu ești supărată pe mine?

– Nu-ți face griji! E totul în regulă.

Zâmbesc ca să-l înveselesc.

– Bine, acum profesorul vă va despărți pe perechi și veți lucra la plante, anunță ghidul.

– Rămâneți cu persoana de lângă voi, ne instruiește profesorul. Se vede că nu are nici un chef să își asume tot rolul.

Eu și Austin ne zâmbim reciproc și reținem loc la una dintre mesele cu microscop. Ne așezăm și așteptăm instrucțiuni de la ghid.

– N-am nici un chef să mă mut. O să-mi lipsească Miami, zice el.

– Chiar trebuie să pleci sâmbătă dimineață?

– Din păcate, da.

– Hei, gândește pozitiv... N-ai s-o mai ai pe Susan pe lângă tine. Imediat ce o spun, el chicotește.

– E singurul lucru pozitiv! În rest, numai lucruri negative. O să-mi fie dor de echipa mea de baschet, de Alex, Robin, Camila, de tine, până și de rivalitatea cu Dallas. Surâde. Sper să reușesc să revin în Miami din când în când, ca să vă pot saluta.

Mi se pare că mă văd pe mine vorbind despre mutare cu Trevor și cu Cass.

– Ai să ne revezi pe toți, sunt mai mult ca sigură.

Îi zâmbesc, și el îmi răspunde la fel.

Apoi îl văd pe Cameron venind spre noi și apropiindu-se de scaunul lui Austin.

– Chiar drăguți, da... Acum te dai la o parte? Aș vrea să vorbesc cu logodnica mea, zice subliniind adjectivul „mea”.

Austin pare nedumerit, apoi se ridică să plece. Nu aș fi vrut să aflu de împăcarea noastră în felul acela!

Cameron se așază, și eu mă uit strâmb la el.

– Ce-i? Întreabă.

– Te-ai putea strădui, măcar o dată, să fii puțin mai amabil cu el? Fă-o pentru mine. În fond, mai sunt doar trei zile și pe urmă n-ai să-l mai vezi.

– Nu reușesc, zice el foarte liniștit.

– Bine, acum că sunteți la locurile voastre, începeți să analizați la microscop conținutul eprubetelor, zice ghidul, iar eu mă apropiu de microscop să văd ce e înăuntru.

– Vinerea asta e ziua ta, nu? mă întreabă Cam notându-și ceva pe o foaie. Are un farmec diferit când e concentrat să învețe. Cris? zice ridicând privirea spre mine și trecându-mi mâna prin fața ochilor.

– Hm... da, zic coborând din nori.

– Vinerea asta faci petrecerea, corect?

– Da, de ce?

– La ce oră vin să te iau?

Nu știu ce să zic, pentru că nu știu încă nimic despre petrecerea de ziua mea. Se ocupă Trevor, mama și Kate.

– Încă nu știu...

– Și unde ai să o faci?

– În sala de sport a școlii.

– Se fac petreceri frumoase acolo, dar mereu se întâmplă multe lucruri... N-ai putea schimba locul?

– Nu cred, mai ales acum când e organizat totul. Care-i problema? Întreb curioasă. Nu e prima oară când participăm la o petrecere în sala de sport.

– Nici o problemă, credeam că meriți mai mult decât o sală de sport tâmpită.

Zâmbește.

– Mie mi-e mai mult decât suficientă... Nici măcar nu voiam petrecerea.

– Cum așa?

– Nu știu... am o presimțire ciudată. Dar cu siguranță greșesc, zic eu și el încuviințează fără măcar să se uite la mine. Pare complet absent în clipa asta.

Vizita în parc, cu flora și fauna sa deosebită, se prelungește toată după-amiaza. Cameron tace tot restul zilei, nici măcar în autocar nu zice nimic. Pare foarte cufundat în gândurile lui, și lucrul ăsta mă îngrijorează puțin.

Singurul motiv pentru care găsesc puterea să mă ridic din pat în dimineața asta este faptul că între mine și Cam lucrurile sunt ca înainte. Nu m-aș putea trezi cu un gând mai frumos!

Mă pregătesc rapid și ies din casă. Îmi pun căștile și ascult o melodie frumoasă, care mă înveselește și mai mult. Merg repede și, imediat ce ajung la școală, îl văd pe Cameron parcând.

Alerg la el. Între două sărutări reușesc să înțeleg că zâmbește și lucrul se confirmă când mă îndepărtez.

– Suntem binedispuși astăzi! zice el punându-și mâinile pe mijlocul meu și făcând un pas înapoi ca să se sprijine cu spatele de mașină.

– Cum să nu fiu, când suntem din nou împreună?

Mă mângâie pe obraz.

– Îmi lipsea zâmbetul tău de dimineață.

Îl sărut iar pe buze.

– Hai să ne grăbim să intrăm, trebuie să fac ceva important, zic luându-i mâna și trăgându-l după mine în școală.

În timp ce mergem se desprinde din mâna mea și-mi pune brațul pe umeri.

Cu ochii țintă la mine și la Cam, Susan strivește paharul de plastic pe care îl are în mână, vărsând cafeaua pe podea. Apoi aruncă cu el de pământ și vine rapid spre noi. Cel puțin, asta cred că voia să facă înainte să alunece pe cafea și să cadă.

Cei din jur râd în hohote, în timp ce prietenele ei îi dau o mână de ajutor să se ridice.

Îmi aruncă o privire furibundă și se duce la toaletă.

– Cameron, n-avem timp! Mișcă-te, zice Cloe apropiindu-se.

– Ce trebuie să faceți? întreb.

– Cam, nu avem timp! repetă ea.

– Îți povestesc după, zice și-mi dă un sărut rapid pe buze.

Rămân nemișcată în mijlocul culoarului, în timp ce Cameron se îndepărtează cu Cloe. Singurul motiv pentru care ea trebuie să fie atât de agitată e sora ei Carly.

Îmi închipui că toată graba asta are de a face cu Susan.

Băieții au așteptat chiar prea mult să dea piept cu chestia asta și cred că de-acum nu mai pot amâna. Ajung în sala de engleză înainte să vină profesorul.

Observ că și Cameron, și ceilalți sunt adunați în cerc în jurul unei bănci și par să vorbească despre ceva important.

Mă apropiu să intervin în conversația lor și o aud pe Sam că spune:

– Eu nu cred că e corect. Avem doar o fotografie și un martor ocular, nu certitudinea că a fost ea! Ar fi nevoie de alte dovezi ca să fim siguri.

– Despre ce vorbiți? întreb.

Tac toți câteva momente și înțeleg imediat despre ce e vorba.

– Discutăm despre cum să gestionăm chestiunea cu Carly. Nu toți sunt de acord să dăm poliției fotografia cu mașina lui Susan, zice Cloe uitându-se la Sam.

– Nu, de fapt, eu nu sunt de acord. E doar o fotografie tâmpită, cu o mașină tâmpită, nici măcar nu se vede șoferul, intervine Sam.

– Mi se pare de la sine înțeles că ea a fost. Cine altcineva ar fi putut avea cheile de la mașina lui Susan, dacă nu ea? întreabă Cameron.

– Cris, tu ce crezi? întreabă Sam, în speranța că eu sunt de partea ei.

A preda poliției fotografia mi se pare lucrul cel mai de bun simț. Chiar dacă nu se vede cine e la volan.

– Sam, îmi pare rău... dar eu sunt de acord cu Cloe și cu Cameron. Poliția trebuie să aibă fotografia aia. Cine știe, poate nu constituie o probă, dar, oricum poate da informații utile ca să se redeschidă investigațiile despre moartea lui Carly. Poate poliția reușește să o analizeze în vreun fel și să scoată ceva din ea. Probabil poate ajunge chiar să înțeleagă cine era la volan... chiar dacă răspunsul mi se pare evident.

Știm cu toții că Susan ar putea fi capabilă de așa ceva, nefiind o persoană pe de a-ntregul echilibrată.

– Mai lipsește părerea lui Austin, zice Sam.

Cred că Austin se gândește la cu totul altceva acum.

– Și a mea, comentează Nash. Eu sunt de acord cu Sam. Sunt necesare și alte probe, ca să nu ne rădă poliția în nas.

– Să așteptăm pauza de prânz, să vedem ce are de zis Miller, propune Cameron, ridicându-se în picioare tocmai când intră profesorul în clasă.

Din fericire, restul zilei trece repede.

Într-o pauză, interogat despre treaba cu poliția, Austin a fost de acord cu poziția lui Cameron și a lui Cloe, îmi închipui numai ca să-l lase toți în pace. Se vedea foarte bine că avea alte lucruri pe cap și că povestea aia era pentru el absolut pe planul doi.

– La ce te gândești? mă întreabă Cameron câteva ore mai târziu după școală, când suntem întinși pe canapeaua de la mine de acasă.

Imediat după ce s-au terminat orele, Cameron s-a oferit să mă ducă acasă, să stăm puțin împreună.

– La nimic important, zic eu, concentrându-mă din nou la filmul la care ne uitam.

Nici măcar nu-mi amintesc titlul. L-a ales Cameron asigurându-mă că avea să fie foarte frumos.

Îmi ia fața în mâini, ca să mă uit în ochii lui.

– Știi că mie nu-mi poți ascunde nimic, zice el.

– Mă gândeam la Susan. Dacă s-ar descoperi că a fost ea, ar aresta-o. Cu toate astea, mi-ar părea oarecum rău pentru ea, spun cuibărindu-mă în brațele lui.

– Da, așa e, ar fi ciudat să nu o mai avem printre noi, zice jucându-se cu o șuviță din părul meu. Dar dacă lucrurile s-au desfășurat așa cum credem noi, e corect. Susan are nevoie de ajutor, altfel ar putea face rău altcuiva și nu putem permite așa ceva.

– Da, știu, Cam. Totuși, deși mi-a făcut atâtea, deși sunt convinsă că ea era la volanul mașinii în seara aia, mi-e greu să cred că a vrut să îi facă rău celei mai bune prietene.

– Și de asta te iubesc, Cris! Ești dispusă întotdeauna să vezi lucrurile bune, chiar dacă cu Susan mă tem că te-ai fript. Nu e persoana sensibilă și neînțeleasă pe care o crezi.

– Așa o fi! Probabil, tu ai dreptate, Cam. Totuși, ceva nu se potrivește...

În ultimele două zile, Cameron a fost foarte înțelegător. Nu a comentat și nici nu a pufnit când i-am spus că vreau să petrec puțin timp cu Austin.

Am să îi simt lipsa mult, de aceea am vrut să profit de foarte puținul timp pe care îl mai avem la dispoziție ca să îmi iau rămas-bun de la el cum trebuie.

Acum două zile, băieții au predat la poliție fotografia făcută în seara morții lui Carly, iar Lindsay a dat o declarație.

Nu știm ce s-a întâmplat imediat după aceea și ce se va întâmpla de acum înainte, dar cert este că ieri Susan nu a venit la școală.

După-amiază se vehicula știrea că fusese interogată și reținută la poliție și că nu o vom mai vedea o bună bucată de vreme.

Va fi ciudat să n-o mai întâlnesc și, mai ales, să nu mai fie nimeni care să mă insulte sau care să-mi arunce priviri răutăcioase imediat ce mă vede cu Cameron.

Ieri, deja absența ei se simțea destul de mult, iar prietenele ei stăteau pleoștite la locul lor, fără să scoată un cuvânt. Cred că erau impresionate.

Mă silesc să mă dau jos din pat, chiar dacă în clipa asta aș vrea să stau sub plapumă tot restul zilei.

Deschid șifonierul să aleg ceva special cu care să mă îmbrac, având în vedere că e ziua mea.

Iau un tricou și mă răsucesc să-l pun pe pat. Pe urmă, când ridic privirea, observ că fereastra e deschisă și că perdelele se mișcă din cauza unui vânticel care adie afară.

Îmi amintesc perfect că am lăsat totul închis.

Mă apropiu să o închid, dar pe pervaz remarc o cutiuță roșie cu o fundiță lila. Un zâmbet protestesc îmi apare pe față imediat ce pun mâna pe ea.

Mă duc să mă așez pe pat și citesc ce scrie pe bilețelul lipit de fundiță. „La mulți ani, mititico! Te iubesc. Cameron.“

Când desfac cadoul îmi cade o lacrimă. E un lăntișor cu un pandantiv? O inimioară de aur cu C+C încrustate pe ea.

Nu pot să cred că Cameron a trecut dimineață pe aici ca să-mi lase această mică minunăție! Ar fi putut măcar să mă trezească, i-aș fi mulțumit cum se cuvine.

Îmi pun lăntișorul și mă uit în oglindă: e perfect.

Mobilul meu vibrează și alerg să văd cine o fi.

„La mulți ani, mititico! Sper că ți-a plăcut cadoul. Nu te pot însoți la școală fiindcă am o treabă. Ne vedem acolo. Te iubesc. Cam.“

Ziua nu putea începe mai bine de atât. Acum abia aștept să mă duc la școală să îl îmbrățișez.

Mă pregătesc repede și, după ce mă felicită ai mei și Kate, ies din casă. Din fericire, nu-mi trebuie mult să ajung la școală, iar când traversez parcare recunosc imediat mașina lui Cameron.

Intru în școală și mă duc țintă la dulapul meu, să iau cărțile de care am nevoie.

– La mulți ani, Cris! zice o fată de la clasa mea de spaniolă.

– Mulțumesc!

Zâmbesc și ea pleacă.

Ceea ce nu îmi place la ziua mea de naștere e că sunt în centrul atenției. E cel mai deranjant lucru de pe pământ. Iar dacă mă gândesc la petrecerea de diseară, mi-e rău... Știu de-acum că o să fie stânjenitor când îmi vor cânta cu toții obișnuitul

„La mulți ani!” și eu am să stau nemișcată, ca o proastă, fără să știu ce să fac, unde să mă uit și ce să spun.

În ultimele două zile, Kate și părinții mei nu au făcut altceva decât să vorbească despre seara de azi!

„O să fie excepțional”, continua să îmi repete Kate.

Nu înțeleg ce o fi așa de diferit de celelalte zile de naștere! Șaptesprezece ani sunt o vârstă ca atâtea altele, doar nu sunt șaisprezece ani! Ar fi trebuit să fie mai emoționant anul trecut!

Tocmai mă pregătesc să încui dulapul când cineva îmi acoperă ochii cu mâinile.

– Cine sunt?

– Trevor, zic eu.

– La mulți ani! fredonează el, și eu îl îmbrățișez imediat.

Sunt fericită să știu că și anul acesta îmi voi sărbători ziua cu el. Nu pot să nu mă gândesc cum ar fi fost dacă ar fi fost și Cass cu noi... cu siguranță ne-am fi dus într-un loc drăguț, după școală, și am fi sărbătorit în felul nostru. Cândul meu se duce la prietena mea, oriunde ar fi ea... Știu că ar fi fost mulțumită să mă vadă cu Trevor. Mi-e tare dor de ea.

– Cum te simți când ai un an în plus? întreabă el în glumă.

– Exact ca atunci când aveam șaisprezece. Închid dulapul și o luăm spre clasă.

– Ești gata pentru diseară?

– Da! Toată săptămâna, Kate și ai mei n-au vorbit despre altceva! Nu înțeleg ce e așa de special la ziua asta de naștere.

– E primul tău an la Miami și vor să-l facă de neuitat!

Mobilul lui sună și Trevor se oprește în mijlocul coridorului să citească mesajul.

– Totul bine, întreb eu.

– Hmm... da, numai că... mă însoțești la automate? Vreau să beau un ceai.

– Avem oră peste zece minute. Nu vreau să întârzii.

– Nu durează mult! Hai, să mergem, zice apucându-mă de braț și trăgându-mă după el. Merge cu pași foarte grăbiți și nu reușesc să mă țin după el. Ce l-o fi apucat? De când îi place ceaiul lui Trevor?

– Stai, zic oprindu-mă din mers și eliberându-mă din strânsoarea lui. De când bei ceai?

Bombăne ceva în șoaptă și se apropie din nou de mine.

– Am zis ceai? Voiam să zic ciocolată caldă!

Mi se pare la mintea cocoșului că minte.

– Trevor, mă iei peste picior?

– Dacă îți spun că da, te superi rău?

Se scarpină în creștet.

– Trevor! Nu pot să cred. De ce?

Deschide gura să vorbească, dar mobilul îi sună din nou.

– N-are importanță. Hai în clasă.

Zâmbește și mă ia de mână.

– Mai înainte îmi explici ce te-a apucat?

– O să înțelegi după aia. Îmi face cu ochiul și mergem spre clasă.

Urâsc când încearcă să mă mintă. Sper să aibă un motiv bine întemeiat să o facă. Ajungem în fața clasei, și ușa este deja închisă. Ciudat, mai sunt cinci minute până să înceapă lecția.

– Uite, am mai și întârziat. Mulțumesc, Trevor! zic eu, și el chicotește.

Bat, dar nu aud glasul nimănui.

– Intră și gata.

Trevor apucă clanța și deschide brusc ușa.

Ai înnebunit, sunt sigură.

Când se deschide ușa, văd scaunul din spatele catedrei gol și cum pun piciorul înăuntru începe clasică melodie de felicitare.

Prietenii mei sunt cu toții într-un colț și țin în mâini un afiș uriaș pe care e scris „La mulți ani, Cris” și fotografiile noastre lipite deasupra.

E impresionant. Acum înțeleg purtarea ciudată a lui Trevor. Singurul care lipsește la apel e Cameron. Poate chiar avea altceva de făcut în dimineața asta.

Băieții se opresc din cântat, iar cineva îmi acoperă ochii.

– Ghicește cine sunt, spune un glas minunat la urechea mea.

– Cam? întreb.

Mă întorc și el mă sărută.

– La mulți ani, mititico! murmură. Sper că ți-a plăcut cadoul.

– E minunat, spun eu arătându-i-l.

– Ei, ei... mai suntem și noi pe aici, zice Cloe tușind.

Îi zâmbesc și o îmbrățișez. Pe urmă fac același lucru cu toți ceilalți.

– A, uite, ai deja un rid! face Taylor arătând spre un punct de pe fața mea.

Chicotind, îi dau un pumn în braț.

– Abia aștept să vină seara, zice Sam îmbrățișându-mă din nou.

– Mi-au lipsit petrecerile din Miami. Și eu abia aștept! face Nash.

Sună clopoțelul. Ușa clasei se deschide și încep să intre toți colegii noștri.

— Crezi că ar putea merge? întreb eu pentru a mia oară.
În curând, Trevor o să treacă să mă ia la petrecerea de ziua mea și aș vrea să fiu absolut perfectă, cel puțin astă seară.

Cameron s-a oferit să le dea o mână de ajutor părinților mei ca să aranjeze ultimele lucruri, deci o să fie deja acolo.

— Da, îți lipsește doar coronița ca să semeni cu o prințesă, zice Kate și, când mă uit la ea înțeleg că nu e ironică.

— Nu cred că e cazul, dar tot îți mulțumesc.

— Încercam să te binedispun! Nu pari prea emoționată. Parcă te-ai duce la o înmormântare mai curând decât la o petrecere, zice ea apropiindu-se să-mi aranjeze partea din spate a rochiei.

— Nu știu, dar simt că se va întâmpla ceva... nici n-aș putea să explic, mă bâlbâi eu. E ceva ce simt în mine și gata.

Cineva sună la ușă și Kate se duce să deschidă.

— E timpul să mergem! Trevor a sosit. Să ne grăbim, doar nu vrei să întârzii la petrecerea de ziua ta?

Iau gentuța, mă uit în oglindă pentru ultima oară și ieșim din casă.

Părinții mei organizează petrecerea asta de săptămâni, așa că trebuie să mă arăt fericită, deși am o presimțire stranie.

Trevor ne așteaptă în grădină. E foarte elegant și are un zâmbet minunat întipărit pe față.

– Ești foarte frumoasă, spune el imediat ce mă vede. Surâde și îmi sărută mâna.

Mă amuză gestul lui galant.

– Îmi permiteți să vă însoțesc până la mașină?

– Desigur, cavalerul meu.

Chicotesc, și surâde și el.

Când parcăm și coborâm din mașină, Trevor îmi întinde brațul.

Niciodată nu mi-au plăcut pantofii cu tocuri înalte, dar Cloe a insistat să mi-i pun și știm cu toții că, atunci când își pune ea ceva în cap, obține întotdeauna.

În școală nu se aude nici un zgomot, străbatem coridoarele care duc la sala de sport cufundați într-o tăcere ireală și e o senzație foarte ciudată. De aici ar trebui să auzim deja muzica, glasurile invitațiilor...

– Și dacă au schimbat locul în ultimul moment? mă uit în jur neliniștită.

Trevor și Kate tac.

Pe neașteptate, un băiat coboară scările.

– Nash? Dar e în pijama!

– Cris, ce faci aici la ora asta? Știi că n-ai voie, murmură el.

– Dar astă seară e petrecerea... explică Trevor.

– Directoarea a contramandat totul în ultima clipă. Nu știati?

– Cameron și ceilalți au venit aici acum o oră... Unde sunt?

– Probabil s-au întors acasă, zice Nash.

– Dar cum se poate așa ceva? întreabă Kate, întorcându-se spre mine cu o privire temătoare.

– Ne-ar fi anunțat.

– Oh, nu! Tocmai am observat că am zece apeluri pierdute de la mama ta! zice Trevor uitându-se la mobil.

– Dacă nu mă credeți, duceți-vă să controlați. Sala de sport trebuie să fie goală, face Nash.

– Nu, bine, te cred. Sunt doar puțin deziluzionată.

Chiar dacă ideea acestei petreceri nu mă entuziasma, să știu că munca părinților mei s-a dus pe apa sâmbetei mă deranjează. Au consumat multă energie să organizeze totul în cele mai mici amănunte.

– Ești sigură? întreabă Nash.

– Hmm... sigur, am încredere.

– Eu nu, zice Trevor. Vreau să văd cu ochii mei.

Zâmbește și mă trage după el.

Hmm... totul e prea ciudat, încep să cred că îmi ascund ceva.

Ajunși în fața sălii de sport, Nash îmi zâmbește cu toată fața.

Kate face la fel și dă ușile de perete.

Asist la o explozie de baloane și de lumini multicolore pe notele melodiei „Mulți ani trăiască”.

Lipit de perete e un afiș pe care scrie „Mulțumim că ai intrat în viețile noastre!”, iar alături semnăturile tuturor prietenilor mei.

Mă silesc să-mi țin lacrimile, în timp ce părinții mei se apropie să mă îmbrățișeze.

– Îți place? întreabă tata arătând spre sală.

– Totul e minunat!

– Trebuie să le mulțumești prietenilor tăi. Au muncit mult în seara asta, zice mama.

– Unde sunt? Nu-i văd.

Mă uit în jur.

– Ultima oară când i-am văzut erau la mese, controlând ca băuturile și mâncarea să fie în regulă.

Îmi fac loc prin mulțimea care a și început să danseze și să se distreze.

Lângă o masă îi văd pe Robin și pe Alex care stau la taifas cu Camila.

– Uite-o pe sărhătorită! zice ea.

Nu înțeleg dacă e bucuroasă că mă vede sau nu, dar nu mă interesează. Am lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Robin și Alex se întorc spre mine și mă felicită.

– Cris, ce zici?
– E foarte frumos!
– Vrei să bei ceva?
– Hm, acum nu, mulțumesc. Îi căutam pe Cam și pe ceilalți, dar nu-i văd pe nicăieri.
– Erau aici acum câteva minute, dar n-am văzut unde s-au dus, zice Camila.

– Sper să îi găesc mai devreme sau mai târziu.
Zâmbesc și continui să îi caut.
În cele din urmă îi zăresc pe Sam și pe ceilalți. Cred că mă caută pe mine.

– Felicitări nenumărate! zice Sam alergând să mă îmbrățișeze.
Eu și ea chiar am trecut prin multe anul acesta, iar în cele din urmă le-am depășit pe toate! Mă consider norocoasă să o am prietenă.

Îi îmbrățișez pe Taylor, Cloe, Jack și Lindsay. Și datorită lor am început să simt acest oraș puțin mai mult al meu. Mă uit la ei și mă simt fericită: sunt înconjurată de oameni potriviți, care știu să dea căldură vieții mele.

– Vă mulțumesc fiecăruia dintre voi! Nu pot să cred că ați organizat cu adevărat toate astea!

– Pentru cea mai bună prietenă a mea, asta și altele.

Sam zâmbeste, iar Cloe îi aruncă o privire rece.

– Cea mai bună prietenă a noastră, o corectează.

Nu pot să nu râd.

– Mă duc să îi salut pe ceilalți.

Surâd și mă îndepărtez.

În realitate, singurul lucru pe care îl doresc în clipa asta e să dau de Cam și să îl iau în brațe.

Sunt oprită de foarte mulți, care mă salută și îmi fac urări, dar în cele din urmă îl văd.

Se uită în jur, cred că după mine, apoi mă vede și pe chipul lui înflorește un surâs minunat. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

O iau la goană spre el. Nimeni nu-și poate imagina ce ușurată sunt imediat ce-i simt mâinile pe șoldurile mele și îi văd ochii adânci privind-mi cu insistență buzele.

– Bună seara, prințesa mea, zice el glumind.

– Bună seara, prințul meu. Mă apropii și îi las pe buze un sărut scurt. Ești de mult aici?

– De ceva timp... Nu puteam lăsa totul în mâinile lui Sam și ale celorlalți. Nu s-ar fi sfârșit cu bine. Surâde și își pune mâna pe talia mea, începând să danseze.

– Totul e minunat! zic dându-i un alt sărut pe obraz.

– Și totul e pentru tine, mititico.

Sunt atât de fericită, în sfârșit simt că am dat de omul potrivit!

– Te iubesc, zice el la un moment dat.

– Și eu te iubesc, Cam.

Mă sărută încet. Știe foarte bine că mă înnebunește atunci când face așa.

– Iartă-mă... pot? cere un băiat de lângă mine și, când mă întorc, îl văd pe Austin cu mâna întinsă și cu ochii la Cameron.

Lucrul acesta nu promite nimic bun.

– Numai pentru că în scurt timp ai să fii foarte departe de orașul acesta, zice Cameron contrariat.

Austin îmi ia mâna și împreună ne ducem în centrul ringului de dans. Mă face să fac o piruetă și pe urmă mă trage spre el.

– Splendidă petrecere!

Zâmbește.

– Nu-i așa? Au organizat totul la perfecție.

Îmi sprijin bărbia de umărul lui în așa fel încât să îl văd pe Cameron care se apropie de Cloe, de Sam și de Lindsay.

Acum par toți patru destul de îngrijorați... Ce se întâmplă?

– Deci tu și Cameron sunteți iar împreună? aud în șoaptă la urechea mea.

– Da, o tai scurt.

Nu intenționez să vorbesc despre asta cu el, mai cu seamă în seara asta, care e ultima pe care o petrecem împreună.

– A fost ales din nou el.

Mă îndepărtez puțin și îl văd zâmbind.

– Austin, îmi pare rău... zic oprindu-mă din dans.

– Nu-ți face probleme. Și începe iar să danseze. Nu știu ce ai găsit tu și Carly la el și, ca să fiu sincer, nici nu vreau să știu. Dar sunt fericit că te-am cunoscut, ești o prietenă minunată. Doar un lucru aș vrea să știu.

– Ce?

– Crezi că, dacă n-ar fi fost Cam, lucrurile ar fi stat altfel? Vreau să zic, între mine și tine.

– Nu vom ști niciodată, Austin. Poate am fi fost împreună, poate nu. Cine poate spune?

Rămânem în tăcere câteva clipe, lăsând muzica să vorbească în locul nostru în timp ce dansez în brațele lui.

– Chiar a fost un an greu, dar a fost frumos să îl petrec cu tine.

– Același lucru mi s-a întâmplat și mie, răspund.

– Să nu îi asculți niciodată pe alții. Nu ești la fel cu Carly! Tu... ești diferită.

– Știu.

Întotdeauna l-am iubit pe Cameron și niciodată nu m-am îndoit de ce simt pentru el.

– Ne vedem mai târziu, Cris.

Îmi dă un pupic pe frunte și se îndepărtează.

Seara continuă într-un mod plăcut. N-am încetat să dansăm și să cântăm, iar foamea și oboseala încep să se facă simțite.

– Niciodată n-am crezut că mă voi distra atât!

– Ai văzut, Cris? Ți-am spus eu, face Cloe.

Firește, ea are întotdeauna dreptate, nimeni n-are dubii în privința asta.

– Ah, nu! exclamă Sam și, când mă uit în direcția ei, îi văd pe Matt și pe Trevor venind spre noi.

— La mulți ani, Cris!

Matt mă îmbrățișează.

— Mulțumesc de mii de ori, răspund eu străduindu-mă să surâd.

— Și vouă complimente! Ați fost cu adevărat foarte bune la organizare, le laudă pe Sam și pe Cloe.

— Credeam că te-am pierdut, chicotește Trevor. Sunt prea mulți astă seară.

— Trebuiau să fie mult mai mulți! remarcă Sam.

— Băieți! strigă Lindsay venind spre noi.

— Ce te-a apucat? întreb eu când e destul de aproape.

— Susan a fost eliberată acum jumătate de oră!

— Ce? întrebăm toți în cor.

— După cât se pare, poliția a constatat că nu a fost ea la volanul mașinii care a lovit-o pe Carly, zice Lindsay dintr-o suflare. Nu pot să cred.

— Atunci cine? întreabă Trevor.

— Asta nu știu. Părinții mei atât au știut să-mi spună.

— Trebuie neapărat să îi spunem lui Cameron, face Cloe.

— Mă duc să îl caut, zic eu întorcând capul.

— Vin cu tine. Unde l-ai văzut ultima oară? întreabă Trevor.

— Acum cinci minute era la bar cu Camila, răspunde Lindsay. Ne facem loc prin mulțime și în cele din urmă reușim să ajungem la Camila.

— Copii, ce se întâmplă?

— L-ai văzut pe Cameron?

— Da, l-am văzut ducându-se afară. Se uită zăpăcită la noi. Ce se întâmplă?

— Nimic, răspunde Trevor.

Ieșim din sala de sport și ne ducem în curte, dar nici urmă de Cameron.

— Unde naiba s-o fi ascuns? întreb, oprindu-mă câteva momente.

— Poate e pe partea cealaltă a școlii! Mă duc să văd.

Lindsay se îndepărtează.

Ne ducem spre parcare, apoi Trevor se oprește să-și scoată mobilul din buzunar.

— De ce naiba n-are semnal? întreabă mișcând mâna în toate direcțiile în căutarea rețelei.

— Trebuie să te îndepărtezi de sala de sport ca să ai semnal. Aici nu se prinde, îl informez eu. Încearcă să te duci mai încolo.

— Bine.

Mă uit la Trevor cum se îndepărtează.

Încă nu pot să cred că Susan e nevinovată...

Dacă nu ea a omorât-o pe Carly, atunci cine ar fi putut să fie?

Mă uit în direcția spre care s-a dus Trevor și nu îl mai văd!

Unde a dispărut? Locul acesta începe să mă cam înspăimânte...

Mă întorc și văd o mașină care vine cu toată viteza în direcția asta.

În direcția mea.

Se apropie scrâșnind. Culoarea jeepului e de neconfundat.

Dincolo de parbriz reușesc să-i văd ochii verzi și privirea asasină.

De ce o face? Credeam că pot avea încredere în el!

Dau să o iau la goană, știind bine că nu mai am scăpare.

„Povestea lui Carly se repetă”, continui să-mi spun.

Aveau dreptate..., dar nu m-aș fi gândit niciodată că asasinul era chiar...

Nuuu! Aud glasul inconfundabil al lui Trevor.

Apoi o izbitură puternică mă pune la pământ, făcându-mă să îmi pierd conștiința.

CRISTINA CHIPERI, o liceană din Padova, a devenit una dintre cele mai citite autoare în rândul tinerilor după ce poveștile sale, publicate pe platforma online wattpad, au ajuns în librării sub forma unei trilogii: *My dilemma is you*.

Dacă povestea de dragoste dintre Cris și Cam a prins aripi în timpul vacanței de Crăciun, odată cu începerea școlii reapar suspiciunile și neînțelegerile. Secretul despre Carly, fosta iubită a lui Cameron, îi pune la încercare tinerei atât curiozitatea, cât și dragostea. Va reuși oare Cris să depășească noile probleme care apar în viața ei?

„*My dilemma...* este senzația internetului și a librăriilor, deopotrivă. Cititorii și fanii au înnebunit complet: nimic altceva nu mai există.”

La Repubblica

„O poveste despre maturizare, emoții și sentimente bulversante, care merită, cu siguranță, citită! O plăcere să citesc această carte. Îmi aduce aminte de adolescență și de gândurile și sentimentele de atunci, care se schimbau cu viteza luminii!”

Delicatese literare

Nu pierde următorul volum al trilogiei *My dilemma is you*!

Tradiție din 1989

1989